

Giới thiệu Thuật Đọc Tâm

Thể loại: Hiện đại, sủng, ăm áp, nam câđm điểc

Edit: Phương – Ốc

Số chương: 65 chương

Couple: Thẩm Dịch x Tô Đường

Rất nhiều năm sau khi kết hôn Thẩm Dịch nói với Tô Đường rằng lần đầu tiên anh nhìn thấy cô , anh cảm thấy mắt mình như tỏa sáng, trông cô lúc đó giống hệt như nhân vật bước ra từ một bộ truyện anime của Nhật.

Tô Đường: "Bộ anime nào?"

Thẩm Dịch mỉm cười trả lời: Pokemon đó

Tô Đường: "___ Ly hôn"

Thẩm Dịch bồi thêm một câu: Điện giật toàn thân

Tô Đường: Vậy không ly hôn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Khi bạn có thể ở bên cạnh một người mà không nói lời nào, chia sẻ khoảnh khắc yên tĩnh với anh ấy nhưng lại không cảm thấy xấu hổ. Giây phút đó bạn sẽ hiểu ra rằng mình đã gặp được định mệnh của đời mình rồi.

Trích – Phim Điện Ảnh “Pulp Fiction”

Lần đầu gặp Thẩm Dịch ở bãi đậu xe của sân bay quốc tế thành phố S, Tô Đường hoàn toàn không nghĩ đây là chàng trai sống trong một thế giới không có sự tồn tại của bất cứ âm thanh nào.

Hôm ấy là một ngày nắng nóng rực đầu tháng tám, đã chạng vạng tối rồi mà không khí vẫn oi bức như thế, Thẩm Dịch mặc chiếc áo sơ mi mỏng màu xanh lam, quần tây màu xám, đứng tựa người trên đầu chiếc xe SUV, mắt nhìn thẳng hướng Tô Đường đang đi tới, khiến Tô Đường cứ có cảm giác anh là người đại diện cho hãng xe này chứ không phải đứng chờ cô.

Người vào phòng chờ đón Tô Đường là ông Trần lái xe, ông dẫn Tô Đường đến trước mặt Thẩm Dịch giới thiệu với cô, “Thiết kế Tô, đây là Thẩm Dịch, Thẩm tiên sinh.”

Tô Đường học chuyên ngành xây dựng, lao đao lắm mới tốt nghiệp được một trường đại học xây dựng công lập bên Pháp, công việc còn chưa tìm được, ông Trần biết cô dự định sẽ chọn làm việc tại mấy công ty kiến trúc xây dựng ở thành phố S, nên cứ mò miệng gọi cô là “Thiết kế Tô”, Tô Đường nghe cảm thấy không tự nhiên, nhưng cũng không bảo ông sửa lại cách gọi này.

Tô Đường cười rục rờ, “Thẩm tiên sinh, xin chào, cảm ơn anh đã thay bà ngoại tới đón tôi.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, đi qua mở cửa xe cho Tô Đường, rồi giơ tay ra hiệu mời cô lên xe.

“Merci.” Tô Đường theo phản xạ có điều kiện nói một câu tiếng Pháp, còn chưa nhắc chân bước lên xe liền nhận ra mình nói sai, cô le lưỡi, nhanh nhẩu sửa lại, “Cám ơn.”

Ông Trần đang ở sau cốp sau giúp Tô Đường xếp hành lý giống như vừa nghe được câu chuyện hài, khoa trương cười bật thành tiếng, “Thiết kế Tô, cô không biết anh ta là người điếc sao?”

Tô Đường ngạc nhiên, một chân vừa bước lên xe, xấu hổ quay đầu nhìn Thẩm Dịch, người đàn ông anh tuần kia vẫn đang cười hoàn hảo như chiếc

SUV, thấy Tô Đường đột nhiên nghiêng đầu nhìn mình, anh còn nở nụ cười tươi hơn khi nãy, đang ban ngày ban mặt lại khiến Tô Đường đỏ mặt xấu hổ.

Ông Trần sắp xếp xong hành lý rồi tiến đến ghế lái, quay cái đầu trục lóc không có sợi tóc nào nhìn Tô Đường bằng một vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, “Thiết kế Tô, bác sĩ Chu không nói cho cô biết sao?”

Bác sĩ Chu chính là bà ngoại của Tô Đường, thời trẻ bà là y tá tại một viện dưỡng lão cao cấp, từng viết vài quyển sách chuyên ngành y tá, cũng có chút danh tiếng trong giới, sau này về hưu lại được mời ở lại viện dưỡng lão làm cố vấn, sống ở khu chung cư dành riêng cho nhân viên, nơi đó cứ mặc áo blouse trắng thì mọi người sẽ gọi là bác sĩ.

Bà ngoại chỉ nói với cô, sẽ có người tới sân bay đón cô, người đón cô tên Thẩm Dịch, là một người đàn ông cao gầy hơn hai mươi tuổi, bà không nói cho cô biết đó là một người đàn ông đẹp trai như thế này, đương nhiên cũng không nói với cô, anh ta là một người khiêm tốn.

“Không, không nói.”

Cũng không biết Thẩm Dịch có quan tâm đến chuyện cô mạo muội nói chuyện với anh hay không, Tô Đường có chút chột dạ ngồi vào trong xe, Thẩm Dịch cũng theo sau vào, ngồi xuống bên cạnh Tô Đường, rồi tiện tay đóng cửa xe.

Trên người Thẩm Dịch có một mùi hương rất nhẹ, không phải mùi nước hoa, là một mùi hương khiến Tô Đường có cảm giác rất chân thật, lại rất quen thuộc, nhưng nhất thời Tô Đường không thể nhớ ra, cô kiểm chế không được mà quay sang nhìn Thẩm Dịch một cái, lại không ngờ Thẩm Dịch cũng đang nhìn cô.

Đối diện với ánh mắt tò mò của Tô Đường, gương mặt kia có phần hơi ngạc nhiên ngẩn ra, dường như nhận ra chuyện gì đó, nụ cười của anh nhạt dần, nhưng thật ra cũng không nhạt đến mức biến mất hoàn toàn.

Ông Trần đặt mông ngồi xuống ghế lái, cười rất sâu xa, “Bác sĩ Chu còn nói hai người là thanh mai trúc mã đấy, nhìn không giống”

“Thanh mai trúc mã?”

Tô Đường ngây ngốc nhìn từng đường nét rõ ràng trên gương mặt Thẩm Dịch. Khi cô ba tuổi ba mẹ ly hôn, sau đó đều lập gia đình mới, không ai muốn nuôi cô nữa, cô đến ở với bà ngoại, chăm chỉ học tập mỗi ngày hướng về tương lai, đã hai tư tuổi chưa một lần yêu đương với ai. Từ đâu lại xuất hiện một anh chàng trúc mã thế này?

“Tôi đã nói mà, cô gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang như Thiết kế Tô nhất định sẽ có mắt nhìn người, sao có thể quen một người bị điếc.”

Tô Đường hoài nghi mình ở Pháp ba năm nên trình độ Hán ngữ đã giảm sút nghiêm trọng, tự nhiên nhất thời không hiểu lời ông Trần vừa nói là khen cô hay trêu chọc cô, vì thế Tô Đường không trả lời ông, cô nghĩ một chút, rồi lấy điện thoại từ trong túi xách ra, mở ứng dụng ghi chú mới, đánh một hàng chữ, rồi đưa tới trước mặt Thẩm Dịch.

— Anh quen bà ngoại tôi?

Thẩm Dịch nhìn thoáng qua màn hình di động, lại nhìn người cầm điện thoại đang giơ trước mặt mình, anh gật gật đầu, rồi nhận điện thoại từ Tô Đường, hơi mím môi từ từ gõ hai câu sau câu kia của Tô Đường.

— Cô cứ nói bình thường đi, tôi có thể đọc khẩu hình miệng của cô. Nhưng tiếng Trung của tôi không tốt lắm, mong cô nói chậm lại một chút. Nếu cô có thể nói tiếng Anh, tôi sẽ đọc khẩu hình chuẩn hơn.

Tô Đường ngạc nhiên chừng một phút đồng hồ, nhìn nửa cái đầu trục lóc bóng loáng của ông Trần đang ngồi tựa lưng ở ghế lái chính suy nghĩ một chút, mới nhận ra vừa nãy ông ta vừa cười vừa nói châm chọc anh, nhưng tất cả đều nằm ngoài tầm mắt Thẩm Dịch. Tô Đường phát hiện, hành vi này còn thiếu đạo đức hơn cả nói xấu sau lưng người khác.

Tô Đường lại cúi đầu nhìn Thẩm Dịch đang gõ chữ bằng di động, lông mày chau lại, cô lấy lại điện thoại từ tay anh.

— Tôi đã quên tiếng Anh gần hết rồi, nói tiếng Pháp được không?

Thẩm Dịch áy náy lắc đầu nhìn cô.

Tô Đường cong miệng cười mỉm.

— Nếu vậy chúng ta cứ gõ chữ đi, tôi không muốn ông Trần nghe thấy, anh và ông ta hình như cũng không quen thân lắm.

Thẩm Dịch thấy Tô Đường có chút trẻ con thì cong khóe miệng lên cười đáp lại.

— Tài xế của tôi đang tạm nghỉ, ông ấy là tài xế của mẹ hai tôi.

Tô Đường chau lông mày.

— Anh là công chúa Bạch Tuyết đấy à?

Thẩm Dịch mỉm cười không tiếng động, ngón tay thon dài sạch sẽ rõ ràng đã thả lỏng hơn, nhưng tốc độ đánh chữ nhanh đến mức khiến Tô Đường hoa cả mắt.

— Không phải, tôi là cô bé Lọ Lem, mẹ hai còn sinh một đứa em gái.

Tô Đường ngẩng đầu nhìn về phía ông Trần.

— Người kéo xe ngựa trắng của cô bé Lọ Lem đã biến thành chuột rồi sao?

Thẩm Dịch cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

— Nói với ông ấy hộ tôi, trước mười hai giờ nhất định phải về đến nhà, nếu không chiếc xe này nhất định sẽ bị nhận hóa đơn phạt tiền mất.

Tô Đường ngây ngốc.

— Vì sao chứ?

— Trên đường cao tốc không cho phép chuột kéo xe bí đồ.

Tô Đường vốn đang cúi đầu khẽ cười thì nghe Thẩm Dịch châm chọc, “Phụt” cô cười ra thành tiếng, khiến ông Trần nhìn thoáng qua kính chiếu hậu mà nói, “Thiết kế Tô, hóa ra cô quen anh ta thật à?”

“Quen chứ,” Trong đầu Tô Đường bây giờ đang nghĩ tới cảnh một con chuột đầu trục lóc ra sức kéo chiếc xe bí đồ, khóe miệng cố kìm lại nhưng không thành công “Vừa quen xong”

Nghe ông Trần nói như thế, Tô Đường mới nhớ tới vấn đề “Thanh mai trúc mã” kia.

— Trước kia chúng ta từng quen biết?

— Tôi đã gặp cô một lần.

Tô Đường vẫn không nhớ ra nên đành hỏi tiếp.

— Sao tôi không có ấn tượng gì nhỉ?

— Đã là chuyện của hai mươi năm trước rồi.

Tô Đường cẩn thận ngẫm nghĩ, hai mươi năm trước, cô mới bốn tuổi, chỉ nhớ rõ lúc ấy ngày nào cũng ở bên bà ngoại, làm cái đuôi theo sau lưng bà, ký ức ở viện dưỡng lão lúc ẩn lúc hiện.

— Ở viện dưỡng lão Bác Nhã sao?

Thẩm Dịch có chút vui mừng nhìn Tô Đường một cái, nhanh tay gõ bàn phím.

— Cô nhớ ra rồi?

Tô Đường chăm chú nhìn mặt Thẩm Dịch chừng năm giây.

— Anh đã làm đơn đăng ký hiến xác phải không?

Thẩm Dịch ngạc nhiên nhưng vẫn gật gật đầu, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

— Hồi tám tuổi, trước khi đi Mi tôi đã viết đơn đăng ký hiến toàn bộ thân thể.

— Có thể tặng lại tôi chút ký ức không?

Thẩm Dịch đang ngồi dựa lưng vào ghế, cười đến run cả người, Tô Đường phát hiện dáng người anh cũng rất khá, nhìn qua có chút gầy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất.

Ông Trần không nhịn được lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, “Thiết kế Tô, thảo nào bác sĩ Chu luôn khen cô là người rất tốt, đến nói chuyện với kẻ điếc cô cũng nhiệt tình như vậy nhỉ!”

Tô Đường có chút tức giận vì ông Trần cứ mở miệng là lại nhắc kẻ điếc tên câm, cô quay qua nhìn Thẩm Dịch, cố ý nói vừa chậm vừa rõ ràng “Hai chúng tôi đang nói chuyện về một nhà hàng ở Châu Âu, ông chủ của nhà hàng đó rất thú vị, trước cửa nhà hàng có treo một tấm biển, trên biển có viết cấm người đầu hói và chó vào nhà hàng.”

Ông Trần đành nuốt lại những gì định nói vào bụng.

Nhìn về mặt khó hiểu của Thẩm Dịch, Tô Đường lấy di động ra gõ chữ.

— Tôi nói nhanh quá à?

Thẩm Dịch lắc đầu, nhẹ nhàng chau mày.

— Khẩu hình miệng của cô rất rõ, tôi nhìn đã hiểu, nhưng vì sao người hói và chó không thể vào nhà hàng?

Về mặt nghiêm túc của Thẩm Dịch chọc Tô Đường bò lăn ra mà cười, cười xong cô mới cầm di động gõ chữ.

— Tôi lừa ông ta thôi, anh đúng là tin người quá đấy!

Thẩm Dịch không giống như Tô Đường cười vang thành tiếng, anh đắm chiêu điệu dàng nhìn Tô Đường, cười cũng thực yên lặng.

Tô Đường bị anh nhìn như vậy thì có chút xấu hổ, cô ho khan vài tiếng để kiềm chế tiếng cười khúc khích nãy giờ, rồi cúi đầu cầm di động chăm chú gõ chữ.

— Bình thường anh chỉ dùng “thủ ngữ” thôi sao?

Thẩm Dịch bình thản lắc đầu.

Thấy Tô Đường ngây ngốc, Thẩm Dịch mỉm cười gõ chữ lên di động.

— Người biết chữ nhiều hơn người biết “thủ ngữ”.

— Công việc thì làm thế nào?

— Trợ lý sẽ phiên dịch lại.

— Cuộc sống hàng ngày thì sao?

— Tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Tô Đường hơi chau mày, anh dường như đã kích hoạt toàn bộ những tế bào xấu xa đang ngủ đông trong người cô dậy.

— Kêu... nếu ở trên giường thì làm sao?

Tay Thẩm Dịch run lên, suýt chút nữa là đánh rơi chiếc di động trên tay, hai má anh đỏ bừng, cố gắng gõ một hàng chữ.

— Đàn ông cũng phải kêu sao?

Tô Đường lạnh lùng gõ chữ.

— Sáng sớm không có người gọi, anh có thể tự dậy sao?

Tô Đường hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng chuyển sang đen xì trong nháy mắt, cô cong khóe miệng viết thêm một dòng nữa.

— Từ ngữ của anh vẫn còn hạn chế lắm.

Thẩm Dịch quét mắt nhìn màn hình di động, rồi ngẩng đầu dựa người vào thành ghế nhắm mắt lại, gương mặt cứ đỏ xong lại đen liên tục một lúc lâu, rồi lại giống như trắng bệch không chút huyết sắc.

Tô Đường nghĩ mình đã đùa quá trớn, cô nhanh tay gõ thêm một hàng chữ, rồi giật nhẹ cánh tay Thẩm Dịch, giờ điện thoại đến trước mặt anh.

— Thực xin lỗi, đùa quá trớn rồi.

Thẩm Dịch miễn cưỡng cười, lắc đầu rồi lại nhắm mắt.

Tô Đường ngăn người, lại kéo anh tỉnh dậy.

— Say xe sao?

Thẩm Dịch nhìn cô chừng hai giây rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường thở dài, quả nhiên, chiếc xe này chạy như bay ai cũng có thể bị say xe.

Tô Đường vỗ vỗ thành ghế lái, “Tài xế Trần, trên xe có nước không?”

Ông Trần quét mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy Thẩm Dịch đang tựa người vào ghế mặt trắng bệch, “Uống nước cũng không khá hơn đâu.”

Tô Đường thân nhiên hỏi ngược lại, “Vậy uống gì mới khá hơn được?”

Ông Trần nghe được mùi thuốc súng trong lời nói của Tô Đường, cong khóe miệng cười nhạt, vươn tay mở chiếc hộp ngay cạnh ghế lái, lấy ra một chai nước lọc.

Tô Đường cười khách sáo vươn tay lấy, “Merde.” [Câu mắng trong tiếng Pháp]

Ông Trần ngạc nhiên, nhớ vừa nãy lúc Tô Đường nói cảm ơn với Thẩm Dịch cũng nói từ “mer” gì đó, sợ Tô Đường chê ông thiếu hiểu biết, vì vậy cũng hào phóng đáp lại một câu, “Không có gì.”

Tô Đường đột nhiên nhớ cô đã từng đọc một banner ở cửa lớp bỏ túi ngoại ngữ trước khi đi du học: Muốn cuộc sống thăng hoa, hãy bắt đầu từ ngoại ngữ.

Tô Đường thỏa mãn mở nắp chai, vỗ vỗ cánh tay Thẩm Dịch, rồi đưa chai nước cho anh.

Thẩm Dịch hơi do dự, nhưng vẫn vươn tay cầm lấy chai nước lọc, đưa lên miệng uống một ngụm, cau mày khó chịu một chút rồi mới nuốt xuống.

Tô Đường nghĩ ông Trần đưa phải thứ không thể uống cho anh, sợ tới mức nhanh tay giật lại cái chai, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi uống thử một ngụm, sau khi chắc chắn đây là nước lọc, cô mới quay sang nhìn Thẩm Dịch khó hiểu.

Thẩm Dịch vẫn đang lẳng lặng nhìn cô, miễn cưỡng cười yểu ớt.

Tô Đường đặt chai nước lọc xuống ghế hỏi.

“Anh không sao chứ?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Anh chắc chắn chứ?”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

Tô Đường không phải người hay nói nhiều, hỏi đi hỏi lại hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nên cô cất di động im lặng ngồi thẳng người, không quấy rầy Thẩm Dịch nhắm mắt nghỉ ngơi nữa.

Thẩm Dịch vẫn không mở mắt, ông Trần cũng chẳng muốn tự làm mình mất mặt lần nữa, vì thế mãi cho đến khi xe tiến vào cửa lớn viện dưỡng lão Bác Nhã, rẽ trái lượn phải vài vòng rồi đỗ lại trước cửa khu chung cư, Tô Đường cũng không nói gì nữa.

Tám giờ rưỡi, trời đã tối mịt từ lâu, nhờ ánh đèn vàng dịu dàng của khu chung cư, mà từ xa Tô Đường vẫn có thể nhận ra bà ngoại đang cười rất tươi đứng chờ cô trước cửa chung cư.

Hai năm học ở đại học xây dựng của Pháp rất vất vả, thực tập lại càng bận rộn hơn, lần trước Tô Đường về nước đã là chuyện của hai năm trước. Năm nay bà ngoại đã bảy mươi tuổi, Tô Đường vừa tốt nghiệp thì không chút do dự mà trở về nước, cô hạ quyết tâm đời này sẽ luôn ở cạnh người thân duy nhất là bà mình.

Xe dừng lại, Tô Đường vừa định mở cửa xuống xe, đột nhiên nhớ tới người say xe đang ngồi bên cạnh.

Thẩm Dịch như đang ngủ, dựa đầu vào thành ghế sau, Tô Đường do dự một chút, nhưng vẫn lay lay cánh tay gọi anh dậy, “Đến rồi, cảm ơn anh đã ra sân bay đón tôi.”

Nụ cười của Thẩm Dịch có chút tái nhợt, anh ngồi thẳng người, chỉnh lại mái tóc rối bù, ra hiệu Tô Đường đưa điện thoại cho mình, Tô Đường liền lấy di động trong túi xách ra.

Thẩm Dịch cầm điện thoại, thoát ứng dụng ghi chú, mở danh bạ cá nhân, thêm một liên hệ mới rồi nhanh tay điền tên, số điện thoại, địa chỉ email, và cả địa chỉ nhà, cuối cùng còn thêm cả ảnh đại diện, sau khi tự chụp một bức ảnh cười rục rờ như hoa hướng dương buổi sớm, anh lại mở ứng dụng ghi chú lần nữa.

— Có việc thì cứ tìm tôi, gửi tin nhắn hay email đều được.

Tô Đường thề, lúc này nhất định cô đang nhìn anh bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh.

Thẩm Dịch cười tươi viết thêm một câu.

— Chào bác sĩ Chu hộ tôi nhé.

Sau đó anh đưa điện thoại lại cho Tô Đường.

Tô Đường gật gật đầu, nhận lại điện thoại rồi xuống xe, chân còn chưa đứng vững, bà ngoại đã chạy tới, vui mừng giữ chặt tay Tô Đường. “Đường Đường nhà ta đã về rồi.” Nói xong thì nhìn người ngồi trong xe vẫy vẫy tay, rồi nói với Tô Đường, “Đường Đường, đã cảm ơn Tiểu Dịch chưa đấy?”

Tô Đường còn chưa kịp mở miệng, ông Trần đã kéo hành lý của Tô Đường tới về mặt tươi cười, “Cảm ơn rồi, cảm ơn rồi. nói không quá lời chứ, bác sĩ Chu dạy cháu gái giỏi thật đấy, thời đại này tìm được một cô gái tài mạo song toàn lại ngoan hiền lễ phép như Thiết kế Tô đây thì đúng là thấp đèn lồng cũng tìm không thấy!”

Bà ngoại không nuông chiều Tô Đường, nhưng vẫn rất thích người khác khen cháu gái mình, biết rõ là lời nịnh hót, nhưng bà vẫn rất vui, cười không ngậm được miệng, “Đâu có đâu có. vẫn chỉ là trẻ con thôi!”

Tô Đường không có hứng thú tán gẫu cùng ông Trần, sau khi vờn tay nhận lấy vali hành lý từ tay ông thì nói, “Cảm ơn tài xế Trần đã cho tôi đi nhờ. Thảm tiên sinh có vẻ không khỏe, nhờ ông đưa anh ấy về nhà nghỉ ngơi trước.”

Ông Trần còn chưa nói gì, mặt bà ngoại đã biến sắc, lo lắng nhìn Tô Đường, “Tiểu Dịch sao thế?”

“Dạ. hình như anh ấy bị say xe ạ.”

Bà ngoại đẩy Tô Đường ra, cau mày bước vào trong xe, lấy tay sờ trán Thẩm Dịch, dùng ‘thủ ngữ’ nói gì đó với Thẩm Dịch, anh cũng dùng ‘thủ ngữ’ chậm chạp trả lời bà ngoại vài câu, Tô Đường nhìn không hiểu, nhưng thấy tay Thẩm Dịch vẫn đang ra hiệu nói chuyện, bà ngoại vốn rất hiền lành bỗng dưng kiên quyết, giọng nói dịu hiền cũng trở nên nghiêm khắc, “Cái thằng bé này. Tiểu Trần à, ông mau lái xe đi, chúng ta tới bệnh viện!”

“Trời ạ, haiz.”

Ông Trần giống như tùy tùng vừa nghe lệnh của tướng quân, liền luống cuống tay chân chạy về ghế lái, Tô Đường thấy bà ngoại nhanh tay đóng cửa sau xe lại, chiếc xe SUV đồ xộ thuần thực quay đầu trong con đường mòn nhỏ, rồi nhanh chóng lao vút đi.

Khi hai từ ‘Bệnh viện’ đang xoay vòng vòng trong đầu Tô Đường thì cô đột nhiên nhớ ra, mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người Thẩm Dịch vừa nãy chính là mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chiếc SUV quẹo vài lần đã biến mất khỏi tầm mắt, Tô Đường bất đắc dĩ nhìn hành lý bên chân, thấp giọng lầm bầm: “Rốt cuộc thì ai mới là con ruột chứ...”

Nói xong mới nhớ, hình như cô cũng không phải do bà ngoại sinh ra.

Chẳng qua chỉ là lời phàn nàn ngoài miệng, Tô Đường rất yêu thương bà ngoại, may mà bây giờ cô đã tốt nghiệp, chỉ cần nhanh chóng tìm được một công việc thì bà ngoại có thể nghỉ ngơi hưởng phúc được rồi.

Tay Tô Đường cầm chìa khóa nhà bà ngoại, trong chung cư có thang máy, mang hành lý lên tầng bốn cũng không khó khăn gì, Tô Đường đặt hành lý ở một góc trong phòng khách, quét mắt nhìn bát đĩa nhà bếp, nguyên liệu nấu ăn cũng đã chuẩn bị chu đáo. Rõ ràng bà ngoại muốn chờ cô về rồi mới nấu, để cô thưởng thức món ăn gia đình nóng hổi, tiếc là đang làm dở thì phải đưa Cô bé lọ lem say xe tới bệnh viện.

Tô Đường cảm thấy buồn cười, làm gì có Cô bé lọ lem nào yếu ớt như thế ...

Trước khi máy bay hạ cánh đã ăn bữa tối nên Tô Đường không cảm thấy đói, cô vào trong phòng, tắm gội cả người sau chuyến bay mười một giờ, kéo hành lý vào phòng mà bà ngoại đã dọn dẹp cho cô, từ từ sắp xếp đồ đạc trong vali ra ngoài, sau khi sắp xếp xong ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, gần mười một giờ rồi.

Bà ngoại vẫn chưa về.

Tô Đường bấm số điện thoại của bà: “Bà ngoại, bà còn đang ở viện sao?”

Bên kia yên lặng một chút, sau đó có tiếng đóng cửa rất nhỏ vang lên cô mới nghe thấy giọng nói khê của bà: “Đường Đường à... Cháu ăn cơm xong chưa?”

“Chưa ạ, cháu còn chưa đói... Bà, lúc nào thì bà mới về, đã muộn rồi.”

Đầu bên kia, bà ngoại thờ ơ: “Tiểu Dịch nằm viện, bà ở lại với cậu ấy, tối nay sẽ không về đâu...”

Tô Đường nhủ mày: “Say xe mà phải nằm viện ư?”

“Không phải say xe... Cháu ở nhà ngoan, chú ý điện nước và gas, ngủ sớm một chút, ngày mai bà về nấu đồ ăn ngon cho cháu...”

Tô Đường nghe thế thì dở khóc dở cười, lờ mờ cảm thấy như mình quay về thời mới có mấy tuổi.

“Bà ... Cháu đến bệnh viện thay bà, bà về ngủ đi.”

“Không cần, già rồi nên cũng khó ngủ, không sao cả... Cháu cứ ở nhà ngủ ngon, ngồi máy bay mười mấy giờ đã mệt lắm rồi... Ngày mai không phải còn có hẹn phỏng vấn sao?”

Trước khi về nước, Tô Đường đã gửi hồ sơ cho bảy tám công ty ở thành phố S, công ty có điều kiện tốt nhất yêu cầu sáng mai cô phải đi phỏng vấn.

Tô Đường vẫn kiên trì: “Lịch mấy giờ nên hôm nay cháu không ngủ được, ở nhà cũng chỉ xem TV thôi.”

Bà ngoại bắt đầu do dự.

“Không bằng để cháu đến bệnh viện xem thanh mai trúc mã của cháu như thế nào.”

Bà ngoại ‘Phi’ cười: “Được được... Đến đây đi, đến đây... Cháu còn nhớ rõ bệnh viện Bác Nhã không?”

“Vâng.”

Viện an dưỡng này trực thuộc bệnh viện Bác Nhã, khi còn bé Tô Đường thường xuyên bị ốm, mỗi lần ốm bà ngoại đều đưa cô tới bệnh viện này, cho nên cô có ấn tượng rất sâu với mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

“Tầng 15 khu nội trú...”

Tô Đường nhướng mày, đó là tầng toàn phòng VIP, viện phí một ngày bằng với lương một tháng của công nhân ở thành phố S.

Hóa ra đây là Cô bé lọ lem đến từ Dubai sao...

“Đường Đường à, muộn rồi, cháu đi đường cẩn thận nha....”

“Vâng, chờ một lát, cháu tới liền.”

Tô Đường cúp máy, xách túi bước ra ngoài.

Dù trễ nhưng ở cổng viện an dưỡng vẫn có nhiều xe nên không cần phải lo không bắt được taxi, Tô Đường lên xe nói địa điểm bệnh viện Bác Nhã, tài xế lập tức nhấn ga. Khi nghe nhắc đến tên Bác Nhã này, thì bác tài liền nói liên tục suốt một tiếng đồng hồ từ thi ca đến nhân sinh cuộc sống, cuối cùng mới lưu luyến dừng xe trước cửa khu nội trú của bệnh viện Bác Nhã.

Đã hết thời gian thăm bệnh, mặc kệ Tô Đường nói tên bà ngoại hay là tên Thẩm Dịch, y tá trực ban với khuôn mặt nghiêm túc chỉ nói một câu, ngày mai lại đến.

Tô Đường đành phải gọi điện cho bà ngoại, bà bảo cô đứng dưới lầu chờ một lát, khoảng một phút sau thì tiếng thang máy vang lên, Thẩm Dịch đỡ cánh tay bà ngoại từ thang máy đi ra.

Tô Đường ngăn người rồi mới đi tới, nhìn Thẩm Dịch ăn mặc chỉnh tề, hỏi: “Bà ngoại... Không ở lại sao?”

“Ồ, phải ở chứ...” Bà ngoại vỗ vỗ tay Thẩm Dịch đang đỡ trên tay bà: “Lúc nghe điện thoại thì Thẩm Dịch tỉnh, muốn đưa bà xuống rồi đón cháu lên...”

Tô Đường nhìn Thẩm Dịch vẫn cười, yên lặng đứng bên cạnh bà ngoại: “Cảm ơn.”

Thẩm Dịch buông tay bà, lấy điện thoại từ trong túi quần ra.

—— Cảm ơn vì đã đến cùng tôi, cô có biết lái xe không?

Tô Đường gật đầu. Ở nước ngoài, trong công việc luôn yêu cầu phụ nữ phải làm việc như đàn ông, đàn ông thì làm việc như trâu bò. Khi Tô Đường thực tập ở Pháp đã từng lái cả xe tải, dù Thẩm Dịch có đưa cô một chiếc xe bus thì cô cũng dám lái.

Thẩm Dịch lại đánh một hàng chữ, đưa điện thoại qua thì cùng một chùm chìa khóa xe.

—— Muộn rồi, bắt xe không an toàn. Tôi không thể lái xe, cô lái xe của tôi đi.

Tô Đường có chút cảm kích với người yêu thương bà ngoại hơn chính mình, cô nhận chìa khóa xe, nhìn Thẩm Dịch nhận lấy di động viết thêm một câu.

—— Tôi đi với cô, một mình cô lái xe cũng không an toàn.

Bà ngoại trông thấy chữ trên di động, lập tức bối rối: “Không cần, không cần”

Lúc này Tô Đường mới phát hiện, khuyên một người không nghe, không nói được đúng là một việc khó khăn, anh ta chỉ ôn hòa mà cố chấp lắc đầu, không nói gì cả lại khiến bạn không biết phải làm sao.

Bà ngoại cau mày, khua tay ra “thủ ngữ”, Thẩm Dịch không hề cử động, bà ngoại nhanh chóng bại trận, đành phải thở dài, mặc cho hai đứa nhóc kéo ra bãi đỗ xe.

Xe Thẩm Dịch chính là cỗ xe SUV màu đen, Tô Đường lái xe, Thẩm Dịch giúp Tô Đường điều chỉnh GPS, sau đó ngồi phía sau với bà ngoại.

Thỉnh thoảng Tô Đường lại liếc kính chiếu hậu một cái, thấy anh vẫn luôn đỡ tay bà ngoại, ngồi bên bà lặng yên mỉm cười, dịu dàng ngoan ngoãn như chú chó lớn, chỉ còn thiếu việc lè lưỡi vẫy đuôi mà thôi.

Đây là dáng vẻ của người bệnh đến nỗi không thể không nằm viện sao...

Sau khi đưa bà ngoại về nhà, Thẩm Dịch ngồi vào ghế phụ, Tô Đường vươn tay định thiết lập lại mục đích thì nhìn thấy có chút quen mắt, Tô Đường nhìn vài giây mới nhớ ra, đây là địa chỉ nhà mà Thẩm Dịch ghi trên di động của cô.

Anh phải về nhà sao?

“Bà bảo anh phải về bệnh viện.”

Thẩm Dịch khẽ nhấp môi, đánh chữ lên di động.

—— Tôi đói bụng.

Tô Đường thờ ơ, Thẩm Dịch lại thêm một câu.

—— Tôi còn chưa ăn tối.

Tô Đường có chút dao động, không ăn cơm tối vì phải ra sân bay đón cô sao...

Thẩm Dịch mau chóng viết thêm

—— Cơm bệnh viện không thể ăn, ăn cơm ngoài không vệ sinh.

“Anh không phải Cô bé lọ lem.”

Thẩm Dịch sững sờ.

Tô Đường tức giận lườm anh một cái.

“Anh là lão phật gia.”

Thẩm Dịch cười phá lên, tỏ vẻ khoái chí.

Tô Đường khởi động xe: “Nói hay lắm, ăn cơm xong phải về bệnh viện đấy.”

Thẩm Dịch gạt đầu lia lịa.

Ngoại ô phía Đông của thành phố S có một con kênh, Thẩm Dịch sống ở một khu dân cư sang trọng gần đấy. Tên của khu dân cư không có hai chữ ‘xa hoa’, nhưng Tô Đường là dân kiến trúc, khu nhà cao cấp hay không, chỉ cần nhìn qua đã biết. Lúc ở máy quét thẻ vào khu nhà, Tô Đường để ý trên cửa có một logo: Công ty TNHH thiết kế kiến trúc Hoa Chính, đó là công ty ngày mai cô phải tới phỏng vấn.

Thẩm Dịch thấy Tô Đường nhìn ra ngoài cửa xe thất thần liền vỗ vỗ cánh tay cô, tới khi cô quay đầu lại thì Thẩm Dịch dùng ngón tay vẽ một dấu chấm hỏi trên không trung.

Tô Đường chỉ chỉ vào logo, cười chớp mắt vài cái với Thẩm Dịch: “Ngày mai tôi sẽ đến công ty kiến trúc này phỏng vấn, bây giờ nhìn thấy tên công ty thì có chút khẩn trương, đúng là không có tiền đồ, phải không?”

Tô Đường nói xong thì lái xe đi, nhưng vừa chuẩn bị đạp ga thì cánh tay đã bị Thẩm Dịch giữ lại.

“Làm sao vậy?”

Thẩm Dịch cau mày đánh một hàng chữ lên di động.

—— Có làm lỡ việc chuẩn bị phỏng vấn của cô không?

Tô Đường nhún nhún vai, cười thân thiện: “Không có gì để chuẩn bị cả, đây là công ty kiến trúc tốt nhất quanh đây, người có quan hệ có lẽ còn nhiều hơn dân ở Paris, mà lần này chỉ có bốn chỉ tiêu, nhất định không tới lượt tôi. Tôi chỉ là không muốn từ bỏ ý định, dù sao thì bọn họ cũng đã gọi tôi đi phỏng vấn, phải đến thử chút vận may chứ.”

Tô Đường chưa từng nói ra những lời này, bởi vì đây là sự thật mà người bình thường đều cam chịu, không cần tự cho mình thông minh mà dùng ngôn ngữ để cường điệu nó. Nhưng mà Tô Đường cảm thấy Thẩm Dịch không phải là người bình thường, dù không biết anh làm nghề gì nhưng anh đi một chiếc xe như vậy, sống trong một ngôi nhà ở nơi này, ngay cả phòng bệnh cũng đã thể hiện cấp bậc của anh, cho dù anh là người khiêm tốn thì thực tế đó cũng cách xa anh vạn dặm.

Về mặt Thẩm Dịch như đang suy nghĩ gì, Tô Đường cười nói thêm: “Có thể tham quan nhà mà công ty họ thiết kế trước khi phỏng vấn, so với việc xem sách cả ngày thì hữu ích hơn nhiều, tôi còn phải cảm ơn anh nữa đây.”

Thẩm Dịch nhướng mày mỉm cười.

—— Hoan nghênh đến thăm, đừng khách khí.

Nhà của Thẩm Dịch ở trung tâm khu nhà, tầng mười một, bên ngoài cửa sổ phòng khách chính là bức tranh phong cảnh đầy đủ của con kênh, kết cấu cơ bản của ngôi nhà từ thông gió đến góc độ ánh sáng đều không thể bắt bẻ, nhưng Tô Đường cảm giác có chút là lạ, cô được Thẩm Dịch đưa đi nhìn một vòng, nhìn trong phòng ngủ có tới hai cửa sổ lớn, cùng với phòng tắm thủy tinh vòng cung trong suốt thì Tô Đường mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Anh phá mấy bức tường ngăn đi rồi?”

Thẩm Dịch giơ ngón tay cái với Tô Đường.

Tô Đường cau mày lại nhìn một vòng, khoa tay múa chân trong phòng chỉ vị trí những bức tường đã bị phá, Thẩm Dịch cười vỗ tay khen cô.

Tô Đường dở khóc dở cười, nhìn phòng ngủ bị anh sửa vô cùng rộng lớn thì nói: “Kiến trúc bộ phòng này lớn 230m², có một tầng, tạo thành bộ cục hai sảnh bốn phòng là sẽ vừa vặn, anh phá nó thành thế này, chỉ phòng bếp, phòng khách và phòng ăn là gần 100m², phòng ngủ chính cũng tới 70m² rồi, buổi tối anh ngủ không cảm thấy như đang ngủ trên quảng trường sao?”

Thẩm Dịch bị so sánh của Tô Đường chọc cười, nghiêm túc lắc đầu, cúi đầu gõ nhanh trên di động rồi đưa cho Tô Đường.

—— Tôi không nghe thấy gì cả, không cần những bức tường cách âm này, nhưng tầm mắt rất quan trọng với tôi, phải chắc chắn tầm mắt không bị cản trở thì lúc ngủ dậy mới có thể an tâm.

Tô Đường ngăn người, ngượng ngùng là lưỡi, trên mặt phiem hồng: “Xin lỗi... Cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ tới vấn đề này.”

Thẩm Dịch cười cười, từ chối cho ý kiến.

—— Cô đã ăn cơm tối chưa?

Tô Đường lắc đầu, đã hơn mười hai giờ đêm rồi, cũng gần đến giờ cơm tối của người phương Đông, con đói của cô đến rất đúng giờ.

—— Cô xem TV đi, tôi đi nấu cơm, sẽ nhanh thôi.

“Có cần tôi giúp không?”

Thẩm Dịch lắc đầu, thu điện thoại lại, xoay người ôm chú mèo mè nheo bên chân anh này giờ, dịu dàng mỉm cười, yêu thương hôn nhẹ lên gáy chú mèo tròn vo màu vàng, giống như đang vỗ về, bộ dạng vô cùng hưởng thụ của chú mèo khiến lòng Tô Đường hơi ngứa.

Được anh hôn... rất thoải mái sao?

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Thẩm Dịch bật TV ở phòng khách, Tô Đường phát hiện TV đang ở chế độ tắt tiếng, Thẩm Dịch lấy điều khiển ti vi tới muốn tắt chế độ im lặng, người trong TV đang nói nhưng cô vẫn không nghe thấy tiếng.

Thẩm Dịch có chút bối rối đưa điều khiển TV cho Tô Đường, anh chỉ phím tăng giảm âm lượng trên chiếc điều khiển, rồi lại chỉ vào tai mình, xua xua tay.

Tô Đường lúc này mới phản ứng lại, “Ý anh là tôi tự điều chỉnh âm lượng phải không?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Tô Đường vừa định tăng âm lượng TV lên thì hơi ngạc nhiên một chút, nếu anh không nghe thấy..... vậy tắt tiếng đi làm gì?

Tô Đường không nén nổi tò mò mà quay đầu nhìn về phía Thẩm Dịch vẫn đang đứng đó, cô còn chưa nói gì, Thẩm Dịch đã cầm điện thoại đưa tới trước mặt cô.

— Tôi không biết đề âm lượng mức nào là ổn, nếu ảnh hưởng đến người khác thì không tốt.

Tô Đường nhìn Thẩm Dịch cười có chút bất đắc dĩ, “Anh làm nghề gì?”

Thẩm Dịch ngẩn ra một chút, mới tiếp tục gõ mấy chữ trên di động.

— Đoán xem

Tô Đường hơi nhướn mày, đáp rất quả quyết, “Doanh nhân, là kiểu người toàn tâm toàn ý vì dân phục vụ, khách hàng chính là Thượng Đế, doanh nhân chất lượng tốt.”

Thẩm Dịch nở nụ cười khiến người ta không đoán ra suy nghĩ, nghiêng ngả đáp án của Tô Đường vài phút, sau đó anh gật đầu.

“Vây.....” Tô Đường rất muốn hỏi anh vì sao lại không nghe thấy, lời nói vừa đến bên miệng, nhưng vẫn ngại ngần không dám mở lời, cuối cùng vòng vo lại thành, “Anh bị bệnh gì mà phải nằm viện vậy?”

Thẩm Dịch đưa tay chỉ vào bụng mình.

Tô Đường ngây ngốc, hơi le lưỡi, suýt nữa cô đã quên anh trở về để ăn cơm, “Anh mau đi nấu cơm đi, cơm nước xong xuôi thì về bệnh viện luôn. Nếu như bị bà ngoại tôi phát hiện ra, cả hai chúng ta nhất định sẽ bị truy nã đưa về hành hình ngay tại chỗ.”

Thẩm Dịch trung ra vẻ mặt khó hiểu, Tô Đường đoán là anh không hiểu ý của câu “Hành hình ngay tại chỗ”, liền đưa tay lên làm động tác cắt cổ đơn giản, còn không quên le lưỡi trợn mắt cho giống kẻ chết vì bị từ hình.

Thẩm Dịch cong mắt khẽ cười, anh vươn tay vỗ nhẹ lên vai Tô Đường hai cái, rồi xoay người rời đi.

Tô Đường đoán, anh đang muốn nói, yên tâm đi, chúng ta sẽ sống sót trở về.

Nửa tiếng sau, Thẩm Dịch bưng một bát mì gà nóng sốt lên bàn ăn, nằm giữa bát mì là một chiếc đùi gà, bên cạnh là ba miếng nấm hương và mấy cọng hành lá, Tô Đường vừa ném một ngum nước canh, thì dùng tất cả vốn liếng từ ngữ mà mình có nói thao thao bất tuyệt khen anh nấu ăn rất tuyệt, vẻ mặt ngẩn ra của Thẩm Dịch cho Tô Đường biết, nhiều nhất thì anh cũng chỉ hiểu được một phần ba những lời cô vừa nói.

Dù vậy, Thẩm Dịch vẫn hơi ngượng khi được cô khen ngợi, anh lấy di động trong túi quần ra đánh vài chữ.

— Canh gà do di giúp việc theo giờ nấu sẵn rồi để trong tủ lạnh.

Lời đã nói như nước ao đã tát ra ngoài, Tô Đường cảm thấy gấp một sợi mì, cười vô lại, “Kệ đi, dù sao bát mì này cũng do anh nấu mà.”

Thẩm Dịch cười cười, tỏ vẻ thừa nhận.

Tô Đường vốn tưởng rằng Thẩm Dịch múc cho cô một bát, sau đó sẽ lấy cho mình bát khác, cuối cùng Thẩm Dịch xoay người đi về phòng ngủ. Khi Tô Đường ăn hết sạch bát mì, mà anh vẫn chưa đi ra. Tô Đường đang định thu dọn bàn ăn, di động trong túi xách bỗng reo chuông, Tô Đường lấy ra xem, là tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Ăn xong không cần dọn đâu. Đồ trong phòng ngủ của khách đều là đồ mới, nếu cần gì thì cứ nhắn tin cho tôi biết, chúc ngủ ngon.

Ngủ ngon..... Anh ta định ngủ ở nhà đêm nay đấy à?!

Không phải nói cơm nước xong xuôi sẽ quay lại bệnh viện sao?!

Phản ứng đầu tiên của Tô Đường chính là lao ngay tới phòng ngủ của anh, vặn tay nắm cửa mấy lần nhưng không được vì ai kia đã khóa trái cửa trong. Tô Đường gõ mạnh lên cửa ba lần, gọi tên Thẩm Dịch hai lần, đang định mắng anh một trận, mới nhớ tới câu nói do chính tay anh gõ bằng điện thoại — anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Tô Đường đột nhiên có cảm giác dưới chân bị thứ gì đó lỏng xù đang cọ quanh, vừa cúi đầu xuống nhìn, chú mèo nhà Thẩm Dịch đang cong đuôi đứng bên chân cô, nó còn dám nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một kẻ thần kinh vừa trốn trại.

Tô Đường muốn phát điên, cô nhấn liên năm tin nhắn giục anh mau ra mở cửa, tin sau càng nhiều dấu chấm than hơn tin trước, nhưng Thẩm Dịch cũng

chẳng hồi âm lấy một tin, ngược lại trong phòng ngủ bỗng vang lên tiếng nước chảy từ vòi sen vô cùng rõ ràng.

Đây là anh ta định tắm rửa rồi đi ngủ à?.....

Tô Đường bất lực đập mạnh lên cửa, quả là không ai gian xảo bằng thương nhân.

Thẩm Dịch là người khiêm tốn đầu tiên mà Tô Đường tiếp xúc lâu nhất tới giờ, anh đột nhiên làm chuyện này, khiến Tô Đường trong chốc lát không biết phải xử lý thế nào, đang chuẩn bị nửa đêm gọi điện thoại cho bà ngoại nói rõ mọi chuyện, đột nhiên Tô Đường nghe tiếng nước truyền ra từ phòng tắm có vẻ không bình thường cho lắm.

Tiếng nước chảy rất lớn, dường như anh đang mở vòi sen chảy hết cỡ, nhưng vẫn không thể che giấu được tiếng nôn liên tiếp đang truyền ra từ phòng tắm.

Tô Đường sững sờ, không còn lựa chọn nào khác là quay sang nhìn sinh vật sống duy nhất hiểu rõ Thẩm Dịch trong căn nhà này, hai người bốn con mắt nhìn nhau, quả cầu lông vàng kêu “Meo meo” một tiếng, rồi bỏ nhào vào cửa phòng bắt đầu cào “xẹt xẹt xẹt” lên cánh cửa.

Tiếng nôn mửa trong phòng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, lòng Tô Đường bắt đầu cảm thấy hốt hoảng liên hồi. Dù sao cũng là cô đưa anh trốn khỏi bệnh viện, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, cả đời này Tô Đường cũng không thể sống an ổn được.

Tô Đường bất đắc dĩ thở dài, khom người túm chú mèo đầy lông lá sang một bên, “Thôi đi, để tao xử lý thì hơn.”

Tô Đường hiểu rất rõ cửa phòng này được lắp thế nào, về phần làm thế nào để mở cửa phòng Tô Đường nghĩ, nếu Thẩm Dịch mua nổi căn nhà đắt tiền thế này, hẳn là anh sẽ không quan tâm đến việc thay cửa mới đâu nhỉ.

Các cánh cửa trong căn nhà này đều giống nhau, cửa phòng ngủ của Thẩm Dịch là khung nhôm màu trắng dày bên trong có nạm một lớp thủy tinh mờ. Tô Đường tìm trong ngăn kéo bàn làm việc ở thư phòng lấy ra một cuộn băng dính dày, dùng tốc độ nhanh nhất dán kín lớp thủy tinh trắng mờ, rồi vớ lấy cái chảo đang treo trên tường ở phòng bếp, dốc hết sức vung mạnh một cái vào chính giữa lớp kính thủy tinh nơi được dán băng dính chặt nhất. Một tiếng loảng xoảng vang lên, băng dính hút chặt những miếng thủy tinh vừa vỡ ra rơi xuống đất, mấy miếng thủy tinh vụn vặt nhỏ cũng bắn tung tóe.

Từ lỗ hổng kia Tô Đường đưa tay mở chốt khóa bước vào phòng, quả nhiên trong phòng tắm cửa kính trong suốt bốn phía vòi sen đang phun nước rất mạnh, nhưng cũng không thấy bóng người đâu. Tô Đường đẩy cửa phòng toilet bên cạnh, Thẩm Dịch quần áo chỉnh tề quỳ gối ngồi bên bồn cầu, một tay chống lên thành, một tay ấn vào dạ dày, do nôn nãy giờ nên mặt trắng xanh.

Tô Đường vươn tay vỗ lưng Thẩm Dịch, Thẩm Dịch hiển nhiên không phát giác có người vào phòng, anh kinh ngạc quay đầu nhìn lại, ánh mắt vừa thấy Tô Đường đang cầm cái chảo trên tay thì hơi sững sờ.

Tô Đường im lặng giấu cái chảo ra sau lưng, khụy gối ngồi xuống cạnh anh, vẻ mặt thân thiết, “Anh không sao chứ?”

Thẩm Dịch có chút xấu hổ lắc đầu, muốn vươn tay lau vết bẩn trên môi, bàn tay đang đặt trên thành bồn cầu vừa buông lỏng xuống, thân mình liền hơi lao đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống sàn nhà. Tô Đường mau chóng vớt cái chảo xuống, đưa tay ra đỡ anh, Thẩm Dịch chưa kịp quay đầu lại, đã nôn một bãi xuống sàn nhà, khiến quần áo của anh và Tô Đường đều dính bẩn cả, Tô Đường theo bản năng nhún mào.

Thẩm Dịch hoảng loạn quơ tay loạn xạ dùng “thủ ngữ”, đây cũng là câu “thủ ngữ” duy nhất mà Tô Đường biết, rất xin lỗi.

“Không sao, không sao.....”

Tô Đường giúp anh cởi vài cúc áo, nhẹ nhàng xoa lưng giúp anh, cảm giác được người anh đang nóng lên, cơ thể cũng phát run, Thẩm Dịch lại ghé người vào bồn cầu nôn một trận nữa, nôn khan đến khàn cổ, mới dần dần đỡ hơn.

Tô Đường lấy cho anh một cốc nước súc miệng, Thẩm Dịch lại trưng ra vẻ mặt áy náy dùng “thủ ngữ” nói xin lỗi cô, rồi chỉ chỉ vào quần Tô Đường, lại chỉ sang chiếc máy giặt đang nằm bên cạnh bồn rửa mặt.

“Anh cứ ngồi yên, tôi sẽ tự thu dọn.” Tô Đường nhìn tay Thẩm Dịch vẫn ép chặt vào dạ dày, đột nhiên nhớ vừa nãy khi cô hỏi anh bị bệnh gì, anh cũng chỉ vào vị trí đó, lúc ấy cô còn tưởng rằng anh đang nói mình đói bụng, “Anh vì bệnh dạ dày nên mới nằm viện sao?”

Thẩm Dịch cười yếu ớt rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường đỡ anh đứng dậy, “Đi thôi, quay về bệnh viện.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

Tô Đường luôn không thích ép buộc người khác, nhưng vừa rồi nhìn anh như nôn cả lực phủ ngũ tạng ra thế kia đã thật sự dọa Tô Đường không ít. Tô Đường đỡ anh đứng dậy muốn ra ngoài, mới nhớ vừa rồi sau khi đổ đã trả lại chìa khóa xe cho người này.

Tô Đường nghiêm mặt vươn tay tới, “Chìa khóa xe, đưa cho tôi.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, bước qua cái chảo cô vừa vớt xuống sàn, đi ra khỏi toilet. Tô Đường thấy bước chân anh vẫn loạng choạng, nhất thời không dám buông tay anh, cuối cùng vẫn dìu anh nằm xuống giường.

Thẩm Dịch cọ đầu vài cái trên gối, sau khi tìm được tư thế thoải mái, liền nhắm mắt lại. Tô Đường vẫn chưa từ bỏ ý định, nhớ lúc vừa nhận chìa khóa anh liền tiện tay đút vào túi quần, vì thế cô đưa tay mò túi quần của anh.

Thẩm Dịch phối hợp duỗi hết cả tay chân thành hình chữ đại, Tô Đường lục soát những nơi có thể giấu chìa khóa cả quần lẫn áo, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, vừa ngẩng đầu, liền thấy người kia sắc mặt trắng xanh đang chớp mắt nhìn cô, nụ cười còn mang thâm ý sâu sa. Lúc này Tô Đường mới phát hiện dường như mình vừa bỏ nhào nằm trên người anh, còn anh thì vẫn thản nhiên mặc cô muốn làm gì thì làm.

Mặt Tô Đường bỗng chốc đỏ bừng, cô hoảng hốt đứng dậy, “Anh. anh mau đưa chìa khóa cho tôi!”

Thẩm Dịch vẫn giữ nụ cười dịu dàng khiến cho Tô Đường mặt đỏ tím đập thình thịch, anh vươn tay chỉ về phía ngăn kéo chiếc tủ ở đầu giường bên phải.

Tô Đường mở hộc tủ trên cao nhất, ngăn kéo không có chìa khóa, chỉ có những hộp thuốc được đặt rất cẩn thận, Tô Đường ngần ngừ, mở tiếp ngăn thứ hai, thứ ba phía dưới, tất cả cũng đều là thuốc các loại được xếp rất thẳng hàng.

Thẩm Dịch ngồi dậy tựa lưng vào chiếc gối đầu giường, cầm chiếc Laptop đang đặt trên đầu giường, nhanh tay gõ hai hàng chữ, rồi xoay sang cho Tô Đường đọc.

— Cảm ơn cô đã chăm sóc tôi. Thuốc cần uống trong nhà đều có, cô đừng quá lo lắng. Tôi có chuyện rất quan trọng phải làm, bốn giờ sáng tôi sẽ ngủ, sáng mai nhất định sẽ quay về bệnh viện.

Sự thành khẩn và quyết đoán của Thẩm Dịch khiến Tô Đường trong phút chốc không biết nói gì để phản bác anh, cô nhìn ba cái ngăn kéo chứa đầy thuốc, tức giận than thở một câu, “Giữ nhiều thuốc trong nhà như vậy làm gì, định mở bệnh viện đấy à?”

Thẩm Dịch cười gật đầu.

Tô Đường lườm anh một cái, không biết phải làm sao, “Nói rồi đấy nhé, sáng mai nếu anh lại chơi xấu, tôi sẽ gọi 110.”

Thẩm Dịch hơi giật mình, cúi đầu gõ chữ trên máy tính.

— Không phải 120 mới là số cấp cứu sao?

“Ai nói là tôi muốn cứu anh,” Tô Đường trừng mắt nhìn anh, “Nếu anh dám chơi xấu, tôi sẽ báo án, tố cáo anh giam cầm trái phép gái nhà lành.”

Mi tâm Thẩm Dịch hơi chau lại.

— Gái gì cơ?

Tô Đường chịu thua, “Gái nhà lành. chính là gái ngoan ấy.”

Thẩm Dịch nhìn gương mặt lạnh lùng của Tô Đường, lại liếc mắt nhìn ra cửa phòng một lượt.

— Gái nhà lành sẽ dùng chào đập vỡ cửa phòng của tôi à?

Tô Đường bực bội, không thêm cãi lý với bệnh nhân, muốn xoay người tới toilet của phòng khách xử lý quần áo một chút, vừa đi được một bước thì cô tay đã bị anh tóm lại, chỉ cầm tay cô trong giây lát rồi lập tức buông ra, sau đó truyền tới tiếng gõ bàn phím lao xao, lúc Tô Đường quay người lại Thẩm Dịch đã xoay màn hình máy tính qua, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Tô Đường.

— Xin lỗi, tôi chỉ nói đùa thôi. Cảm ơn cô đã lo lắng cho tôi.

Tô Đường thờ ơ không đáp lại, Thẩm Dịch lại vội vàng đánh thêm câu nữa.

— Cô phá cửa cũng rất khoa học.

Tô Đường không giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc, cô “Phụt” cười ra thành tiếng, rồi xoay người đi vào toilet, lúc đi ra còn cầm trên tay cái chảo, vẫn giữ nụ cười nơi khóe miệng mà nhìn Thẩm Dịch.

“Anh cứ bận việc của anh, còn tôi sẽ nghiên cứu thử xem làm thế nào mới thu dọn đồng đồ nát kia một cách có khoa học.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tô Đường dùng cái hốt rác xúc mảnh thủy tinh đổ vào thùng rác trong phòng bếp, sau khi vắt và một phen thì T-shirt trên người Tô Đường đã thấm mồ hôi. Dù sao cũng không đi được ngay, Tô Đường quyết định đến nhà tắm trong phòng ngủ của khách tắm rửa, sau đó nhét quần áo bẩn vào máy giặt, khoác lên người áo tắm đàn ông màu cà phê treo trong tủ quần áo.

Trong nhà Thẩm Dịch không có dấu vết người thứ hai từng ở, mặc dù áo tắm này đã cắt tem giá nhưng rõ ràng còn mới tinh, cọ vào người còn có cảm giác khó chịu của quần áo mới.

Tô Đường đoán, có lẽ anh là một người trời sinh thích yên tĩnh.

Nếu như không phải trời sinh thích yên tĩnh thì cuộc sống ngày ngày không một tiếng động này, anh sẽ không trải qua ung dung như vậy.

Sau khi Thẩm Dịch uống thuốc xong thì không rời phòng ngủ, khi Tô Đường đẩy cửa phòng ra thấy anh đang đeo kính ngồi dựa ở đầu giường, chăm chú nhìn vào laptop, dáng vẻ giống như đang làm việc rất tập trung. Cô không quấy rầy anh nữa, một mình làm ổ trên ghế sofa trong phòng khách xem TV.

TV của Thẩm Dịch có không ít các kênh trả phí, trong đó tài chính và kinh tế chiếm đa số, điện ảnh, phim truyền hình, phim hoạt hình thì không có loại nào, Tô Đường chuyển từ đầu tới cuối hơn một trăm kênh cũng không tìm được chương trình nào thích hợp.

Kênh cuối cùng là một kênh tài chính và kinh tế, đang phát chuyên mục phân tích cổ phiếu, nhìn bình luận viên mặc tây trang nói hươu nói vượn trong TV, Tô Đường đột nhiên nhớ tới Thẩm Dịch từng viết có thể đọc hiểu khẩu hình miệng khi nói, cô ấn nút yên lặng của TV.

Tiết mục này không có phụ đề, Tô Đường nhìn chăm chăm vào màn hình hơn một phút đồng hồ, miệng bình luận viên không ngừng giãy nảy, Tô Đường một chữ cũng không đoán được, đến mức cả người bức bối, đành chỉnh tiếng trở lại, chính thức tuyên bố từ bỏ.

Tô Đường thất bại thờ dài, thật sự là ganh tỵ mà...

(*ganh tỵ: Nguyên văn “nhân bì nhân khí tử nhân” – chỉ loại người hay ganh tỵ với người khác, thấy người ta có cái gì đẹp, cái gì tốt thì đều ghen tức mà không nghĩ xem người ta làm sao mới có được cái đó, là loại người chỉ biết kết quả mà không biết đến quá trình)

Cuối cùng Tô Đường chọn một kênh phim truyền hình, xem Tiểu Yến Tử đấu trí với Dung ma ma, xem đến đoạn Dung ma ma nóng lòng bóp chết Tiểu Yến Tử thì Thẩm Dịch từ trong phòng ngủ đi ra, tiến vào phòng khách.

Tô Đường ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường, 4 giờ 3 phút, cô nhớ rõ hàng chữ anh đánh vào trên màn hình máy tính, anh làm việc tới 4 giờ rồi sẽ nghỉ ngơi.

“Công việc của anh xong rồi?”

Thẩm Dịch gật gật đầu, đi tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cô, trong nụ cười mang theo chút mệt mỏi.

“Vậy anh mau đi ngủ đi, đã trễ thế này rồi.”

Thẩm Dịch không định nói ngủ ngon, có chút hưng phấn nhìn đám người náo loạn trọng TV, lấy điện thoại ra hỏi một câu:

—— Giọng của nhân vật nào trong phim dễ nghe nhất?

Tô Đường sừng sốt một chút, chỉ chỉ vào màn hình TV: “Anh nói những người này sao?”

Thẩm Dịch gật đầu, có chút mong chờ nhìn cô.

Người khác xem TV đều bình luận về vấn đề ai đẹp nhất, Tô Đường chưa từng nghĩ tới vấn đề người nào có giọng dễ nghe nhất, cô do dự trong chốc lát rồi nói: “Thái hậu.”

Thấy vẻ mặt Thẩm Dịch có chút bất ngờ, Tô Đường cười bỏ sung: “Giọng nói của bà ấy giống bà ngoại tôi.”

Thẩm Dịch ngơ ngác một chút, ngẩng đầu nhìn lão phật gia đang kéo tay Tĩnh nhi cười hiền lành trên màn hình, có chút đắm chiêu trong chốc lát, cho tới khi màn hình chuyển qua cảnh nhân vật khác anh mới thu hồi tầm mắt, có chút tiếc nuối gật đầu.

—— Nhất định là giọng nói rất thân thiết, đáng tiếc lúc tôi biết bà thì đã không còn nghe được nữa.

Tô Đường có chút khỏ sở, đột nhiên ý thức được những lời này mang ý nghĩa gì, trong lúc kinh ngạc cô đã hỏi ra một câu có cấu trúc đủ khiến một giáo viên Ngữ Văn tức chết: “Anh... Anh nghe thấy âm thanh sao?”

Lúc Tô Đường hỏi ra thì mới cảm thấy mình có chút đường đột, còn chưa kịp xấu hổ thì Thẩm Dịch đã mỉm cười gật đầu, cúi đầu đánh một hàng chữ.

—— Trước ba tuổi có thể nghe thấy một chút.

Tô Đường ngồi bên cạnh Thẩm Dịch, thấy rõ quá trình Thẩm Dịch đánh những lời này trên di động, tự nhiên trôi chảy, thông dong bình tĩnh, dường như có chút lưu luyến, lại giống như một cụ già trăm tuổi nhớ lại một chút thời trẻ.

Tô Đường an tâm hơn, lại lớn gan nhẹ nhàng hỏi một câu: “Là vì anh bị bệnh sao?”

Thẩm Dịch có chút bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường không tiếp tục mặt dày hỏi anh bị bệnh gì nữa, ngẩng đầu nhìn thấy người mặc quần áo cổ trang trên TV, đột nhiên nhớ tới một câu nói trong sách xưa, không khỏi nhìn về phía Thẩm Dịch: “Tôi cảm thấy Mạnh Tử có một câu nói rất phù hợp với anh.”

Thẩm Dịch nghiêng nghiêng người, nghiêm túc nhìn cô.

“Trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người, trước tiên cần phải...” Tô Đường tâm tình dạt dào đọc đoạn mở đầu, lập tức quên mất đoạn sau là gì, cô nghĩ rằng Trung văn của Thẩm Dịch không được tốt, thành ngữ sẽ không rõ, nhất định chưa đọc “Mạnh Tử”, nên làm một câu tổng kết đơn giản, nghiêm túc nói: “Trước tiên cần phải dày dạn người đó.”

Thẩm Dịch đột nhiên ngửa cổ lên ghế sofa cười rộ lên, cười đến nỗi bả vai run run, Tô Đường thấy thế thì chột dạ, vươn tay túm lấy anh: “Tôi nói nghiêm túc đấy, anh cười gì hả?”

Thẩm Dịch cố gắng nín cười, lại không giấu được ánh mắt vui vẻ, đưa di động đến chỗ Tô Đường, đánh từng chữ cho cô xem

—— trước tiên cần phải tôi luyện tâm trí của họ, lao nhọc về gân cốt của họ, làm thân xác của họ bị đói khát, làm họ chịu khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, tăng thêm tài năng cho người ấy. Hình như Mạnh Tử đã nói như vậy.

Tô Đường đen mặt kêu lên, nắm tay lại, đánh hai cái lên bả vai của người lại cười ngất trên ghế sofa: “Không phải anh nói Trung văn của anh không tốt sao?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, cúi đầu khụ khụ, tiếng ho có chút yếu ớt, Tô Đường không dám la lối anh nữa, chỉ có thể phát điên trừng mắt nhìn người thâm tàng bất lộ này.

Thẩm Dịch ngừng ho dưới cơn mưa rào bằng ánh mắt của Tô Đường, thu liễm một chút vui vẻ, nghiêm túc gõ chữ.

—— tôi vẫn luôn ở Mi đọc sách, Trung văn thật sự không tốt, còn đang học tập. Nhưng mà tôi từng gặp đoạn này trên TV rồi, cảm thấy rất hay cho nên nhớ kỹ.

Tô Đường trừng anh, trên mặt là vẻ không tin: “Xem từ chương trình TV nào?”

Thẩm Dịch không do dự trả lời.

—— “Thời niên thiếu của Bao Thanh Thiên”

Tô Đường liếc mắt, không phản bác, bởi vì cô cũng chưa đọc “Mạnh Tử”, cô nhớ rất rõ, cô biết đến đoạn này cũng nhờ bộ phim truyền hình này.

Sao anh có thể nhớ rõ ràng như thế, mà cô lại nhớ thành như vậy...

May mắn là anh chỉ gặp cô một lần ở viện an dưỡng, nếu như cô đúng là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với anh, thì sợ rằng thời học sinh của cô sẽ bị bạn học như anh ám ảnh quá.

Tô Đường còn đang cảm khái, thì Thẩm Dịch đã vỗ nhẹ lên tay cô, đưa di động tới.

—— Cô đánh giá cao tôi quá, tôi không có chí hướng lớn như vậy, cũng không chịu quá nhiều đau khổ. Nhưng vẫn cảm ơn vì cô đã đau lòng cho tôi.

Trên mặt Thẩm Dịch còn mang theo nụ cười, nhưng mà nụ cười không còn cởi mở dịu dàng như vừa rồi nữa, Tô Đường thấy thế mềm hẳn đi, không còn tức giận nữa.

“Ai đau lòng vì anh chứ, tôi đang bàn luận...” Tô Đường chột dạ muốn nhanh chóng bỏ qua chủ đề này, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, vội hỏi: “Cũng đã hơn 4 giờ rồi, không phải anh nói sau 4 giờ làm việc xong sẽ nghỉ ngơi à, mau đi ngủ đi.”

Thẩm Dịch do dự một chút.

—— cô không ngủ một lát sao?

Tô Đường lắc đầu: “Tôi bị lệch múi giờ, ngày mai phỏng vấn xong về nhà ngủ bù là được.”

—— Máy giờ bắt đầu phỏng vấn thế?

“Chín giờ tập trung kí tên, sau đó sắp xếp thứ tự họ ghép vần theo bảng chữ cái, một người năm phút phỏng vấn, tối thiểu cũng mười một giờ mới đến lượt tôi.”

Thẩm Dịch suy nghĩ cách diễn đạt phàn nàn của cô, cảm kích cười cười, Tô Đường đột nhiên phát hiện, họ anh ghép vần cũng là chữ S ở đầu.

—— Bác sĩ phụ trách của tôi tám giờ đi làm, sáu rưỡi chúng ta xuất phát chắc chắn sẽ đến kịp.

“Được.” Tô Đường đáp ứng dứt khoát xong, duỗi tay về phía anh: “Nhưng trước hết anh phải giao chìa khóa xe ra, nếu không trong lòng tôi không an tâm”

Môi trường sinh sống ở ngoại ô phía Đông thành phố S là tốt nhất, không có những nhà xưởng lộn xộn, cũng không có khu buôn bán tập trung, nhưng cũng vì thế mà chẳng có hệ thống giao thông công cộng. Trên đường lái xe đến đây cô đã để ý, trạm xe buýt gần nhất cách nhà Thẩm Dịch cũng phải đi ít nhất mười phút, taxi cũng không thấy bao nhiêu, nếu lúc anh thức dậy lại đổi ý thì buổi phỏng vấn kia cô cũng chỉ có thể bỏ qua.

Tô Đường nói rất thành khẩn, Thẩm Dịch cũng không giấu diếm chỗ cất chìa khóa ở đâu nữa.

—— Trong hộp đựng rau quả ướp lạnh trong tủ lạnh.

Trong tủ lạnh...

Tô Đường bị đáp án này làm cho tức giận: “Từ lúc nấu cơm anh đã bày mưu rồi phải không?”

Thẩm Dịch cười vô hại, từ chối cho ý kiến, thu điện thoại đứng dậy, vỗ nhẹ hai cái lên vai Tô Đường, coi như một câu chúc ngủ ngon.

Thẩm Dịch hình như không đi ngủ, tiếng máy in vang lên soàn soạt trong thư phòng, Tô Đường cũng không quấy rầy anh, lấy chìa khóa xe từ trong hộp hoa quả ướp lạnh rồi trở lại phòng khách xem TV, cho đến khi thấy sáu giờ thì cô trở lại phòng khách rửa mặt và thay quần áo, lúc đi ra thì vừa vặn sáu rưỡi, Thẩm Dịch cũng ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trong phòng khách.

Qua một đêm không ngủ nhưng do bị lệch múi giờ cô vẫn chống đỡ được, còn Thẩm Dịch không ngủ một đêm, tinh thần kém đi rất nhiều, lên xe không lâu đã mơ màng ngủ mất, cho đến khi Tô Đường ngừng lại ở bãi đỗ xe bệnh viện Bắc Nhã, Thẩm Dịch mới từ từ tỉnh lại do ghế dựa mất độ lắc lư.

Tô Đường còi dây an toàn ra, quay đầu để người ngồi ghế phụ nhìn thấy những gì mình nói: “Đến rồi, anh mau về phòng bệnh ngủ đi.”

Thẩm Dịch chống tay lên ghế ngồi thẳng người lên, xin lỗi cười cười, đưa tay sửa lại những lọn tóc rối do dựa vào ghế, Tô Đường rút chìa khóa xe đưa cho anh, Thẩm Dịch không đưa tay nhận mà lấy đi động ra.

—— Hoa Chính cách đây hơi xa, cô lái xe đi.

Tô Đường không biết nhiều về xe nhưng đã lái đủ các loại xe, tốt xấu gì cô cũng có thể cảm giác được, tính toán cẩn thận, có lẽ tiền lương và tiền thưởng trong một tháng cô nhận chức cũng không đủ thay lớp của chiếc xe này.

“Không cần, không cần... Gần đây giao thông rất thuận tiện, tôi ngồi tàu điện ngầm đến là được.”

—— Xe điện ngầm không thể đi nhanh, còn phải chuyển tuyến đi, rất lãng phí thời gian.

Tô Đường kiên trì: “Vậy tôi bắt xe taxi.”

Thẩm Dịch cũng kiên trì.

—— Cô lái xe đi, tăng thêm khó khăn cho việc tôi rời khỏi bệnh viện một lần nữa.

Lý do này đáng để lo lắng, thực sự không thể không lo lắng, Tô Đường có chút dao động thì đã nhìn ra chỗ không thích hợp trong đó: “Tôi lái xe của anh đi, anh cũng có thể bắt xe, ở cổng bệnh viện bắt xe còn dễ hơn nữa, sao mà khó khăn được hả?”

Thẩm Dịch bắt đầu dĩ cười khẽ.

—— Bác sĩ phụ trách tịch thu tiền của tôi rồi.

Tô Đường cười ra tiếng, có thể khiến bác sĩ phụ trách làm đến mức này thì lịch sử đen tối của anh nhất định vô cùng đồ sộ: “Vậy sao bác sĩ phụ trách của anh không tịch thu chìa khóa xe luôn?”

Thẩm Dịch càng bắt đầu dĩ cười cười, cúi đầu gõ chữ.

—— Tôi không thể lái xe, bác sĩ phụ trách ép tôi phải cho lái xe nghỉ phép, tôi và Lão Trần không phải cùng một nhóm

Tô Đường bị câu cuối cùng nghe quen quen chọc cười, hơi do dự một chút: “Vậy tôi mượn dùng một chút, lúc về tôi sẽ đổ đầy xăng cho anh.”

Thẩm Dịch cong mày, không hề keo kiệt nở một nụ cười tươi, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, Tô Đường nhìn thấy thì trong lòng khẽ run.

Xe của anh đã lâu không đổ xăng hả...

Cho dù là chiếc xe đắt tiền cỡ nào, giá xăng cũng chẳng khác gì bình thường, chút tiền xăng dầu này Tô Đường vẫn có thể bỏ ra được. Tô Đường tra lại

chìa khóa vào ổ, Thẩm Dịch còn chưa định xuống xe, anh cầm một túi giấy văn kiện ở dưới kính chắn gió, đưa tới trước mặt cô.

Túi văn kiện này anh mang từ nhà theo, Tô Đường còn cho rằng đó là công việc tối qua mà anh chưa làm xong, muốn mang đến bệnh viện làm tiếp, thấy anh đưa cho chính mình thì không khỏi sững sốt một chút: “Cái này cho tôi sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Tô Đường sững sờ nhận lấy, không đợi túi văn kiện được mở ra, Thẩm Dịch đã đi xuống xe.

“Này ——”

Tô Đường vội vàng hạ cửa kính xe xuống, hô lên một tiếng rồi mới nhớ dù cô la rách cổ họng thì anh cũng sẽ không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng Thẩm Dịch đi về phía khu nội trú, đột nhiên Tô Đường có một cảm giác kỳ quái.

Hình như cô thật sự đã gặp anh ở nơi nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Để tránh bị tắc đường giờ cao điểm đi làm buổi sáng, Tô Đường thừa dịp thời gian còn sớm, lái xe đến gần công ty Hoa Chính trước, tìm bãi đỗ gửi xe xong thì gọi điện cho bà ngoại báo bình an, sau đó ngồi ở quán cafe đối diện tòa nhà Vĩnh Hòa, mở túi hồ sơ Thẩm Dịch đã sắp xếp rất gọn gàng bí mật kín đáo đưa cho cô kia.

Trong túi hồ sơ là một tập văn kiện A4 có đóng dấu, cô vừa mở túi, lập tức ngửi được mùi mực in nhàn nhạt của giấy mới, Tô Đường rút cả tập giấy, liếc mắt nhìn trên cùng của trang đầu tiên, thì nhất thời ngạc nhiên.

Trang đầu tiên in hình một logo hình vuông giống hệt logo đại diện của tòa nhà cao tầng đối diện kia.

Đây là logo chính thức của tập đoàn Hoa Chính, tập đoàn Hoa Chính là một tập đoàn lớn trên thị trường, công ty xây dựng Hoa Chính chỉ là một công ty con trực thuộc tập đoàn này.

Tô Đường vội vàng lật từng trang tài liệu có đóng dấu ra, ngoài vài trang đầu giới thiệu chung về tập đoàn Hoa Chính, còn có các thông tin về hạng mục, bản vẽ, báo cáo nghiệm thu, tư liệu tiến độ công trình tòa nhà của Thẩm Dịch đang ở. Bất luận là giới thiệu hay tư liệu, trang nào cũng có in logo đại diện của tập đoàn Hoa Chính, font chữ định dạng chữ đều thống nhất, có vẻ như cùng được lấy ra từ một văn kiện nào đó.

Tư liệu công trình là tài liệu nội bộ công ty, không phải chỉ search mấy từ khóa trên mạng mà tìm ra tài liệu này, Thẩm Dịch sao có thể lấy được tài liệu nội bộ của công ty?

Nghĩ lại lúc Thẩm Dịch đưa túi tài liệu này còn cười mỉm với cô một cái có ý cổ vũ, trong lòng Tô Đường cảm thấy bồn chồn, anh không phải là người của tập đoàn Hoa Chính đấy chứ.....

Anh chỉ thừa nhận mình là thương nhân, nhưng không hề nói mình kinh doanh gì, làm kiến trúc sư ở tập đoàn Hoa Chính thì dĩ nhiên cũng được xem như là thương nhân.

Tô Đường vừa nghĩ thông chuyện này, phản ứng đầu tiên chính là cảm di động lên, mở cuộc trò chuyện với Thẩm Dịch, nhanh tay đánh một dòng.

— Anh làm việc ở tập đoàn Hoa Chính sao?

Trước khi ấn gửi tin nhắn, Tô Đường vội vàng xóa sạch dòng chữ vừa viết.

Bây giờ hỏi anh chuyện này có sao không nhỉ, có giống như đang nhờ anh đi cửa sau không nhỉ?

Cũng không phải Tô Đường khinh thường những người tìm việc thông qua quan hệ, mỗi người một số mệnh, sinh tồn là chuyện vốn phải dựa vào chính sức mình, nhưng cô cảm thấy mối giao tình của mình và Thẩm Dịch chưa đến hai tư tiếng, vốn không đủ để khiến anh mang bản vẽ nội bộ của công ty cho cô biết.

Huống chi, nếu anh thực sự có ý muốn giúp cô đi cửa sau, thì cần gì phải thức cả đêm chuẩn bị cho cô nhiều tài liệu như vậy?

Tô Đường cất di động, nhìn ánh mặt trời chói nằng đang chiếu xuống tòa nhà lớn của công ty Hoa Chính phía đối diện đường, cầm cốc uống một ngụm sữa đậu nành nóng, rồi đi xuống, cúi đầu sắp xếp đồng giấy tờ còn đang hỗn độn trên bàn, bắt đầu đọc thật chăm chú từng chữ từ trang đầu tiên.

Dù sao đây cũng là tập tài liệu anh mang bệnh lại thức cả đêm làm xong in ra cho cô đọc, bất luận như thế nào, cô cũng không muốn lãng phí tâm ý của anh.

Tô Đường dùng xong sữa đậu nành và bánh quẩy mới chỉ đến tám giờ bốn mươi, cô đọc nốt mấy trang báo cáo nghiệm thu thêm lần nữa, liền sắp xếp lại tài liệu rồi đi sang tòa nhà đối diện phía bên kia đường.

Địa điểm phỏng vấn là phòng họp tầng năm, Tô Đường quẹt thẻ ngoài cửa, lúc vào thang máy đi lên thì thấy ngoài hành lang đã có rất nhiều người đang chờ, nam mặc tây trang đi giày da, nữ không phải trang phục công sở thì cũng là váy ngắn trên đầu gối, chỉ có mình cô mặc Tshirt và quần kaki, trên tay còn mang theo một túi giấy, nghiễm nhiên bị coi như người đưa báo của phòng thông tin phía dưới.

Lại thua người ta một trận, Tô Đường tự cười thầm trong lòng, tìm một góc không có người chú ý đến, bắt đầu im lặng ngẫm nghĩ về tương lai.

Bà ngoại nói trưa nay sẽ làm cá kho cho cô.....

Thời gian kết thúc phỏng vấn không sai lệch mấy với suy đoán của Tô Đường, lúc ra khỏi phòng thì đã gần mười một rưỡi, trong thời gian chờ thang máy cô liền gửi tin nhắn cho Thẩm Dịch.

— Phòng vấn đã xong, cảm ơn tài liệu của anh. Bây giờ tôi sẽ tới bệnh viện trả xe cho anh, được không?

Tô Đường thừa nhận, sau khi bị ba vị nhà tuyển dụng mặt lạnh hành hạ một trận, thì cô có chút nhớ tới gương mặt lúc nào cũng dịu dàng mỉm cười của Thẩm Dịch.

Tô Đường đợi chừng hai phút, sau đó nhận được một tin nhắn dài.

— Bây giờ đường rất đông, cô cũng mệt rồi, tự lái xe không an toàn, không cần tới đây đâu. Trợ lý của tôi đang ở gần chỗ cô phỏng vấn, cô ấy họ Tàn, lập tức sẽ gọi điện cho cô, cô cứ đưa chìa khóa xe lại cho cô ấy. Có xe bus 02 về thẳng viện an dưỡng, trạm xe bus ở đối diện công ty, về nhà ngủ một giấc cho khỏe đi.

Sau khi nhận được tin nhắn căn dặn rất cẩn thận của anh, Tô Đường có chút xúc động, ngay cả việc vì sao trợ lý của anh đang ở Hoa Chính cô cũng lười suy nghĩ. Cô ôm di động do dự một chút, chọn câu chữ cụ thể đáp lại anh.

— Đã thỏa thuận là phải bom đầy xăng trả lại xe mà, như vậy không phải có lợi cho tôi rồi sao?

Vừa gửi tin này Thẩm Dịch liền nhắn lại.

— Vậy cô cố vũ tinh thần cố gắng cho tôi đi.

Anh nói như vậy, Tô Đường cũng không ép nữa, cô cong khóe miệng mau chóng đáp lại cho anh một tràng “Cố lên” lấp kín hết cả màn hình điện thoại.

Tô Đường vừa nhắn xong tin này, cửa thang máy liền vang lên “Tĩnh” một tiếng rồi mở ra.

Vì bây giờ là giờ nghỉ trưa nên thang máy rất đông, bỏ qua chuyến này thì không biết phải chờ đến khi nào mới có chuyến nữa nên Tô Đường vội vàng cất di động vào túi rồi chen vào thang máy như cá nén trong hộp, đi thẳng xuống tầng một, vừa theo dòng người ra khỏi thang máy, di động liền reo, cô lập tức nhận được tin nhắn phản hồi của Thẩm Dịch.

— Cảm ơn ** cảm ơn

Tô Đường dở khóc dở cười đáp lại.

— Anh viết từ bậy bạ gì mà bị chuyển thành dấu sao hết vậy.

Thẩm Dịch còn chưa hồi đáp thì đột nhiên cô nhận được cuộc gọi từ số máy lạ.

Tô Đường đoán người gọi là trợ lý của Thẩm Dịch nên nhanh chóng nhấn nút nhận cuộc gọi, vừa đưa di động đến tai, còn chưa kịp mở miệng, người ở bên kia đã nói trước.

“Alo, chào cô, xin hỏi cô là Tô Đường tiểu thư?”

Giọng nói rõ ràng lưu loát, mang theo vẻ khách khí không chút cảm tình, Tô Đường nhất thời hoài nghi đây là nhân viên tiếp thị, do dự một chút mới đáp lại, “Vâng, xin hỏi cô là.....”

Người ở đầu dây bên kia dường như đang vội, Tô Đường còn chưa nói dứt lời đã bị cô ta cắt ngang, “Chào cô, tôi là trợ lý của Thẩm tiên sinh, chìa khóa của anh ấy đang ở chỗ cô, bây giờ tôi có thể qua lấy không?”

“À..... Được,” Tô Đường theo bản năng lấy chìa khóa từ trong túi quần, “Cô đang ở đâu, tôi qua đó đưa cô.”

“Không cần, tôi đã nhìn thấy cô rồi.”

Không đợi Tô Đường nói gì thêm, bên kia liền vang lên tín hiệu cúp máy.

Lời này có ý người ta đang ở rất gần cô, Tô Đường ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy một người phụ nữ cao mặc đồ đen cách đó mười mét và đang đi về phía mình.

Cô đang đứng gần cửa thang máy, lúc đó cũng có vài người phụ nữ đang đi về phía cô, nhưng Tô Đường chỉ nhìn một cái là nhận ra người phụ nữ kia, bởi vì phong thái cũng giống như giọng nói của cô ta vậy, lưu loát già dặn, trong giọng còn toát ra cảm giác mạnh mẽ chuyên nghiệp, so với cô ấy, mấy ứng viên mặc trên người những bộ trang phục cẩn thận kia cũng chỉ như kẻ cosplay mà thôi.

“Dò sông dò biển dễ dò nào ai lấy thước để đo lòng người” [1], chắc hẳn đây là cảm nhận của cô về người phụ nữ kia.

[1] Gốc là: 画虎画皮难画骨 – (Họa Hổ Họa Bì Nan Họa Cốt): Bạn có thể vẽ rồng vẽ hổ, nhưng rất khó vẽ trực tiếp phần xương dưới da chúng. Bạn có thể hiểu một người, biết được về bên ngoài của người đó, nhưng khó mà biết được trong lòng người đó đang nghĩ gì

Tô Đường phát hiện, phàm là những thứ liên quan đến “Thẩm Dịch”, tuyệt đối đều có chất lượng cao.

Tô Đường âm thầm cảm thán tiếp đón đối phương, khách khí giao chìa khóa cho cô, chỉ cho cô chỗ đỗ xe, cô ta cũng không nói nhiều với Tô Đường, chỉ nói lời cảm ơn đơn giản rồi xoay người đi vào thang máy chặt kín người kia.

“Tôi còn có một chuyện quan trọng muốn nhờ cô.” Tô Đường nhanh chóng đi tới, trước khi cửa thang máy đóng lại liền đuổi theo cô, đưa túi hồ sơ đang cầm ra, “Phiên cô trả tập hồ sơ này cho Thẩm tiên sinh giúp tôi luôn, đây cũng là đồ của anh ấy.”

“Được.”

Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, Tô Đường mới lấy di động ra, xem tin nhắn Thẩm Dịch gửi tới lúc cô đang nghe điện thoại.

— Cảm ơn ^ Cảm ơn.

Tô Đường hơi ngạc nhiên, đột nhiên mới hiểu ra, hai dấu sao kia không phải từ “hài hòa” gì, mà là ký hiệu lũy thừa do máy tính tự lập trình.

Tương tự ra dáng vẻ cười đến không thẳng được lưng của Thẩm Dịch, Tô Đường ai oán bỏ điện thoại vào túi xách.

Cấu tạo đầu óc không giống nhau, sao có thể làm bạn bè đây.....

Lúc Tô Đường về nhà đã hơn mười hai giờ rồi, bà ngoại vẫn đang nấu cơm trong phòng bếp, Tô Đường rửa tay rồi vào giúp bà, câu được câu không đáp lại mấy vấn đề bà ngoại hỏi về cuộc phỏng vấn, đợi qua một lúc lâu mới có cơ hội thích hợp chen chân hỏi, cô vừa già tòi, vừa làm bộ như không chút để ý mà hỏi, “Đúng rồi..... Bà ngoại, Thẩm Dịch làm công việc gì vậy ạ?”

Bà ngoại hoàn toàn không nghi ngờ gì, nhấp miệng nếm một ngụm nước canh, không chút để ý trả lời, “Ừ, con đột nhiên hỏi nên bà cũng không nhớ lắm, hình như nó làm về quản lý tiền bạc gì đó, công việc cũng không bận rộn lắm, ban ngày bà làm việc nó còn thỉnh thoảng tới thăm bà nữa, nên hôm ấy bà mới nhờ thằng bé đi đón con..... Nếu sớm biết nó đang nằm viện, tài xế còn xin nghỉ, bà đã gọi điện thẳng cho ông Trần rồi, còn phiền nó chạy ra sân bay.....”

Tô Đường không để ý mấy lời cảm râm sau đó của bà ngoại, cô còn đang bận rộn liệt kê một loạt các công việc liên quan đến “quản lý tiền bạc” trong đầu, có vẻ Thẩm Dịch không giống một công nhân viên chức bình thường, Tô Đường đoán thử anh là một cán bộ chức cao nào đó, “CFO à?”

Bà ngoại đứng bên cạnh cẩn thận nếm thử miếng cá kho trong nồi, lắc đầu khẳng định chắc nịch, “Không không, không phải làm về vũ trụ đâu.....”

“Bà ngoại, không phải UFO..... ý con là CFO, giám đốc tài chính.”

Bà ngoại vừa lòng nhìn thành quả màu sắc lẫn hương vị đều vẹn toàn trước mặt, nhẹ gõ gõ thìa lên thành nồi, rồi chẳng hề để ý cười mà nói, “Chắc là vậy, không khác mấy đâu..... bà ngoại từng này tuổi rồi sao hiểu được mấy từ ngữ của giới trẻ các con chứ..... Thôi, được rồi, mang tôi già cho vào bát mọc nhĩ kia đi, sau đó dọn dẹp lại bàn rồi ăn cơm thôi!”

Bà ngoại cô vẫn thường coi những thứ bà không hiểu, đọc những câu bà không biết quy thành “ngôn ngữ của giới trẻ”, Tô Đường sợ nếu cứ tiếp tục nói nữa không cẩn thận sẽ để lộ chuyện đêm đó cô giúp Thẩm Dịch trốn viện mất, không dám nhắc tới chuyện gì có liên quan đến Thẩm Dịch nữa, cô chỉ lặng lẽ lấy di động ra seach một chút thông tin về CFO của Hoa Chính.

CFO của Hoa Chính không phải Thẩm Dịch, mà là một người đàn ông trung niên tên Trần Quốc Huy, tìm kiếm một lượt trên mạng về các lãnh đạo cấp cao của Hoa Chính cũng không có một ai họ Thẩm.

Sự tò mò của Tô Đường đối với Thẩm Dịch không đủ để chiến thắng sự mệt mỏi do việc chênh lệch múi giờ mang lại, ăn cơm rồi rửa bát xong là cô vào phòng ngủ bù, cảm giác như đã ngủ đến khi mặt trời xuống núi, thì bị tiếng chuông điện thoại đặt ở đầu giường đánh thức.

Tô Đường mơ mơ màng màng vươn tay với di động, điện thoại vừa rung báo cô có một email mới, người gửi là bộ phận nhân sự của Hoa Chính, nội dung đơn giản đến vô cùng, vừa nhìn qua là biết thư gửi tự động. Tô Đường click vào email nhìn lướt một cái, ánh mắt dừng lại ở một câu, mấy phút sau vẫn chưa dời mắt.

— Mời anh/chị ngày 09/08 (tức Thứ hai tuần sau) lúc 12 giờ tới phòng nhân sự tầng 2 tòa nhà Vinh Hòa làm thủ tục nhận việc.

Đây là.....

Email báo đồ tự động của tập đoàn Hoa Chính bị bug [2] sao?

[2] Bug: lỗi hệ thống, ý là chị nghĩ người ta gửi nhầm kết quả.

Hôm nay là chiều thứ sáu, vừa mới hơn bốn giờ, hẳn là chưa hết giờ làm việc, Tô Đường gọi theo số điện thoại trong email có nhắc đến nếu có vấn đề cần thắc mắc.

“Alo, xin chào, sáng nay tôi có tham gia vòng phỏng vấn tại tập đoàn Hoa Chính, vừa rồi có nhận được một email, email thông báo.....” Tô Đường dừng một chút rồi mới nói, “Tôi đã qua vòng phỏng vấn.”

Người nhận cuộc gọi là một người phụ nữ, giọng nói dịu dàng, thái độ ôn hòa, “Chúc mừng cô, cô gọi tới có thắc mắc gì sao?”

Tô Đường đột nhiên cảm thấy mình quả thật là ngốc, cô do dự một chút, cuối cùng vẫn kiên trì mở lời hỏi, “Tôi chỉ muốn hỏi là..... thật sự tôi đã qua vòng phỏng vấn rồi sao? Có phải ai trùng tên với tôi hay công ty gửi nhầm người.....”

Người ở đầu bên kia bỗng bật cười, “Cô cũng thật cẩn thận quá rồi..... Cô tên là gì, để tôi kiểm tra lại cho cô.”

“Tô Đường.”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng click chuột, “Là hai chữ thế nào?”

Tô Đường căng thẳng mở miệng nhanh nhẩu nói, “Tôi trong thịt Đông Pha..... à không phải, là Tô trong Tô Đông Pha [3]!”

[3] Nhà thơ kiêm thứ sử thời Tống – Tô Đông Pha, đã nạo vét hồ và cho xây dựng đê Tô, biến nó trở thành một phong cảnh đẹp khác của Tây Hồ. Ông cũng là người nghĩ ra một loại thực đơn đặc biệt để chế biến thịt lợn với tên gọi trong thực đơn là 東坡肉 (Thịt Đông Pha), Món thịt lợn kiểu Đông Pha này là thực đơn trong mọi khách sạn ở Hàng Châu.

Đầu bên kia vang lên trận cười lớn, Tô Đường giật mình nhận ra người bên kia vì dễ tiện tay đánh máy đã mở chế độ loa ngoài, đột nhiên cô lại không muốn tới công ty này làm việc nữa rồi.....

“Thấy tên rồi, thấy tên rồi.....” Người ở đầu dây bên kia nói giọng còn mang theo ý cười, “Tô Đường, địa chỉ liên lạc là Viện an dưỡng Bác Nhã, số điện thoại có đuôi 9906, có đúng không?”

“Đúng.....”

“Vậy thì đúng rồi, cô đã qua vòng phỏng vấn.”

“Cám ơn cô, làm phiền cô rồi.....”

“Không sao không sao.....”

Lúc này Tô Đường bỗng nghe thấy tiếng cười vang lên liên tục ở bên kia, cô nhanh chóng cúp máy lao đầu vào gói tự tử.

Tỷ lệ chơi lớn như vậy cũng có thể qua vòng phỏng vấn, không phải món cá bà ngoại kho buổi trưa là cá chép Koi [4] đấy chứ?.....

[4] Cá chép Koi: Người Nhật tin rằng những mảng màu trên người cá chép Koi là những hình xăm luôn mang lại sự may mắn.

Mấy từ cá chép Koi vừa lướt qua đầu, Tô Đường bỗng nhiên nhớ đến người đưa tập tài liệu cứu giúp cô ở thời khắc cuối cùng kia nên vội vàng đứng dậy, gửi một tin nhắn cho anh.

— Tôi đã qua vòng phỏng vấn của Hoa Chính rồi!

Đến tận chiều ngày hôm sau, khi Tô Đường đang bị nhấn chìm trong hàng đồng lời chúc mừng của bà ngoại và bạn bè thân thiết, cô mới nhận được lời chúc mừng từ Thẩm Dịch.

— Chúc mừng Hoa Chính đã thành công đào được một khối vàng.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Thứ hai, lúc Tô Đường đến bộ phận nhân sự báo danh, người trong phòng làm việc còn chưa quên chuyện thịt xào khô, vừa nghe cô nói mình tên là Tô Đường thì cười lớn, cho đến khi Tô Đường làm xong xuôi tất cả thủ tục, đi ra khỏi cửa bộ phận nhân sự, khuôn mặt của cô vẫn còn hồng hồng.

Có lẽ đời này cô cũng không muốn gặp lại thịt xào khô nữa.

Còn có vài thủ tục phải tới bộ phận tài vụ làm, văn phòng bộ phận tài vụ ở bên kia hành lang, phải đi ngang qua toilet, Tô Đường đi vào. Lúc đi rửa tay, bên cạnh có một cô gái đang trang điểm lại, đột nhiên xoay đầu cười hi hi nhìn cô.

“Cô là Tô Đường à?”

Cô gái này có đôi mắt to như con nít, tuổi tương đương với cô, mặc bộ váy liền áo màu hồng dưa hấu, vô cùng bắt mắt trong phòng toilet có phong cách lạnh lùng này. Tô Đường nhớ tới, vừa rồi cô ấy ngồi ở bàn làm việc gần cửa sổ trong văn phòng của bộ phận nhân sự, cười co rúm cả người.

“Xin chào, tôi tên là Lục Tiểu Mẫn, Lục trong Lục Tiểu Phụng, Mẫn trong Hoa Mẫn Lâu, là người đi ngang qua của bộ phận nhân sự.”

Tô Đường bị lời giới thiệu lời ít ý nhiều trên chộc, không còn khăn trương nữa, đơn giản là bình nứt không sợ bể, cười trả lời lại: “Tôi tên là Tô Đường, Tô trong hương tô bài cốt, Đường trong sùan dấm đường, trước mắt không biết có chỗ để tôi đi ngang qua hay không.”

Lục Tiểu Mẫn lại cười lớn một lúc, đôi mắt to cười thành hai hình vòng cung: “Cô rất hài hước! Đã lâu rồi Hoa Chính chưa có người thú vị như cô, khó trách tổng giám đốc Trần muốn nhất định phải là cô!”

“Tổng giám đốc Trần?” Tô Đường sững sốt một chút, trực giác cho biết, kỳ tích trúng tuyển của cô có quan hệ trực tiếp với người gọi là tổng giám đốc Trần này, cô hỏi: “Tổng giám đốc Trần nào?”

“CEO của Hoa Chính, Trần Quốc Huy...” Lục Tiểu Mẫn nói xong, thần thần bí bí nhìn xung quanh toilet không người, cầm lấy hộp trang điểm, chớp mắt với Tô Đường, hạ thấp giọng xuống nhưng vẫn không ép được giọng nói tung tăng như chim sè: “Tôi nghe được tin tức nói, cô được chính tổng giám đốc Trần bổ nhiệm, chỉ cần một khắc sau cùng đánh rớt con trai của phó tổng tập đoàn Hoa Chính, căng thẳng như cạnh tranh kinh doanh, quá trâu bò!”

Tô Đường càng sững sờ hơn.

“Tôi đánh bật con trai của phó tổng giám đốc Hoa Chính?”

“Đúng vậy...” Lục Tiểu Mẫn buông hộp trang điểm xuống, lấy một hộp phấn hồng trong túi, soi gương, vừa đánh phấn vừa nói: “Tôi nghe mẹ chồng tôi nói, đêm qua bà ấy còn nhắc tới nữa, nói không biết Tổng giám đốc Trần bị trúng gió cái gì... Tôi lại cảm thấy tổng giám đốc Trần chả mấy khi đáng tin cậy như vậy, tôi đã xem qua tư liệu nhân sự của cô, đúng là học bá của kỹ thuật mô hình, giỏi hơn so với con trai phó tổng giám đốc nhiều.”

Tô Đường bắt được chút tin tức trong lời khích lệ chân thành, không khỏi hỏi: “Mẹ chồng cô là...”

“Khụ, mẹ chồng tôi chính là mẹ ruột của con trai phó tổng giám đốc.”

Tô Đường bị ghen, ngây ngốc nhìn người đang thần nhiên trang điểm lại: “Nói cách khác, tôi đã đánh bật chồng cô ra khỏi danh sách trúng tuyển hả?”

“Đúng rồi.” Lục Tiểu Mẫn sáng khoái trả lời, cất hộp phấn đi, lấy một cây son, cau mày phản nản: “Chồng tôi là loại người làm bộ làm tịch, thật ra chỉ giỏi nói mồm, hai chúng tôi học chung đại học, là loại học sinh chỉ dựa vào nhân phẩm trong cuộc thi, lý luận cơ học phải thi lại ba lần mới qua, căn bản không phù hợp cương vị cần kỹ thuật cao này, chính anh ấy cũng không muốn, nhưng mẹ chồng tôi chết vì sĩ diện...”

Tô Đường thật sự không biết nên nói gì tiếp theo mới tốt, có chút vô lực mở vòi nước, cười khổ dưới tiếng nước chảy ào ào.

Lúc này chỉ sợ lại có chuyện hiểu lầm gì đó, tổng giám đốc Trần kia có lẽ đang ở trên mái nhà ngỗng ngang trong gió đấy.

Rõ ràng lòng hiếu kỳ của Lục Tiểu Mẫn chưa được thỏa mãn, lại hỏi: “Này, có phải tổng giám đốc Trần là họ hàng của cô không?”

Đối với một người thoải mái tới mức không tìm không phổi như vậy, Tô Đường không ngại vòng vo, lắc đầu, tắt vòi nước, rút một trang giấy xoa xoa tay, thật thà nói: “Tôi chỉ thấy ông ấy đúng một lần.”

“Ồ đâu thế?”

“Trên Baidu.”

Lục Tiểu Mẫn sững sốt một chút, cười ‘phụt’ ra, cười tới mức sứt nằm trên đất lăn lộn vài vòng.

“Cô đúng là quá hài hước! Giữa trưa chúng ta ăn cơm đi, đến giờ tôi sẽ đi tìm cô, thịt xào khô trong căn tin chúng ta thì đừng nghĩ, sùan dấm đường cũng có mỗi ngày.”

“Được, tôi chờ cô.”

Gần như cả buổi trưa Tô Đường đều làm thủ tục ở từng bộ phận, gần đến giữa trưa mới thu xếp ổn thỏa trong văn phòng ở lầu 7.

Không biết chuyện ‘thịt xào khô’ đã lan truyền trong công ty, hay là lời nói của Lục Tiểu Mân tạo ra tác dụng tâm lý với cô, Tô Đường cảm thấy ánh mắt mọi người trong văn phòng nhìn cô đều mang theo nụ cười quỷ dị.

Cũng may văn phòng này có ngăn cách, Tô Đường chào hỏi rồi ngồi xuống chỗ của mình, cô cảm thấy giống như tìm được khe hở chui vào, lập tức an tâm hơn.

Cô ngồi còn chưa nóng chỗ thì điện thoại rung lên, là Thẩm Dịch gửi tin nhắn tới.

—— Đang bận sao?

Từ sau tin nhắn chúc mừng hồi đầu tuần, Thẩm Dịch cũng chưa liên lạc lại với cô, cô vẫn chuẩn bị chuyện đi làm, thỉnh thoảng nhớ tới anh thì cũng chỉ cười một cái trong lòng, không muốn quấy rầy anh nữa, đột nhiên nhận được tin nhắn như thế khiến Tô Đường có chút ngoài ý muốn, hơi ngơ ngác một chút mới trả lời lại cho anh.

—— Vừa mới thu xếp xong, đang chuẩn bị dọn bàn, có chuyện gì sao?

Thẩm Dịch trả lời lại rất nhanh, Tô Đường gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ anh đang ở một nơi rộng rãi sáng sủa nào đó trong thành phố này, dùng ngón tay đẹp mắt nhẹ nhàng chạm lên màn hình di động.

—— Buổi sáng tôi mới gửi chuyển phát cho cô, có lẽ trưa nay sẽ tới, phòng thường trực của Hoa Chính sẽ thu lại, cho nên nhớ đi lấy.

Tô Đường ngẩn người, Thẩm Dịch gửi chuyển phát cho cô?

Chẳng lẽ đêm đó cô làm rơi vật gì ở nhà anh?

—— Anh gửi cái gì thế?

Thẩm Dịch trả lời một chữ rất đơn giản.

—— Hoa.

Trước mắt Tô Đường lập tức hiện lên hình ảnh nữ chính trong phim bị một xe ngựa hoa hồng bao phủ đến há hốc mồm, suýt nữa làm rơi di động.

Thẩm Dịch rất có thực lực âm thầm làm ra chuyện người ngã ngựa đó.

Xem cách diễn đạt của Thẩm Dịch, bây giờ để anh gọi ngừng chuyển phát là chuyện không thể rồi, Tô Đường với dáng người luôn là size S, nhưng tấm lòng thì tới size XXXL lận, cô quả thực không thích lắm cảm giác phô trương lớn như vậy, ngược lại cũng không muốn người khác nhìn vào bàn tán, rồi nghĩ giá hàng hóa trong nước ngày càng tăng, có chút đau lòng thay Thẩm Dịch.

Bây giờ không ai có tiền tự dung thôi tới, nếu anh kiếm tiền dễ dàng thì sẽ không lo đến công việc lúc đang nằm bệnh.

—— Đại gia, anh lãng phí quá!

Thẩm Dịch trả lời hai từ rất đơn giản.

—— Không đắt.

Cho đến khi Tô Đường được phòng thường trực gọi điện thoại xuống dưới ký nhận, cô mới hiểu được câu ‘không đắt’ của Thẩm Dịch có nghĩa gì, đúng là anh tặng hoa cho cô, nhưng mà không phải là một xe, cũng không phải một bó mà là một chậu.

Một chậu hoa hải đường chớm nở, là loại nông dân trồng hoa cười xe ba bánh bán mười đồng một chậu trên đường...

Tô Đường cười nhạo trí tưởng tượng sinh động của mình một chút, không biết nên khóc hay cười ôm chậu hoa trở lại văn phòng, mới vào cửa thì cô ngẩn người.

Lúc trước vội vàng nên không để ý, thật ra trên bàn công tác của mỗi người trong văn phòng đều bày một hoặc hai chậu cây, chỉ có trên bàn cô là trụi lủi, so sánh với mọi người thật là thiếu sinh khí.

Tô Đường cúi đầu nhìn chậu hoa mình ôm trong tay, cười đến tâm phục khẩu phục.

Sao mà ngay cả cái này anh cũng nghĩ tới...

Tô Đường cẩn thận đặt hoa lên bàn làm việc của mình, ghé mặt đến gần chậu hoa cười tươi chụp một tấm ảnh, gửi qua cho Thẩm Dịch.

—— Đã nhận được, rất thích! Cảm ơn anh, buổi tối tôi mời anh ăn cơm.

Lúc Tiểu Mẫn lên gọi cô đi ăn cơm trưa, Tô Đường mới nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Dịch.

—— Trước tiên giữ lại, chờ qua thời gian tôi ăn kiêng rồi nói, tôi muốn ăn ngon.

Tô Đường cười trả lời.

—— Không vấn đề!

Lục Tiểu Mẫn tò mò túm cánh tay cô: “Gửi tin nhắn mà vui vẻ thế, bạn trai à?”

Tô Đường cắt điện thoại đi, nghiêm mặt cải chính: “Bạn, nam.”

“Đúng là không có tí sức lực nào...” Lục Tiểu Mẫn mím môi lầm bầm: “Không phải bạn trai thì không đáng lãng phí thời gian ăn cơm vì anh ta, đi thôi, tranh thủ thời gian, nếu không thì chỉ còn lại cơm trắng thôi, những trạch nam phòng kỹ thuật kia không có chút phong độ nào khi đoạt cơm!”

Tô Đường cho rằng lần sau gặp Thẩm Dịch là lúc cô mời anh ăn cơm, không ngờ tối thứ sáu đã gặp được rồi, mặc dù không phải cô mời khách nhưng cũng là vì ăn cơm.

Sáng sớm cô đang làm việc thì nhận được một email trong hệ thống tự động, ký tên là CEO Trần Quốc Huy của Hoa Chính, Tô Đường còn tưởng rằng rốt cuộc tổng giám đốc Trần không chịu được cơn tức này, để cho cô thứ hai không cần đi làm nữa. Sau khi mở ra lại phát hiện là một thông báo công việc, thông báo buổi tối cô tham gia một bữa tiệc rượu với ông.

Tô Đường có chút mơ hồ, nhưng không mơ hồ tới mức hỏi là vì sao, cô gọi điện thoại nói với bà ngoại, buổi chiều lúc tan việc cũng đi theo xe Trần Quốc Huy đến nơi, tới khách sạn cô mới biết được, nhân vật chính của tiệc rượu mà tập đoàn Hoa Chính phải phái rất nhiều cán bộ cấp cao quan trọng, rõ ràng chính là người đã gửi cho cô một chậu hoa hải đường vào ngày đầu tiên cô nhận chức.

Hơn một tuần lễ không gặp Thẩm Dịch, sắc mặt anh đã khá hơn nhiều so với lúc phải nằm viện, anh mặc bộ áo sơ mi màu cà phê, tay áo xắn lên giữa cánh tay, lộ ra một đoạn cánh tay đều đều, đứng giữa những vị lãnh đạo trung niên mặc quần áo ngắn tay, đặc biệt khiến người khác chú ý.

Có lẽ vì dễ thuận tiện nói chuyện, trợ lý Thẩm Dịch cũng ở đây, dường như Trần Quốc Huy rất quen thuộc với cô ấy, gặp mặt cũng gọi thẳng cô ấy là “Tiểu Tần”, lúc nghe cô ấy tự giới thiệu với những người khác, Tô Đường mới nghe được tên cô ấy: Tần Tĩnh Dao.

Tô Đường bỏ qua hoàn toàn phán đoán trước kia, Thẩm Dịch nhất định không phải người của tập đoàn Hoa Chính.

Nhưng mà những người đứng ngoài nhìn rõ ràng ai cũng biết rõ thân phận của Thẩm Dịch, không ai đề cập tới chức vụ của anh, tất cả đều gọi anh là “Thẩm tiên sinh”, Tần Tĩnh Dao cũng chỉ nói mình là phụ tá của anh. Nếu không phải Tô Đường nhìn thấy khuôn mặt lo lắng suốt đường đi của Trần Quốc Huy, cô sẽ cho rằng đây chỉ là bữa cơm tụ tập của bạn bè bình thường.

Trần Quốc Huy chưa nói tại sao lại đưa cô theo, Tô Đường đoán có lẽ vì Thẩm Dịch đưa theo một nữ trợ lý, cho nên bên Hoa Chính cũng phải có một người nữ đi cùng mới phù hợp.

Có Thẩm Dịch ở đây, sẽ không có chuyện gì xấu.

Tô Đường cảm thấy, Thẩm Dịch cách những chuyện bát nháo trên xã hội này rất xa, xa tới mức thậm chí cô còn nghĩ anh chưa từng biết đến sự tồn tại của những thứ dơ bẩn kia.

Tần Tĩnh Dao mang theo nụ cười nói những lời rất hợp hoàn cảnh, Thẩm Dịch chỉ mỉm cười khiêm tốn, bắt tay lần lượt với mọi người, lúc tới trước mặt Tô Đường, nụ cười trên môi sâu hơn một chút, như muốn nói đã lâu không gặp.

Tô Đường nhận lúc không ai chú ý, há mồm nói một câu không tiếng với Thẩm Dịch: “Hôm nay rất đẹp trai.”

Vui vẻ trong mắt Thẩm Dịch nồng đậm, hương thụ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi Thẩm Dịch ngồi xuống, Trần Quốc Huy ra hiệu ý bảo Tô Đường ngồi xuống vị trí gần cửa nhất, dường như cách Thẩm Dịch đứng một vòng tròn. Thẩm Dịch nhìn cô ngồi xuống vị trí đó, thì mặt bỗng tái xanh, giống như có chút khó chịu, nhưng anh cũng không thể hiện gì nhiều.

Tô Đường đoán anh không hài lòng khi cô ngồi cách anh hơi xa, nhưng vị trí này là chỗ hoàng kim có thể nhìn chính diện mặt Thẩm Dịch, nên thật ra Tô

Đường cũng khá thích thú.

Dù sao trên bàn cũng đầy đồ ăn, ngồi chỗ nào không phải cũng ăn giống nhau sao?

Thẩm Dịch không dẫn theo tài xế, là Tần Tĩnh Dao đưa anh tới đây, lúc nhân viên phục vụ rót rượu, Trần Quốc Huy đã nhờ anh ta pha cho Tần Tĩnh Dao một ly nước chanh, Trần Quốc Huy vốn ra hiệu cho nhân viên phục vụ rót cho Tô Đường một ly rượu trắng, nhưng người phục vụ vừa cầm cốc nâng chai rượu chuẩn bị đổ, Thẩm Dịch liền ra hiệu tay, dùng thủ ngữ nhanh chóng nói với Tần Tĩnh Dao vài câu gì đó.

Tần Tĩnh Dao nhẹ nhàng gạt đầu, ngược mắt nhìn Trần Quốc Huy cười khổ, “Thẩm tiên sinh cảm thấy để một mình tôi uống nước chanh thì quá thất lễ, anh ấy có hơi ngại, nhưng hôm nay tôi lại lái xe tới, lát nữa còn phải đưa Thẩm tiên sinh về công ty, thật sự không thể uống rượu, ngài xem có thể để Tô tiểu thư uống nước chanh như tôi không, nếu không bữa cơm này tôi cũng ăn không ngon.”

Trần Quốc Huy rõ ràng hơi ngạc nhiên, nhưng thấy Thẩm Dịch có chút á náy nhìn ông, thì vội vàng cười đáp lễ, “Ái chà, Thẩm tiên sinh khách sáo quá rồi, chút chuyện nhỏ ấy thì có sao Tôi đây tới đây tới đây, cậu mau rót nước chanh cho hai vị nữ sĩ này đi.”

Lúc này Tô Đường mới kịp nhận ra Thẩm Dịch đang đỡ rượu giúp cô. Từ lượng của cô thật ra cũng không quá kém, nhưng dù sao uống rượu cũng không phải chuyện tốt lành gì. Tô Đường cảm kích mà đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi cách cô một vòng tròn, phát hiện Thẩm Dịch cũng đang nhìn cô, trong mắt cất giấu ý cười trên choker.

Tô Đường đột nhiên có cảm giác, tuy rằng cô là bên đại diện cho Hoa Chính tham gia tiệc rượu này, nhưng trong bữa cơm này, Thẩm Dịch mới là người cùng phe với cô.

Tần Tĩnh Dao nói ăn không ngon, nhưng thật ra cô ấy vốn không hề có thời gian động đũa. Mấy vị chủ tịch cấp cao của Hoa Chính là người ở rất nhiều nơi, mở miệng là nói mấy câu khách sáo đậm chất khẩu âm đa dạng của các vùng miền Trung Quốc, Thẩm Dịch không thể chỉ dựa vào việc đọc khẩu hình là có thể hiểu bọn họ đang nói gì. Trong bữa cơm Tần Tĩnh Dao đều ở bên cạnh phiên dịch bằng thủ ngữ cho Thẩm Dịch, đồng thời cũng phiên dịch lại thủ ngữ của Thẩm Dịch đáp lễ lại đối phương không hề kém cạnh chút nào, câu chữ đầu ra đấy, trôi chảy giống như Thẩm Dịch chính miệng nói ra với mọi người vậy, khiến cho Tô Đường bội phục sát đất.

Nhờ sự giúp đỡ của Tần Tĩnh Dao, Tô Đường đúc kết được vài thông tin hữu ích từ mấy lời khách sáo không ngừng thoát ra từ hai bên.

Thứ nhất, Thẩm Dịch sinh vào tháng bảy, tháng trước anh vừa tròn 28 tuổi.

Thứ hai, Thẩm Dịch tốt nghiệp thạc sĩ hai chuyên ngành song song là tài chính và pháp luật tại Đại học Colombia.

Thứ ba, mấy vị chủ tịch cấp cao của tập đoàn Hoa Chính mời anh ăn cơm là vì có chuyện cần nhờ anh, về phần chuyện đó là gì, thì bọn họ dường như đã nói qua với Thẩm Dịch trước rồi, nên hôm nay cũng không nhắc lại cụ thể nữa, mỗi lần đề cập tới chuyện đó thì cũng nói rất thoáng qua, Tô Đường nghe ngóng thì mơ hồ có cảm giác chắc hẳn chuyện này có liên quan đến tiền.

Thứ tư, sở dĩ cô bị Trần Quốc Huy đưa tới tham gia bữa tiệc rượu này, là vì chuyện cô trúng tuyển vào Hoa Chính có liên quan đến Thẩm Dịch, mà có liên quan thế nào, những người ngồi đây đều ngầm hiểu trong lòng hết rồi.

Bữa tiệc rượu này kéo dài từ sáu giờ đến tám giờ hơn, Thẩm Dịch không từ chối lời mời rượu của ai cả, uống đến lúc tan tiệc thì đã say lắm rồi, anh phải nhờ sự giúp đỡ của Tần Tĩnh Dao mới có thể đứng lên được, sắc mặt vô cùng khó nhìn, nhưng vẫn nở nụ cười với mấy vị quan chức cấp cao Hoa Chính đang say rượu mà nói mấy lời càng ngày càng khó nghe.

Tần Tĩnh Dao vẫn đang giúp đỡ anh, nên không rảnh phiên dịch mấy lời say đó, trong nhất thời Tô Đường lại cảm thấy thật may vì Thẩm Dịch không nghe được, khen cũng không nghe thấy, chê cũng không nghe thấy, họa phúc khôn lường. [1]

[1] Gốc là 焉知非福: một vẻ trong câu thành ngữ 塞翁失马, 焉知非福 < Tái ông thất mã, yên tri phi phúc >, ông già ở biên cương mất ngựa ; không biết là phúc hay họa?

Tần Tĩnh Dao đỡ Thẩm Dịch vào trong xe, cô ta vừa định giúp anh đóng cửa thì lại bị Thẩm Dịch vươn tay cản lại, Tô Đường nhìn Thẩm Dịch tựa người vào ghế dùng thủ ngữ chậm chạp nói gì đó với Tần Tĩnh Dao, sau đó Tần Tĩnh Dao gật gật đầu, xoay người lại nhìn về phía cô, “Tô tiểu thư, dù sao chúng tôi cũng tiện đường, nếu không có chuyện gì thì để tôi đưa cô về cũng được.”

Tô Đường còn chưa kịp trả lời, thì đã bị Trần Quốc Huy say đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh xen mồm nói với vào, “Đúng đúng đúng, mọi người cùng nhau về đi..... Tiểu Tô này, cô đưa Thẩm tiên sinh về nhà đi... phải chăm sóc cậu ấy chu đáo...nhé..”

“Dạ, vâng.”

Chăm sóc người say là chuyện mất công mất sức mà chẳng có tác dụng gì nhất, nhưng nếu người đó là Thẩm Dịch, vậy cũng không sao.

Tô Đường vừa lên xe, Tần Tĩnh Dao liền mau chóng mở cửa ghế lái chính mà ngồi xuống, vẫy tay mỉm cười chào mấy vị quan chức cấp cao của Hoa Chính ngoài cửa xe, rồi một chân đạp xuống chân ga, thần nhiên mà mở miệng, “Thẩm tiên sinh nói để cô là con gái lại đêm hôm một thân một mình ở cạnh một đám ma men thì không an toàn. Tôi sẽ đưa Thẩm tiên sinh tới bệnh viện trước, sau đó sẽ đưa cô về nhà, cũng không quá muộn đâu. Bây giờ anh ấy có thể sẽ nôn đấy, trong hộp dự phòng có túi nilon, phiên cô chăm sóc anh ấy một chút.”

Nghe thấy hai chữ “Bệnh viện”, Tô Đường quay đầu nhìn người đang ngồi bên cạnh mình.

Thẩm Dịch đang nhắm mắt im lặng mà tựa lưng vào ghế, lông mày chau lại vì đau đớn, một tay còn đặt lên dạ dày xoa xoa, hình như dạ dày anh đang khó chịu.

Tuần trước anh cũng vừa nằm viện vì bệnh đau dạ dày, hôm nay lại đột nhiên uống nhiều rượu như vậy, thì bây giờ khó chịu đến mức nào chứ?

Tô Đường không khỏi lo lắng, nhẹ vỗ mấy cái lên cánh tay anh, “Nếu anh thấy khó chịu thì mau nằm xuống đi.”

Lái xe trong đêm tối, ánh sáng trong xe cũng hiếm hoi, Thẩm Dịch không nhìn thấy rõ khẩu hình miệng của Tô Đường, nên mặt có chút khó hiểu mà nhìn cô.

Đối với người say rượu mà nói ngồi trên chiếc xe lao nhanh như bay thì hành hạ dạ dày cỡ nào chứ, Tô Đường không tìm di động trong túi, cô duỗi tay chỉ vào đầu Thẩm Dịch, rồi lại vỗ vỗ vào chân mình, ý bảo anh ngã đầu xuống chân cô, Thẩm Dịch hiểu được ý cô nhưng vẫn do dự cuối cùng thì mỉm cười lắc đầu.

Tô Đường đoán anh đang sợ cô không đủ sức đỡ sức nặng từ đầu anh, cô nghiêng mặt hai tay nắm chặt cong khuỷu tay bày ra tư thế khoe cơ bắp của vận động viên thể dục tài năng, Thẩm Dịch bị cô trêu chọc liền bật cười, lông mày đang chau cũng lập tức giãn ra như thường, cuối cùng anh nhẹ nhàng gật đầu.

Từ kính chiếu hậu Tần Tĩnh Dao thấy Thẩm Dịch gồi đầu lên chân Tô Đường, thì mở miệng nhắc nhở cô, “Dưới kính chắn gió phía sau có tấm chắn mờ, cô có thể đắp tạm lên người cho anh ấy.”

“Được.”

Tô Đường vươn tay lấy chiếc chắn tối, mở ra đắp lên người Thẩm Dịch đang nồng nặc mùi rượu, Thẩm Dịch ở dưới chắn hơi cuộn tròn người lại, vùi đầu vào lòng cô, anh không mở mắt, nhưng Tô Đường có cảm giác, tấm chắn này khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Tô Đường an tâm hơn hẳn, cô không khỏi nhìn sườn mặt của Tần Tĩnh Dao ngồi trên, có vẻ cô ấy hiểu rõ Thẩm Dịch hơn những người bình thường.

Tần Tĩnh Dao dường như cảm nhận được ánh mắt tò mò đang nhìn chằm chằm của ai kia sau lưng mình, thì vẫn không chớp mắt nhìn đường phía trước, mà thân nhiên mở miệng nói, “Năm nay tôi 32 tuổi, con trai đã đi nhà trẻ, nó họ Triệu.”

Tô Đường hơi ngạc nhiên rồi mới nhận ra cô ấy đang phui sạch quan hệ riêng tư của mình và Thẩm Dịch, trong lúc nhất thời chỉ đành dờ khóc dờ cười mà đáp lại, “Tôi và Thẩm tiên sinh chỉ là bạn bè, anh ấy thường tới thăm bà ngoại tôi.....”

Tần Tĩnh Dao cũng không nói gì nữa, chuyên tâm dùng vận tốc nhanh nhất lái xe tới thẳng bệnh viện Bắc Nhã.

Tần Tĩnh Dao lái xe rất êm, tăng tốc hay dừng lại đều rất ổn định, dù vậy, xe đi được nửa đường Thẩm Dịch đột nhiên túm lấy góc áo cô, khó chịu mà chau mày nhăn mặt.

Tô Đường cố gắng tiến sát mặt mình lại gần mặt anh, “Anh muốn nôn phải không?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, một tay đề lên đệm ghế muốn ngồi thẳng người dậy nhưng lại không thể ngồi lên được, Tô Đường thấy anh khó chịu, thì đưa một tay vòng qua bên vai anh, đỡ nửa người trên của anh ngồi dậy, nhưng cũng không diu anh ngồi thẳng dậy mà ngược lại cô ôm lấy bờ vai anh để anh nghiêng người dựa hẳn vào người cô.

Hơi thay đổi tư thế ngồi cũng khiến Thẩm Dịch khó chịu đến mức sắp nôn ra, Tô Đường không dám động dậy nữa, bàn tay còn lại nhẹ nhàng xoa xoa lên vùng lưng đang phát run của anh, “Muốn nôn thì cứ nôn đi, tôi sẽ dọn giúp anh, không sao không sao.”

Thẩm Dịch không thấy rõ cô đang nói gì, nhưng Tần Tĩnh Dao lại nghe thấy rất rõ ràng, nhìn tư thế của hai người qua tấm kính chiếu hậu thì không khỏi chau mày, “Tô tiểu thư, cô cứ để anh ấy nôn ra đi, túi nilon còn trong hộp dự phòng.”

Tô Đường không ngắt đầu mà đáp, “Đừng lo, dạ dày anh ấy khó chịu nên nằm sẽ thoải mái hơn, tôi sẽ chăm sóc không để anh ấy nôn đâu.”

Tần Tĩnh Dao im lặng vài phút cuối cùng vẫn không nhin được, “Cô để anh ấy ngồi thẳng người lên sẽ thấy dễ chịu hơn đấy.”

Tô Đường ngạc nhiên một chút rồi mới phản ứng lại, cam chịu mà cười, “Không sao đâu, cũng không phải lần đầu tiên anh ấy nôn vào người tôi.”

Tần Tĩnh Dao cũng không nói gì nữa.

Dường như Thẩm Dịch hiểu được ý Tô Đường, anh cố nén không chịu mở mồm, còn giãy dụa muốn ngồi thẳng dậy, Tô Đường không kìm nổi anh, trong lúc gấp gáp thì con giận ập tới, cô lòi di động ra bật đèn lên, đặt chiếc di động ngay phía dưới cằm mình, ánh sáng từ dưới chiếu lên rọi chính diện gương mặt, cô tần ngần trừng mắt nhìn kẻ sĩ diện kia, “Anh muốn chết hay sống, dám động dậy nữa tôi vạt ngã anh luôn!”

Không biết là bị dọa bởi lời nói hay gương mặt đáng sợ kia của cô, mà Thẩm Dịch chỉ ngây ngốc nhìn cô một cái chứ không động dậy nữa, thuận theo Tô Đường ngoan ngoãn ngã đầu vào vai cô.

Tô Đường vừa thở dài một cái, chợt nghe Tần Tĩnh Dao hỏi cô một câu, “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai tư.”

“Giọng điệu có vẻ giống bà ngoại tôi.”

“.....”

Cuối cùng Thẩm Dịch cũng không chịu nổi cơn đau cuộn cuộn trong dạ dày mà nôn ra hết cả, nôn đến mức cả người cuộn tròn lại, trong không gian kín mít nhất thời tràn ngập một mùi chua thối khó ngửi của rượu, Thẩm Dịch khó chịu đến cứng cả người, không thể ngừng được mà bắt đầu nôn mửa dữ dội.

“Không sao, không sao..... nôn ra là tốt rồi..... không sao.....”

Tô Đường hoàn toàn đã quên anh là một người khiêm tốn, cô vừa đưa tay xoa xoa vùng lưng của anh lại vừa ghé sát vào tai anh dịu dàng an ủi, Tần Tĩnh Dao cũng không để ý đến cô, chỉ chau mày rồi hạ cửa sổ đằng sau xuống.

“Đừng mở cửa sổ!” Tô Đường vội vàng mở miệng ngăn lại, “Anh ấy nôn ra toàn mấy thứ có màu xám, tôi không thấy anh ấy ăn gì có màu xám thế này, có thể là xuất huyết dạ dày, nếu bị cảm lạnh sẽ rất phiền toái.”

Tần Tĩnh Dao không lên tiếng, lại nâng cửa kính lên, chân đạp xuống chân ga tăng tốc độ lên nhanh hơn trước rất nhiều.

Bệnh viện Bắc Nhã dường như đã sớm nhận được thông báo, xe vừa chạy đến cửa, các thiết bị thiết yếu cần có đã chờ sẵn ngoài cửa, Tần Tĩnh Dao vừa dừng xe lại thì bật chế độ mở tất cả cửa xe ra, còn chưa kịp tắt máy, thì các bác sĩ đã chạy tới kéo cửa xe ra, cẩn thận mau chóng đưa Thẩm Dịch đang mê man bất tỉnh lên giường cấp cứu.

Trong không gian nhất thời tràn ngập tiếng các bác sĩ trao đổi với nhau toàn những thuật ngữ y học, Tô Đường vô cùng đau lòng đầu óc trống rỗng, cũng chỉ biết chạy theo giường cấp cứu tới thẳng tới phòng phẫu thuật. Trước khi cô bị các y tá cản lại, Tần Tĩnh Dao đã mau chóng kéo cô lại.

“Bệnh viện này có rất nhiều bác sĩ nội khoa giỏi nhất của thành phố S, cứ giao cho bọn họ là được rồi.”

Tô Đường nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật khẩn cấp đang khép kín thì ngây người một lúc, sau đó mới khó khăn khôi phục lại tinh thần, thờ hờn nhìn về phía Tần Tĩnh Dao mặt không biến sắc mà hỏi, “Trước kia ... anh ấy cũng..... như vậy sao?”

Tần Tĩnh Dao hơi run rẩy, “Ý cô là say rượu?”

Một người đàn ông hơn hai mươi tuổi sao có thể chưa từng say rượu bao giờ, sau khi Tô Đường ngạc nhiên mà bình tĩnh lại, không còn thờ dốt nữa, mới đổi sang một câu hỏi cụ thể hơn, “Xuất huyết dạ dày cấp tính, trước kia anh ấy từng bị rồi sao?”

Tần Tĩnh Dao nhợt nhạt chau mày, “Tôi đã thấy ba lần, lần gần đây nhất là hai tháng trước.”

Đối với một sinh viên đại học mà nói tỉ lệ bộc phát của căn bệnh này chỉ đứng sau cảm mạo. Trong ấn tượng của cô với bệnh này chỉ cần đưa tới bệnh viện kịp thời thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nếu Thẩm Dịch mắc bệnh này như cơm bữa thì chuyện Tần Tĩnh Dao thần nhiên đón nhận như vậy cũng rất dễ hiểu.

Tô Đường vừa mới yên tâm được một chút, thì lơ đãng nhìn thoáng qua tấm biển bắt mắt đang treo lơ lửng ở ngã rẽ của hành lang, rồi vô cùng sững sờ.

Vừa rồi cô hoảng loạn quá nên không chú ý, đây là phòng phẫu thuật khoa tiêu hóa, không phải phòng cấp cứu.....

Tô Đường vừa cảm thấy yên tâm thì tim lại như bắn khỏi lồng ngực, “Xuất huyết dạ dày không phải chỉ cần nội soi thôi sao, cần gì phải vào phòng phẫu thuật?”

Tần Tĩnh Dao ngạc nhiên, có chút bất ngờ mà nhìn cô, “Không phải chuyên ngành cô học là xây dựng sao?”

“Bà ngoại tôi là y tá.”

Tần Tĩnh Dao thần nhiên đáp “À” một tiếng, “Hai tháng trước anh ấy làm phẫu thuật cắt bỏ một phần ba dạ dày, tuần trước vừa mới ra viện, nên bác sĩ đã nói sẽ kiểm tra xem có phải vết khâu lúc phẫu thuật có vấn đề gì không.”

“Cắt bỏ?” Tô Đường mở to hai mắt nhìn cô, sau khi nghe hai từ này thì lạnh hết cả sống lưng, giọng nói cũng có chút chột dạ, “Anh ấy bị ung thư dạ dày sao?”

“Bà ngoại cô chưa nói cho cô biết không phải cứ cắt bỏ dạ dày thì là ung thư dạ dày à?” Tần Tĩnh Dao lẳng lặng chỉnh trang lại, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, rồi lại nhìn bộ quần áo lem nhem trên người Tô Đường do Thẩm Dịch nôn vào, mà bình thần chau mày, “Tôi phải về công ty làm việc, nếu có chuyện gì cô cứ gọi điện cho tôi.”

Tô Đường ngẩn ngơ, cũng gần chín giờ tối rồi, cô ta còn làm việc?

“Rốt cuộc hai người làm nghề gì?”

Tần Tĩnh Dao hơi giật mình, “Thẩm tiên sinh vẫn chưa nói cho cô biết à?”

Tô Đường lắc đầu, “Chưa.....”

“Vậy tôi cũng không thể nói được.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Chỉ có cô và Tần Tĩnh Dao đưa Thẩm Dịch đến bệnh viện, Tần Tĩnh Dao đi rất kiên quyết, cũng không đề cập đến người nhà Thẩm Dịch, trong tình huống chưa ổn định Tô Đường cũng không dám nói chuyện này với bà ngoại, cô chỉ có thể vào toilet chỉnh đốn lại bản thân, sau đó canh giữ ở cửa phòng mổ không rời.

Cuộc giải phẫu đã tiến hành gần ba giờ rồi, Tô Đường lớn như vậy, đã chờ đợi vô số lần nhưng đây là lần dài nhất và cũng dày vò nhất. Trong lúc bác sĩ y tá ra ra vào vào, không ai hỏi người nhà bệnh nhân là ai, cũng không ai nói phải ký tên lên thỏa thuận giải phẫu gì, Tô Đường cũng không dám ngăn bọn họ lại để hỏi tình hình, cô sợ sẽ phiền đến những người này đang vội vàng cứu anh, cho đến khi đèn nhắc nhở ‘Đang giải phẫu’ được tắt đi, Tô Đường mới vội vàng đứng dậy đi tới.

“Anh ấy thế nào rồi?”

Trả lời cô là một bác sĩ trung niên hơn năm mươi tuổi, dường như là người có chức vụ cao nhất trong những người này, toàn thân đều lộ vẻ uy nghiêm, cách trả lời vẫn đề lại là: “Cô có quan hệ thế nào với thằng bé?”

“Tôi là bạn của anh ấy.”

Bác sĩ nhìn thoáng qua quần áo cô: “Là cô đưa nó tới sao?”

Tô Đường gật đầu: “Vâng.”

“Cô vẫn luôn ở đây sao?”

Tô Đường lại gật đầu: “Vâng.”

Rất cuộc bác sĩ cũng hỏi đủ: “Người bệnh được đưa tới rất kịp thời, công tác sơ cứu trong quá trình di chuyển cũng làm rất tốt, cảm xúc của người bệnh vẫn luôn ổn định, giảm độ khó khăn trong công tác chữa trị của chúng tôi xuống rất nhiều, cảm ơn cô.”

Trong nhiều tiếng ‘rất’ liên tiếp, rất cuộc Tô Đường cũng có thể yên tâm lại, nhưng rồi bị tiếng cảm ơn này làm cho sững sờ, làm gì có bác sĩ nào nói lời cảm ơn với người nhà bệnh nhân chứ?

“Không không không... Là tôi nên cảm ơn ngài mới đúng! Ngài vất vả rồi!”

“Đây là điều tôi phải làm, tôi là ba của nó.”

Nói xong, ông lễ phép gật đầu với Tô Đường, cất bước đi xa.

Tô Đường tròn mắt há hốc mồm mà hỗn độn, một bác sĩ còn trẻ, mày rậm mắt to mà vừa rồi vẫn đứng đằng sau ba Thẩm Dịch đi tới, anh cười duỗi tay về phía cô: “Xin chào, tôi là học sinh của viện trưởng Thẩm, là bác sĩ phụ trách của Thẩm Dịch, Triệu Dương, vừa rồi là tôi mổ và khâu cho cậu ấy.”

Tô Đường bị miêu tả quá trình giải phẫu vô cùng đơn giản mà thô bạo này khiến dờ khóc dờ cười, tâm tình cũng hồi phục rất nhiều, vươn tay ra bắt tay với anh: “Xin chào, anh vất vả rồi.”

Triệu Dương cười híp mắt nhìn cô: “Tôi đoán cô là Tô Đường.”

Tô Đường giật mình: “Sao anh đoán được?”

Triệu Dương cười chỉ chỉ vào bộ quần áo hơi bẩn của cô: “Người có thể làm cho cậu ấy nôn lên quần áo người ta mà còn bảo trì tâm tình ổn định như vậy, chắc cũng chỉ có cô.”

Tô Đường cảm thấy câu nói của anh ta có hàm ý nhưng cô cũng không có tâm tư tìm hiểu, cô đã khẩn trương trong ba giờ, đột nhiên trầm tĩnh lại, khí lực cả người như bị hút hết.

Cô rất muốn đi xem Thẩm Dịch, ở ngoài cửa liếc mắt nhìn cũng được, nhưng hình như bây giờ cũng không được thích hợp.

“Thẩm Dịch không có chuyện gì là tốt rồi, nếu ba anh ấy đã ở đây thì tôi sẽ đi về trước.”

“Đừng, hôm nay viện trưởng Thẩm ở đây để trực đêm, vừa rồi đi vào chỉ ký tên rồi lại đi trực...” Triệu Dương cười khổ: “Lần này đưa cậu ấy đến cũng không bỏ cậu ấy mà đi, nếu không có việc gì thì cô hãy ở lại với cậu ấy đi.”

Nhớ tới phản ứng nhanh nhẹn nhưng lạnh nhạt của Tần Tĩnh Dao, trong lòng Tô Đường đột nhiên cảm thấy có chút không tốt.

Triệu Dương thấy Tô Đường không nói gì thì lấy đồng hồ từ túi áo ra nhìn: “Cô xem cũng đã mười hai giờ rồi, tàu điện ngầm và xe bus cũng đã hết, nếu để Thẩm Dịch biết một mình cô về nhà lúc này, nhất định tôi lại phải cứu cậu ấy một lần nữa.”

Tô Đường không do dự nữa: “Vậy lúc anh ấy tỉnh lại tôi có cần làm gì không?”

Triệu Dương vừa nghe cô đồng ý ở lại thì sáng khoái khoát tay: “Không cần không cần, số liệu triệu chứng bệnh của cậu ấy có máy móc xử lý, tôi ở trong phòng làm việc có thể trông thấy, có bất cứ điều gì khác thường thì tôi sẽ lập tức đi qua... Phòng bệnh của cậu ấy ở tầng 15 khu nội trú, ra cửa thang máy quẹo phải, ở phòng trong cùng.”

“Cảm ơn.”

“Không khách khí.”

Lúc Tô Đường vào phòng bệnh Thẩm Dịch còn chưa tỉnh lại, sắc mặt anh tái nhợt, gần như hòa cùng màu sắc của cái gối, trên người cảm đầy những ống dẫn, những dụng cụ chữa bệnh phát ra tiếng theo quy luật, bình tĩnh đến nỗi khiến Tô Đường cảm thấy đau lòng.

Phòng bệnh này dường như là căn phòng Thẩm Dịch thường xuyên dùng đến, đầy đủ đồ dùng hàng ngày, thậm chí còn có cả những đồ dùng cơ bản như tủ quần áo, tủ sách và bàn làm việc, cùng với một ít những vật dụng trang trí linh tinh. Có thể vì diện tích hơi nhỏ nên dấu vết sinh hoạt phong phú hơn rất nhiều so với căn nhà lớn hơn 240 m² của anh.

Tô Đường vừa ngồi xuống ghế cạnh giường của anh, ánh mắt đã bị một con gấu bông bày trên tủ đầu giường hấp dẫn, con gấu bông rất cũ, có chút xấu xí, xấu đến nỗi làm cho Tô Đường ngồi ngáy ngốc ở đó.

Đó là con gấu của cô.

Chính xác thì con gấu này là của cô từ rất lâu trước kia, làm sao cô có thì cô không nhớ được, cô chỉ nhớ vì nó khiếu chiến thẩm mỹ của cô nên cô đã tặng nó cho người khác...

Thẩm Dịch nói, hai mươi năm trước anh gặp cô tại viện dưỡng lão Bác Nhã, chẳng lẽ cô đã đưa con gấu này cho anh?

Tô Đường ngây ngốc nhìn người bệnh đang nằm yên trên giường, đột nhiên có cảm giác như não bị dừng lại.

Tại sao cô không có chút xíu ấn tượng nào...

Nửa đêm Thẩm Dịch tỉnh dậy một lần, không biết có phải là do anh quá yếu không, sau khi trợn mắt nhìn Tô Đường ở bên giường, yên lặng nhìn cô một lát thì lại ngủ mê man, cho đến giữa trưa hôm sau anh mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Khi tỉnh lại, anh thấy Tô Đường đang ngồi trên ghế bên giường đọc sách, cả người sững sờ như đang gặp quỷ.

Khóe mắt Tô Đường quét qua, thấy người trên giường hơi giật giật thì ngẩng đầu lên, thấy anh nhìn chằm chằm vào mình thì cô không khỏi sùng sốt: “Sao thế, miệng vết thương đau sao?”

Thẩm Dịch lại sùng sốt vài giây mới nghiêng đầu nhìn về phía tủ đầu giường, giống như muốn tìm thứ gì đó.

Tô Đường thấy anh như muốn nói gì đó thì lấy di động trên người ra: “Anh muốn tìm điện thoại di động à?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu.

Tô Đường mở máy, tạo một văn bản mới rồi đưa di động đến tay Thẩm Dịch. Thẩm Dịch không có sức, tay hơi run run, đánh chữ cũng chậm rất nhiều, chỉ có nẩy chữ mà anh đánh mất tròn nửa phút.

—— Tôi hôm qua cô vẫn luôn ở đây sao?

Tô Đường gật đầu: “Anh yên tâm, tôi đã nói với bà ngoại rồi, tôi nói với bà trên bàn cơm có một đĩa đậu cô – ve xào chưa chín nên anh bị ngộ độc thứ ăn.”

Thẩm Dịch cười yếu ớt, nụ cười mang theo sự áy náy.

—— Rất xin lỗi, tôi hôm qua tỉnh dậy gặp cô, tôi tưởng mình uống nhiều quá.

Tô Đường nhìn anh gõ xong mấy chữ cuối cùng thì cười phì, vừa bực mình vừa buồn cười khi anh khẽ xoa lên tóc: “Anh cũng biết là mình uống nhiều lắm sao!”

Thẩm Dịch cười gượng, nghỉ chốc lát anh mới gõ chữ lần nữa.

—— Cô không uống nhiều là tốt rồi.

Tô Đường cười nhìn anh: “Anh còn chưa tỉnh rượu à? Không phải hôm qua tôi uống nước chanh à, cũng là anh bảo Tần Tĩnh Dao sử dụng mỹ nhân kế và khổ nhục kế nên tổng giám đốc Trần mới đồng ý.”

Có lẽ Thẩm Dịch không biết cái gì là mỹ nhân kế, nhưng mỹ nhân thì anh vẫn biết, hiểu được Tô Đường nhìn ra được chút tính toán của anh, trên mặt lộ ra chút ý khen ngợi.

—— Cô rất thông minh, chỉ thiếu một chút kinh nghiệm xã hội, về sau tham gia những tiệc rượu như vậy phải cẩn thận hơn một chút.

Tô Đường ngẩn ngời, mơ hồ cảm thấy chuyện ngày hôm qua có chút phức tạp mà mình không nhìn ra: “Tôi phải cẩn thận cái gì?”

—— Cô biết hôm qua cô ngồi vị trí nào không?

Tô Đường sững sốt một chút, đột nhiên nhớ tới lúc cô ngồi xuống thì trong mắt Thẩm Dịch có chút không vui: “Không phải là vị trí dựa vào cửa sao?”

Thẩm Dịch nở nụ cười, kiên nhẫn đánh một đoạn dài trên di động, được một nửa phải nghỉ một chút mới có thể đánh xong hết.

—— Chỗ ngồi của tôi là vị trí khách mời chính, chỗ của Trần Quốc Huy là vị trí người mời chính, cô ngồi hơi chéo với tôi, đối diện với Trần Quốc Huy, đó là vị trí của người mời thứ, theo lẽ thường thì là do người có chức vụ gần tới Trần Quốc Huy ngồi, người ngồi trên vị trí đó phải chịu trách nhiệm mời rượu và uống rượu.

Tô Đường kinh ngạc nhìn hết, ngượng ngùng lắc đầu: “Tôi không biết cái này... Vì sao Tổng giám đốc Trần lại bảo tôi ngồi chỗ đó?” Không đợi Thẩm Dịch đánh chữ, Tô Đường đột nhiên nhớ tới: “Không phải bởi vì chuyện tôi vào Hoa Chính là anh nói với tổng giám đốc Trần, ông ấy mời anh ăn cơm để cho tôi tới mời rượu?”

Thẩm Dịch hơi do dự giữa gạt đầu và lắc đầu, cuối cùng anh lựa chọn đánh chữ.

—— Là do tôi suy nghĩ không chu đáo. Thời gian trước, Trần Quốc Huy có tìm tôi để tôi làm một chuyện giúp tập đoàn Hoa Chính, cho nên tôi mới có tư liệu về tập đoàn Hoa Chính. Nhưng mà tôi không đồng ý, ông ta cũng không liên lạc lại với tôi, tôi cho rằng ông ta đã đi tìm người khác làm việc đó rồi. Cô nói muốn tới Hoa Chính phỏng vấn, tôi lại xem tin tức tuyển dụng của Hoa Chính, cảm thấy vị trí đó rất phù hợp với cô, cho nên tôi đã gửi một phong thư đề cử cho Trần Quốc Huy, không ngờ lại bị ông ta hiểu lầm thành tôi đồng ý giúp ông ta. Ông ta cho cô ngồi ở vị trí đó, có lẽ là lo tôi không chịu uống rượu của ông ta.

Tô Đường nhìn hết những chữ Thẩm Dịch đánh trong điện thoại, đột nhiên trong lòng có cảm giác một tảng đá lớn rơi xuống đất. Không phải bởi vì cô biết chuyện mình trúng tuyển không phải một chuyện hiểu lầm thái quá, mà vì cách Thẩm Dịch giúp cô, đơn giản, sạch sẽ, tôn trọng, giống hệt như ấn tượng đầu tiên của cô với anh. Thậm chí, Tô Đường có chút tự trách, chính cô đã khiến anh phải có quan hệ với Trần Quốc Huy.

Tô Đường đặt khuỷu tay lên hàng rào giường bệnh của anh, nâng cằm ỉu xiu nhìn anh: “Chắc tôi phải mời anh ăn cơm cả đời mới có thể biểu đạt hết lòng biết ơn mất.”

Cách cảm ơn của cô khiến Thẩm Dịch bật cười, nụ cười thanh thoát chậm rãi lan ra trên gương mặt tái nhợt của anh, giống như dòng sông băng vừa nứt, khiến cả người Tô Đường cũng như tan chảy.

Thẩm Dịch nở nụ cười, chậm rãi đánh chữ lên di động.

—— Đừng lo lắng, tôi chỉ có hai phần ba cái dạ dày, ăn ít lắm.

Nhìn từ góc độ sinh vật học mà nói, tinh thần của Thẩm Dịch không hề giống một người bị bệnh, Triệu Dương cũng không tới, điều đó có nghĩa là anh vẫn đang khỏe mạnh, Tô Đường cũng yên tâm hơn, cô hỏi một vấn đề mà đã lâu không được giải đáp: “Anh sẽ không phiền nếu nói cho tôi biết anh làm nghề gì chứ? Nếu như là công việc... giữ bí mật an toàn quốc gia thì đừng nói.”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

—— Tôi làm giao dịch chứng khoán, chủ yếu chịu trách nhiệm cổ phiếu tại Mỹ của công ty, ở trong nước, nghề của tôi được gọi là chuyên gia. Trần Quốc Huy muốn nhờ tôi trên phương diện này, nhưng mà yêu cầu của ông ta là việc trái với quy định trong nghề, nếu bị Ủy ban quản lý chứng khoán biết được thì sẽ phải ngồi tù.

Tô Đường bị hai chữ ‘ngồi tù’ dọa sợ hết hồn: “Thứ hai tôi phải đến Hoa Chính từ chức mới được.”

Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu, anh muốn nói gì đó nhưng lại không thể biểu đạt ngay được, anh bối rối thở dốc.

Tô Đường vội vươn tay xoa xoa lồng ngực anh: “Anh đừng vội, đừng nóng vội... Anh nói chuyện này làm sao bây giờ, tôi nghe lời anh.”

Thẩm Dịch nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút rồi mở to mắt ra, nhìn cô cười khở.

—— Cô yên tâm, nhất định bây giờ bọn họ đã biết chuyện tôi phải vào viện, trong thời gian tới sẽ không dám đến làm phiền tôi. Công việc đầu tiên trong đời rất quan trọng, Hoa Chính là một môi trường làm việc tốt, nếu về sau muốn đi làm ở công ty khác, tên của Hoa Chính được ghi trên lý lịch cũng sẽ rất đẹp, cơ hội khó có nên đừng buông tay.

Tô Đường thấy anh dù yếu như đưng vào là hồng, nhưng vẫn muốn tính toán mọi chuyện kỹ càng, cô hé miệng hỏi: “Công việc đầu tiên của anh là ở đâu?”

Thẩm Dịch cười khẽ.

—— Cô biết phó Wall không?

Tô Đường cảm thán một cách bất lực “Thôi bỏ đi, tôi nhất định phải nhảy vào mớ hỗn độn này”

Cả người Thẩm Dịch vô lực, ngay cả người cũng cười yếu ớt, thoạt nhìn có vài phần điệu dàng, ngón tay đặt trên màn hình di động cũng điệu dàng như đang vuốt ve thứ gì.

—— Cảm ơn cô vì tới qua ở trong xe chăm sóc tôi, còn luôn an ủi tôi.

Nửa câu sau của anh khiến Tô Đường cảm thấy sững sờ: “Sao anh biết?”

Thẩm Dịch cũng cười, chậm rãi đánh.

—— Tai tôi cảm thấy hơi ngứa ngứa, chắc là cô luôn nói chuyện bên tai tôi, hơn nữa giọng nói rất điệu dàng. Chưa có ai biết rõ tôi không nghe được mà vẫn nói chuyện với tôi.

Trong lòng Tô Đường vẫn tức giận khi nghĩ về hôm qua, cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Lúc đó tôi bị anh dọa sợ choáng váng thì có, anh cứ nôn ra máu, anh biết máu là cái gì không, chính là chất lỏng nếu chảy nhiều thì sẽ chết.”

Thẩm Dịch cười tít mắt khi nghe định nghĩa về máu của cô, Tô Đường lại lườm anh một cái: “Anh còn cười à, tôi thấy anh liên sẹo là quên đau, tôi không làm anh nhớ kỹ thì không được, anh chờ đấy.”

Tô Đường nói xong thì đi ra cửa, mười phút sau cô trở về với thùng mì thịt bò của Khang sư phụ, hương thơm mùi ăn liền lan đầy phòng bệnh, Tô Đường cười điệu dàng đặt thùng mì ở đầu giường Thẩm Dịch: “Bác sĩ Triệu nói, hai ngày nay anh không được ăn gì, anh nên dùng khẩu giác cảm nhận lợi ích của việc có thể ăn đi nhé.”

Tô Đường đoạt lấy điện thoại trong tay anh, Thẩm Dịch chỉ có thể giương mắt nhìn cô.

Thùng mì ăn liền đặt ở đầu giường anh chưa được ba phút, Triệu Dương hoang mang đi vào, vừa vào cửa ngửi thấy mùi thơm nồng đậm, lại nhìn cái người đang nhắm mắt trên giường, sắc mặt có vẻ xám ngắt, cộng thêm Tô Đường ngồi bên giường với vẻ mặt xấu xa thì lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra. Anh cười phì.

“Tôi đang thắc mắc vì sao đang tốt mà nhịp tim cậu ta lại không đúng... Phải trị cậu ta, xem lần tới cậu ta còn dày vò bản thân mình như vậy không! Cô gái, cô đúng là một nữ hán tử!”

“...”

Cả tuần Tô Đường đều trong bệnh viện, Triệu Dương mượn một bộ quần áo của vợ anh cũng làm trong bệnh viện, viện dưỡng lão có hoạt động, sau khi bà ngoại xác thực tin Thẩm Dịch bị ngộ độc thức ăn từ Triệu Dương thì không hỏi thêm gì nữa, bà dặn Tô Đường phải chăm sóc Thẩm Dịch và bản thân thật tốt.

Vì vậy Tô Đường ăn rất nhiều thức ăn trong phòng bệnh của Thẩm Dịch, ví dụ như khoai lang nướng, ví dụ như lát điều, căn cứ vào số liệu mà Triệu Dương trông thấy, trong lòng Thẩm Dịch sắp không chịu nổi nữa rồi.

*Lát điều

Mãi tới chiều Chủ Nhật, sau khi Triệu Dương kiểm tra và cho biết Thẩm Dịch có thể ăn được chút đồ ăn lỏng, Tô Đường làm một bát cháo bí đỏ thanh mát, đồ dành Thẩm Dịch một lúc, Thẩm Dịch mới chịu để ý đến cô.

Thẩm Dịch không chịu để cho cô dứt, Tô Đường nâng đầu giường cao lên một chút, nhìn anh từ từ ăn xong, nhận bát trong tay anh và đặt ở đầu giường.

“Này, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Thẩm Dịch vẫn chưa hết giận, vẻ mặt không tốt lắm nhìn cô, nghiễm nhiên như là một câu ‘Không hẹn’

Tô Đường mặc kệ vẻ mặt của anh, vươn tay chỉ vào con gấu xấu xí ở trên tủ đầu giường: “Cái này, có phải là tôi đưa cho anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Theo hướng tay Tô Đường chỉ Thẩm Dịch nhìn qua, ánh mắt anh dừng lại trên con gấu bông nhỏ đã cũ, sắc mặt không kim được mà trở nên dịu dàng hơn hẳn, anh khẽ gật đầu.

Tô Đường nhìn một bụng toan dẫu chấm hỏi kiên nhẫn chờ anh quay mắt lại nhìn cô rồi mới nói, “Là hôm anh nói đã gặp tôi ở bệnh viện Bác Nhã hai mươi năm trước sao?”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt tức giận thoáng chốc đã tan biến không còn một mảnh, mơ hồ còn để lộ một chút vẻ chờ mong. Dường như anh đang hy vọng cô có thể nhớ lại chuyện năm đó.

Tô Đường vẫn trung ra vẻ mặt đau khổ mà lắc đầu, “Tôi đã suy nghĩ về chuyện đó hai hôm nay nhưng lại chẳng nhớ được chút gì cả.”

Thẩm Dịch vươn tay về phía cô, mở lòng bàn tay ra, Tô Đường lập tức hiểu ý đưa đi động qua cho anh, Thẩm Dịch nhận lấy di động, từ tốn gõ ba chữ.

— Muốn biết không?

Tô Đường gật đầu liên tục, cô tin trong câu chuyện này nhất định có gì đó, nếu không anh cũng đâu cần giữ món đồ chơi của con gái nhà người ta lâu như vậy. Đến hôm nay còn đặt nó ở đầu giường một nơi dễ nhìn đến thế này.

Thẩm Dịch nhìn cô thật lâu, vẻ mặt có chút nghiêm túc khó nói, trong lúc ngón tay anh nhẹ gõ chữ trên màn hình cảm ứng thì dường như anh cũng đang nghĩ đến chuyện đau lòng nào đó.

— Cô hứa sẽ không ăn mấy món đồ thiếu dinh dưỡng đó trong phòng tôi nữa chứ?

Tô Đường nén nụ cười thiếu chút nữa là bật ra mà nghiêm túc lắc đầu, hơn nữa còn trịnh trọng xòe ba ngón tay hướng lên trần nhà, “Không ăn, tôi hứa sẽ không ăn nữa!”

Thẩm Dịch vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, chuyện cũ thôi bỏ qua, anh cúi đầu nhanh chóng gõ chữ.

— Hôm ấy ở bệnh viện tôi nhìn thấy cô đang ngồi khóc một mình ngoài hành lang, vì tôi biết cô luôn đi theo bác sĩ Chu, nên đoán cô bị lạc bác sĩ Chu, sau đó tôi dẫn cô đến văn phòng của bà, cùng cô đợi đến khi bà về, nên cô đã tặng con gấu này cho tôi.

Tô Đường hơi chau mày. Quả thật cô không nhớ chuyện đó, nhưng cô nhớ rất rõ, hồi bé cô rất dính bà ngoại, nhất là mấy năm sau khi ba mẹ đưa cô về sống với bà ngoại, chỉ không nhìn thấy bà ngoại một lúc thôi là cô sẽ cảm thấy sợ, cô có thể tưởng tượng ra lúc đó mình khóc lóc thảm thiết cỡ nào.

“Sau đó, anh quay người đi luôn phải không?”

Thẩm Dịch vốn đang cảm thấy mất mát khi nhìn vẻ mặt mờ mịt kia của cô thì đột nhiên lại nghe cô hỏi như vậy, anh không khỏi ngạc nhiên mà gật gật đầu.

“Tôi còn gọi anh nữa đúng không?”

Tô Đường cứ như bị thần xui quỷ khiến mà hỏi câu đó, thấy Thẩm Dịch ngờ ngác cô mới phản ứng lại, mặt bỗng chốc đỏ bừng, giống như một con tôm hùm xả ớt nướng mới ra lò dưới cái nắng nóng rực giữa trưa hè, “Xin lỗi, xin lỗi. chỉ là, chỉ là đột nhiên nhớ ra, cảnh đó tôi có chút ấn tượng, giống như hôm vừa thấy anh xuống xe đi vào bệnh viện thì tôi lại cảm thấy quen thuộc.”

Thẩm Dịch vươn tay vỗ vỗ bàn tay ai kia vì khản trương mà mau chóng nắm lấy khung bảo vệ của giường bệnh, anh lắc lắc đầu, trong đôi mắt ẩn chứa niềm vui giản đơn, cười thỏa mãn như một đứa trẻ.

Tô Đường thật sự rất chán nản, đây cũng không phải lần đầu tiên cô quên chuyện này, Thẩm Dịch có dễ tính đến đâu không chừng cũng muốn trở mặt, Tô Đường chợt dạ nhìn người nào đó đang thoải mái ngã lưng vào đầu giường, “Thật xin lỗi, trong đầu tôi có cái hồ, anh đừng chấp nệ tôi nhé.”

Thẩm Dịch không phủ định lời cô vừa nói, chỉ có chút đăm chiêu mà gật đầu, cười một cái rồi lại tập trung gõ chữ.

— Trong não ai cũng có một cái hồ, qua nghiên cứu đã chứng minh, nếu hồ đó càng sâu càng rộng, bộ nhớ của đại não lại càng lớn, người đó sẽ rất thông minh. Nhưng cô là người theo ban khoa học tự nhiên, tôi càng hy vọng cô sẽ gọi nó là nếp nhăn của đại não thì hơn.

Tô Đường được anh khoan hồng, khom người hạ cằm đè lên mu bàn tay đang bám trên khung bảo vệ của giường bệnh, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Trước giờ anh chưa từng tức giận phải không?”

Thẩm Dịch có chút bất lực lườm cô một cái.

— Không phải hai hôm nay cô đã chọc giận tôi sao?

“Chỉ có tần suất và biên độ nụ cười là giảm thôi, vậy cũng coi là tức giận sao?”

— Tôi từng muốn báo cảnh sát.

Tô Đường không ngừng lại, dựa người vào khung bảo vệ cười đến không ngồi thẳng được người, cười xong mới nhớ hình như có gì đó sai sai, “À, đợi chút đã.” Tô Đường vừa đứng dậy liền liếc qua chú gấu nhỏ đang đặt trên đầu giường, “Cũng gần hai mươi năm rồi, anh vẫn giữ nó sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười môi mòng nhợt nhạt, vẻ mặt còn có chút nghiêm túc.

— Là kỷ niệm về sự tin tưởng của cô với tôi. Tôi vẫn luôn muốn gặp mặt cảm ơn cô.

Tô Đường nghe anh nói khách sáo vậy thì dở khóc dở cười, “Chuyện đó có gì phải cảm ơn, đó là vì trông anh không giống người xấu, bây giờ không giống, ngày đó nhất định cũng không giống.”

Thẩm Dịch nghiêm túc lắc đầu, chậm rãi gõ một đoạn dài sau đó.

— Khi tôi đột nhiên mất đi thính giác và vì hồi ấy còn quá nhỏ, nên một thời gian dài sau đó tôi không chấp nhận chuyện ấy, thậm chí còn không dám nhắm mắt mà ngủ, ngày nào cũng phải uống thuốc ngủ để vào giấc, gượng ép đã nhiều năm, tâm lý và sức khỏe đều có chút vấn đề, cho nên được đưa đến bệnh viện điều trị. Hôm ấy sau khi dẫn cô về với bác sĩ Chu tôi mới nhận ra hóa ra mình vẫn rất có ích, sau đó sức khỏe khá hơn nên được tham gia vào chương trình chữa bệnh do bệnh viện Bác Nhĩ liên kết với một bệnh viện ở bên Mỹ. Tôi đã học khẩu hình bên Mỹ, sau đó bắt đầu đi học. Nếu không phải ngày đó gặp được cô, tôi cũng không biết bây giờ mình sẽ thành ra như thế nào nữa.

Tô Đường kinh ngạc nhìn từng chữ từng chữ anh muốn nói gõ trên bản ghi chú kia, mỗi chữ đều khiến Tô Đường không kim lòng được mà xúc động.

Nhìn Thẩm Dịch bây giờ không ai nghĩ anh đã từng trải qua quãng thời gian khó khăn như vậy. Cô có thể đoán ra từ nhỏ đến giờ anh đã phải cố gắng hơn so với người khác thế nào, nhưng lại không thể nghĩ anh đã từng khổ cực như vậy. Bỗng chốc thấy anh rất bình tĩnh mà gõ lại câu chuyện này, Tô Đường nhất thời không biết phải nói gì mới đúng.

Thẩm Dịch lại lẳng lẳng gõ thêm câu nữa.

— Có lẽ không thể sống được đến bây giờ.

Tô Đường cảm thấy trong lòng như bị ai đó nhéo một cái, “Anh đừng nói lung tung!”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, giống như chẳng hề để ý, trên máy đo nhịp tim vẫn hiển thị những đường cong ổn định chứng tỏ anh quả thật không để ý lời cô vừa nói.

— Đây là một suy luận dựa trên căn cứ khoa học hợp lý, nếu cô không tin, tôi có thể viết một bài luận theo tiêu chuẩn SCI để chứng minh điều đó.

Tô Đường nhìn anh dở khóc dở cười, nếu tim cô là cỡ XXXL, thì trái tim anh chắc hẳn là cỡ IMAX.

Tô Đường không muốn thảo luận vấn đề nghiêm túc này với anh trong bệnh viện, cô vươn tay lấy chú gấu bông tới, “Nếu anh thích mấy con nhiều lông này tôi sẽ mua cho anh con khác, nó xấu lắm rồi, để ở đây nhìn chẳng bắt mắt chút nào cả.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Tôi không thấy nó xấu.

“Vậy anh cảm thấy tôi xấu à?”

Thẩm Dịch lắc đầu lia lịa.

Tô Đường giơ con gấu lên, đem mặt con gấu kề sát vào mặt cô, “Ý này chính là, trong mắt anh tôi và nó giống nhau sao?”

Kiểu suy luận đơn giản mà thô bạo này của cô khiến Thẩm Dịch không biết nên khóc hay cười.

— Mỗi người đều có những tiêu chuẩn phán xét đẹp xấu khác nhau. Giống như bình thường mỗi cô gái nếu thấy ai đang nôn mửa sẽ cố gắng tránh được xa bao nhiêu thì tránh, còn cô lại sẵn sàng ôm tôi.

“Vì tôi làm gì còn lựa chọn nào khác,” Tô Đường mạnh miệng nghiêm túc biện luận, “Tối hôm đó nếu người lái xe là tôi, Tần Tĩnh Dao ngồi ghế sau với anh, nhất định cô ấy cũng sẽ làm như vậy.”

Thẩm Dịch nghiêm túc lắc đầu.

— Hai tháng trước cô ấy và tài xế cùng đưa tôi tới bệnh viện, cả đường đi cô ấy chỉ cầm túi nilon cho tôi, phòng ngừa tôi sẽ nôn trong xe, phụ nữ vốn là người thích sạch sẽ, nên chuyện đó cũng rất bình thường.

“Thôi đi,” Tô Đường không tranh cãi được với người học luật, nhưng cũng lo về mấy câu Tần Tĩnh Dao nói trước khi đi, sợ anh cứ luôn bận tâm về chuyện đó mà ảnh hưởng đến bệnh tình, cô thở dài một hơi lực bất tòng tâm [1] mà nói, “Thú thật với anh, tôi không giống phụ nữ gì đâu.”

[1] Nguyên gốc là 破罐子破摔: thành ngữ chỉ thái độ bất cần, hành động tùy tiện

Tô Đường nói xong câu đó, bỗng thấy Thẩm Dịch nhìn cô ngỡ ngàng thật lâu, ánh mắt nhìn cô cũng thay đổi, vừa nhìn cô ngạc nhiên còn theo bản năng nhìn thoáng qua trước ngực cô.

Bà xã của Triệu Dương cũng mặc áo size cỡ S, Tô Đường mặc chiếc áo T shirt này thì vô cùng vừa vặn dán chặt vào người, chặt đến mức nhìn không sót gì độ cong của vòng ngực Tô Đường.

Ngược lên thì chẳng bằng ai nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình, tốt xấu gì cũng gọi là có.

Tô Đường nhất thời hiểu ra Thẩm Dịch đang nghĩ gì, cô khóc không ra nước mắt nói thêm một câu, “Tôi cũng không phải đàn ông. tôi là nữ hán tử mà.”

Về mặt Thẩm Dịch rõ ràng chứng tỏ anh chưa từng nghe cách nói đó.

“Chính là.” Tô Đường cố gắng giải thích cho anh hiểu sự tinh hoa trong cách nói này, “Trong thân thể người phụ nữ nhưng linh hồn lại là đàn ông. Cũng không hẳn là đàn ông đâu, nói thế nào nhỉ. Tinh đàn ông đó, anh biết chứ, giống như Lý Quý, Trương Phi, Võ Đại Lang.” Nhìn về mặt vẫn mờ mịt của Thẩm Dịch, Tô Đường vỗ đùi đơn giản chọn một người anh quen, “Như bác sĩ Triệu đây.” [2]

[2] Lý Quý, Trương Phi, Võ Đại Lang là những vị anh hùng tính cách thoải mái. Ý chị là chị nam tính đầy mình như bác sĩ Triệu ấy)

Dường như Thẩm Dịch đã hiểu ra gì đó, anh có chút đăm chiêu rồi gật đầu, ý bảo Tô Đường tiếp tục nói.

“Cho nên chuyện đó đối với tôi cũng không quan trọng lắm, tôi không để trong lòng, anh cũng đừng bận tâm làm gì, lại khiến tôi không được tự nhiên, anh nói xem lần sau nếu chúng ta lại gặp phải chuyện đó thì tôi nên quan tâm anh hay bỏ mặc anh?”

Thẩm Dịch tiêu hóa những lời Tô Đường vừa nói, rồi nhẹ nhàng gật đầu, coi như là đồng ý.

— Cô là nữ hán tử, vậy tôi là gì?

Tô Đường thấy anh không bận tâm chuyện đó nữa, thì an tâm nhẹ thở phào, “Tâm hồn của anh cứng rắn hơn bề ngoài nhiều lắm, nếu mà nói trong thân xác của anh là đàn ông.” Mắt thấy Thẩm Dịch hơi nhích mày, Tô Đường liền cười sửa lời, “Được được được, anh chính là đàn ông, vậy linh hồn của anh chắc hẳn là đội trưởng Mĩ, tay cầm một lá chắn đứng canh ở đó, không ai có thể xông vào được.”

Tô Đường nói xong thì đứng lên ghé, coi chú gấu nhỏ kia là lá chắn mà khoa tay múa chân thể hiện tư thế giờ biến của đội trưởng nước Mĩ, chọc Thẩm Dịch cười không ngừng.

“Anh cười cái gì tôi đang khen anh mà.” Tô Đường nghiêm túc, trịnh trọng dùng giọng đọc truyền cảm của người đọc Chicken Soup for the Soul [3], “Dù sao cái bên trong cũng phải chắc chắn hơn bên ngoài thì kết cấu nó mới bền vững được,. Anh xem như xi măng cốt thép, bê tông đó có rắn chắc cỡ nào, bên trong nó vẫn phải có một lõi thép, chính là đạo lý đó.”

[3]: Súp gà cho tâm hồn))

Thẩm Dịch nhẹ xoa vết mổ phẫu thuật do cười nhiều quá mà đau trong chốc lát, rồi mới từ từ gỡ chữ.

— Sức chịu nén của bê tông rất lớn, nhưng cường độ chịu kéo cũng chỉ chịu nén được đến 10%, nếu có thêm thép thì có thể tăng cường độ chịu kéo và kết cấu tổng thể, chuyện đó và khái niệm chắc chắn hình như không liên quan nhỉ?

Tô Đường muốn bùng nổ.

Đây là kiến thức về xi măng cốt thép cơ bản thường thấy, đương nhiên cô hiểu, nhưng một người làm chứng khoán như anh sao có thể biết cả chuyện đó, cô còn tưởng lần này đệm thêm mấy từ ngữ chuyên ngành nghe có vẻ có căn cứ khoa học sẽ khiến anh cảm động chút đây.

Thẩm Dịch cũng nhìn ra hàng vạn con ngựa đang muốn chồm lên trong lòng Tô Đường, anh không nhịn được cong khóe môi cười mỉm.

— Muốn hiểu hết giá trị của một cổ phiếu, tốt nhất là nghiên cứu kiến thức cơ bản trong lĩnh vực cổ phiếu đó, cảm ơn tập đoàn Hoa Chính đã cho tôi cơ hội này.

Tô Đường bất lực lắc đầu, sâu kín lờm anh, “Linh hồn của anh không phải đội trưởng nước Mĩ, mà là Doraemon mới đúng.”

Thẩm Dịch cười cực kỳ thoải mái, nhìn Tô Đường cũng không hề tức giận chút nào.

Tô Đường quay đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, bốn giờ hơn rồi, “Ngày mai tôi phải đi làm, nên tối nay phải về nhà thu dọn một chút, một mình anh ở đây không sao chứ?”

Nụ cười trên mặt Thẩm Dịch nhạt hơn, biểu lộ một chút áy náy.

— Tôi không sao, hai ngày nay đã làm phiền cô rồi, cảm ơn.

Nhớ tới chuyện ngày mai phải đi làm, Tô Đường liền nghĩ phải bắt đầu công việc này như thế nào đây, “Nếu anh thật sự muốn cảm ơn tôi, sau khi xuất viện thì cho tôi một cơ hội cảm ơn, mời anh bữa cơm cũng được, làm vài chuyện gì đó cho anh cũng được, bằng không trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái.”

Tô Đường nói rất thành khẩn, Thẩm Dịch chỉ còn biết cười gật đầu.

Tô Đường đi tới hạ đầu giường xuống thấp hơn giúp anh, Thẩm Dịch nghiêm túc gõ đi gõ lại vào điện thoại nhắc nhở cô phải chú ý an toàn nhiều lần, Tô Đường tin, nếu không phải anh không thể xuống giường được, thì chắc hẳn anh sẽ đưa cô về tận cửa nhà rồi mới an tâm.

Tô Đường vừa đến nhà liền nhắn cho anh một tin báo bình an, Thẩm Dịch dường như là đáp ngay lập tức, Tô Đường hoài nghi, từ lúc cô bắt đầu rời khỏi phòng bệnh kia, tay anh vẫn cầm di động chờ đợi tin nhắn này của cô.

Tô Đường vốn cảm thấy Thẩm Dịch rất căng thẳng trong vấn đề đi đứng.

Thiếu một giác quan, dù sao cũng cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.

Trước khi Tô Đường ngủ lại nhắn cho anh thêm một tin.

— Ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon.

Vẫn trả lời lại ngay lập tức, nhưng không phải giọng điệu của Thẩm Dịch.

— Đi trực phòng phát hiện chuột trắng nhỏ đã ngủ say, cứ yên tâm. Thân y Triệu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thẩm Dịch ở bệnh viện hơn nửa tháng, công việc của Tô Đường cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng bớt chút thời gian đến thăm anh, nhưng Thẩm Dịch thấy cô mệt mỏi thì đuổi cô đi. Tin anh xuất viện là do sáng sớm hôm đó Triệu Dương nhắn tin nói cho cô biết.

—— Đồng chí điều dưỡng viên số hai, hôm nay chuột trắng nhỏ ra khỏi lồng hấp, hãy dịu dàng một chút.

Tô Đường dờ khóc dờ cười, từ khi cô đưa Thẩm Dịch vào bệnh viện, lại ở đó thêm hai ngày, Triệu Dương cũng không coi cô là người ngoài nữa, còn kiên định cho rằng anh cùng lĩnh vực kiến trúc của cô là đồng hành, bởi vì cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp.

Tô Đường vừa đánh răng vừa không để ý tới, trả lời.

—— Ai là điều dưỡng viên số một?

—— Là tôi!

—— Không phải trước đó là thân y Triệu Dương sao, tại sao lại thành điều dưỡng viên rồi?

—— Đó là giai đoạn điều trị, bây giờ là giai đoạn nuôi dưỡng, chức danh cố định, chức vụ linh hoạt, mời tất cả các ngành phối hợp linh hoạt, nhanh chóng đạt được tiêu chuẩn có thể ăn được!

Tô Đường phun một ngụm kem đánh răng lên màn hình

Cô đau lòng thay Thẩm Dịch vì có một vị bác sĩ điều trị vừa mỗ vừa khâu như vậy, sau khi lau sạch sẽ màn hình thì cô gửi tin nhắn an ủi Thẩm Dịch.

Trong di động của Thẩm Dịch không có bất kỳ app nhắn tin nào, anh giải thích vì trong di động của anh có rất nhiều tài liệu công tác, cài đặt những phần

mềm tin nhân sẽ tăng khả năng bị lộ bí mật. Triệu Dương nói anh bị series phim “Điện chiến chiến” hù dọa, Tô Đường cũng không ngại nhắn tin liên lạc với anh.

Sau khi dùng quen những app nhắn tin hiện giờ, gói cước 200 tin nhắn một tháng tính quả thực giống như khoe mẽ bề ngoài. Thói quen tách rời với thời đại hiện giờ của Thẩm Dịch lại khiến nó có chút ý nghĩa tồn tại ở chỗ Tô Đường.

Tô Đường cảm giác Thẩm Dịch rất giống với tin nhắn thường, không đủ thuận tiện mau lẹ, nhưng đơn giản rõ ràng, ổn định chắc chắn.

Thẩm Dịch nhanh chóng trả lời lại.

—— Cảm ơn, tôi sẽ nghĩ ngợi thật tốt. Bác sĩ Triệu nói cho cô biết tôi xuất viện sao?

Tô Đường sững sốt một chút.

—— Đúng thế, làm sao vậy?

—— Có thể cho tôi xem lời của anh ấy không?

Giọng điệu nghiêm túc của Thẩm Dịch khiến Tô Đường có chút hoảng hốt, sợ là có chuyện gì xảy ra nên vội vàng chụp ảnh màn hình gửi cho anh, một lát sau cô nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Dịch.

—— Cảm ơn, tôi đã gửi cho ba tôi rồi.

“Phụt ——”

Lúc Tô Đường và Lục Tiểu Mãn đang ăn cơm trưa ở công ty thì nhận được lời oán niệm Triệu Dương gửi tới.

—— Làm sao cô lại không có một chút tinh thần đồng chí gì thế!

Tô Đường vừa lùa cơm vào miệng, vừa há hê trả lời anh.

—— Cái này không thể trách tôi được, chỉ có thể trách kẻ địch quá mạnh mà thôi. Sao thế, viện trưởng Thẩm tìm anh nói chuyện đòi người hả?

—— Đâu chỉ nói chuyện đòi người! Nói đến cả kiếp sau luôn rồi!

Tô Đường chưa nuốt cơm xong, sặc một cái, Lục Tiểu Mãn vội vàng rút khăn tay đưa cho cô: “Ồi, có thể làm cô vui đến thế, bạn trai sao?”

Tô Đường khó khăn ngừng ho khan, lau nước mắt, vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn người đối diện đang vô cùng tò mò: “Sao ai cô cũng thấy là bạn trai tôi vậy?”

Lục Tiểu Mãn tròn mắt: “Không phải là tôi nghĩ cho cô sao, tuần này là sinh nhật cô, qua sinh nhật thì sẽ lớn thêm một tuổi, lớn thêm một tuổi sẽ bước gần hơn đến sản phụ lớn tuổi, nếu như cô có thể giống như thánh mẫu Maria, không kết hôn mà có đứa nhỏ thì tôi quan tâm cô làm gì!”

Tô Đường không nhịn được, ở dưới bàn đạp cô ấy một cái, Lục Tiểu Mãn trừng mắt mắng cô thấy sắc quên nghĩa, Tô Đường đành phải cho cô ấy xem lịch sử trò chuyện với Triệu Dương, mở avatar Wechat hình vợ chồng ngọt ngào của anh: “Nhìn đây... Đây là bác sĩ của bệnh viện Bác Nhã, người ta kết hôn đã nhiều năm rồi, đứa nhỏ còn lớn hơn nhà cô đấy.”

Lục Tiểu Mãn nhìn avatar này, đôi mắt trừng lớn: “Này! Đây có phải là bác sĩ Triệu khoa tiêu hóa của bệnh viện Bác Nhã, vợ của anh ta ở khoa phụ sản, họ Tống?”

Tô Đường sững sờ: “Cô biết anh ấy sao?”

Lục Tiểu Mãn lập tức kích động: “Dù có đốt thành tro tôi cũng nhận ra anh ta! Lúc tôi mang thai, qua ngày sinh dự tính đã lâu mà chưa thấy gì nên đến chỗ vợ anh ta kiểm tra, đúng lúc anh ta đang ở đó, cô đoán xem anh ta nói gì với tôi?” Không đợi Tô Đường đoán, Lục Tiểu Mãn đã giả giọng đàn ông nói: “Ồi chào, sợ cái gì chứ, chuyện này có lớn gì đâu, cũng chỉ như Na Tra thôi mà!” Nói xong, cô ấy vỗ bàn một cái: “Tôi tức giận đến nổi sinh ngay vào ngày hôm đó!”

Tô Đường cười không dùng lại được, dứt khoát buông đũa xuống.

Lục Tiểu Mãn đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, cầm đũa chọc chọc: “Này, nói chuyện nghiêm túc đi... Sinh nhật cô định thế nào, chẳng mấy khi vào cuối tuần, cùng vài người ra ngoài chơi suốt đêm nhì?”

“Đừng đừng đừng...” Tô Đường đau khổ lắc đầu: “Gần đây bạn muốn điên rồi, cô cho tôi ở nhà ngủ ngon hai ngày với.”

Lục Tiểu Mãn nhìn quảng thâm trong mắt cô rất rõ: “Vậy được, đợi thêm mấy ngày rồi chúng ta mở tiệc lớn, cô đến lâu như vậy mà còn chưa tham gia hoạt động tập thể, quen biết thêm nhiều người trong văn phòng, làm việc sẽ thuận tiện.”

“Được.”

Lục Tiểu Mãn không nhắc lại chuyện sinh nhật, nhưng trước khi tan việc ngày thứ sáu vẫn đưa cho cô một phiếu đặt bánh ngọt. Bà ngoại cũng không nhắc tới chuyện sinh nhật của cô, Tô Đường cho rằng bà ngoại đã quên, cũng không muốn vì loại chuyện trẻ con này mà làm phiền bà. Sáng sớm thứ bảy khi bà ngoại đi mua thức ăn, cô ở trong phòng bận tăng ca việc công ty, chuẩn bị buổi chiều đi lấy bánh ngọt Lục Tiểu Mãn tặng cô, buổi tối vui vẻ cùng bà ngoại là được.

Hơn mười giờ, Triệu Dương đột nhiên gửi tới một tin nhắn.

—— Cảnh báo phía trước có năng lượng cao!

Tô Đường sững sốt một chút, còn chưa kịp hỏi anh có ý gì thì chuông cửa đột nhiên vang lên, bà ngoại trong phòng bếp kêu cô đi mở cửa, Tô Đường đáp lời, đề di động xuống rồi đi mở cửa.

Khu nhà này ở bên trong viện dưỡng lão, an ninh quản lý rất chặt, ngay cả chuyển phát cũng chỉ có thể đưa tới cửa lớn của viện dưỡng lão, lầu trên lầu dưới đều là người bên trong viện dưỡng lão, thường tìm đến bà ngoại nói chuyện phiếm, trước khi mở cửa Tô Đường không nhìn qua mắt mèo, đến khi mở cửa nhìn thấy người ấn chuông, thì cả người đứng ngốc ở cửa.

Không phải chỉ có một người ấn chuông cửa, mà là ba người, ba người đàn ông.

Thẩm Dịch, Triệu Dương, cùng với lái xe của Thẩm Dịch, Từ Siêu.

Vừa trông thấy Tô Đường, Triệu Dương và Từ Siêu cùng hô lớn “Sinh nhật vui vẻ”, Thẩm Dịch chỉ lặng yên nhìn cô mỉm cười, trong tay cầm một tấm giấy các-tông đỏ thắm, trên giấy các-tông dùng bút lông viết bốn chữ to —— Tôi là chủ mưu.

Có nhiều thông tin như vậy làm cho Tô Đường hiểu được chuyện gì xảy ra, trong lúc nhất thời, cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, kêu to về phía phòng bếp: “Bà ngoại!”

Trong phòng bếp truyền ra tiếng bà ngoại cười: “Chuyện mấy người trẻ, bà không biết gì hết nhé...”

Từ Siêu đã từng đi lính, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, tính tình thành thật lại thoải mái, có lẽ đã từng đến đây cùng Thẩm Dịch nhiều lần nên cậu rất quen thuộc với bà ngoại, mở miệng gọi bà Chu, xách gì đó vào để đẩy ở phòng bếp, rồi ở đó giúp bà ngoại.

Tô Đường nhân lúc Thẩm Dịch đi vào phòng bếp chào hỏi bà ngoại, trùng mắt mắng Triệu Dương bán đồng đội, Triệu Dương lại dùng lời cô để trả lời —— kẻ địch quá mạnh.

Thẩm Dịch từ chỗ bà ngoại biết được Tô Đường không thích ăn đồ ngọt nên không đặt bánh, phiếu bánh ngọt của Lục Tiểu Mãn cũng không bị lãng phí. Còn lâu mới đến giờ cơm, Từ Siêu và Triệu Dương đi lấy bánh ngọt, Thẩm Dịch nói chuyện với bà ngoại, Tô Đường trở về phòng sách tiếp tục làm việc, đang lúc bận rộn thì Thẩm Dịch gõ cửa đi vào.

Tô Đường xoay người lại, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nhìn anh: “Thành thật khai báo, còn có vụ mai phục nào nữa không?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

Trên mặt Tô Đường viết rõ hai chữ ‘nghe ngò’, cô hơi híp mắt nhìn Thẩm dịch ăn mặc tí mỉ, áo sơ mi trắng đồ Âu: “Không có gì nữa? Vậy tới nhà tôi ăn cơm mà mặc như lên tòa thế?”

Thẩm Dịch đi tới bên cạnh bàn máy tính, chỉ chỉ giấy bút đặt bên cạnh, sau khi được Tô Đường gật đầu thì anh cầm bút xoay người viết chữ.

—— Sau khi tan tầm thì đến bệnh viện đón Triệu Dương, chưa kịp thay quần áo.

Lúc này Tô Đường mới phát hiện, nét chữ trên giấy các-tông chắc là do Thẩm Dịch tự tay viết, mặc dù bút lông và bút bi viết nhìn như không giống nhau, nhưng nét bút ôn hòa lại giống hệt nhau.

“Mấy giờ anh tan tầm?”

—— 4 giờ sáng, giờ ngừng của cổ phiếu Mỹ.

Tô Đường lại càng hoảng sợ, lúc trước anh nói chịu trách nhiệm giao dịch cổ phiếu tại Mỹ, nhưng cô không ngờ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh cũng theo thời gian bên Mỹ.

Tô Đường lo lắng nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng sau trận bệnh nặng, đẹp thì đẹp nhưng Tô Đường không muốn nhìn thấy loại vẻ đẹp này: “Anh mới ra viện mà cũng đi làm hả?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu tỏ vẻ không sao cả, để bút trong tay xuống, có chút hăng hái nhìn về phía màn hình máy tính của Tô Đường.

“Này này này...” Tô Đường vội vàng che đi: “Đây chính là bí mật buôn bán, tiết lộ ra ngoài thì tôi sẽ thảm đấy... Còn lâu mới tới giờ cơm, nếu anh không chê phòng tôi loạn thì vào phòng tôi ngủ một lát đi.”

Thẩm Dịch lắc đầu cười cười, lại cầm bút lên.

—— Yên tâm, miệng kín như bưng là đạo đức cơ bản của chuyên gia.

Bốn chữ “Miệng kín như bưng” khiến Tô Đường ngờ ngác một chút, không hiểu sao trong lòng nổi lên một chút tư vị ê ẩm, còn chưa kịp phản ứng thì thấy Thẩm Dịch ghi một câu nữa lên giấy.

—— Phần đầu của hàng thứ hai, là muốn viết lại sao?

“A?” Tô Đường lấy tay che màn hình ra, nhìn vào phần văn bản Thẩm Dịch nói, khóc không ra nước mắt than một tiếng, gõ bàn phím sửa lại: “Tiếng Pháp và tiếng Anh của tôi đã dung hợp hoàn mỹ lại với nhau.”

Thẩm Dịch nhìn sơ qua trang văn bản tiếng Anh, lại viết trên giấy mấy chữ, đưa cho Tô Đường.

—— Đây là hạng mục nước ngoài sao?

Tô Đường đau khổ gật đầu, phát điên vò tóc: “Ừ, là một hạng mục ở Châu Phi, tổ của bọn họ thiếu người nên bảo tôi giúp phiên dịch một số tài liệu, thành hai bản Anh và Pháp, dùng gấp. Tiếng Pháp thì không có vấn đề gì, nhưng tiếng Anh khiến tôi phiền chết, đưa vào trong trang web dịch thì không phải tiếng người!”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng cười rồi viết.

—— Cần giúp một tay không?

Tô Đường nhìn chữ trên giấy sừng sốt một chút, mới nhớ anh lớn lên ở Mi: “Nếu không... Nếu không phiền đến anh... giúp tôi sửa một chút lỗi ngữ pháp, hôm qua tôi lẩn qua lẩn lại đến quá nửa đêm, cũng dịch được khá khá.”

Thẩm Dịch gật gật đầu, cời tây trang, ngồi trên ghế mà Tô Đường nhường cho anh.

Tô Đường đứng bên cạnh nhìn anh sửa một đoạn ngắn, sửa đến đoạn thứ hai hình như gặp rất nhiều khó khăn. Thẩm Dịch nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn đoạn văn đó một chút, đưa tay sờ cằm, mới nhanh chóng ấn nút Enter, thay đổi một cú pháp tiếng Trung, có chút bất an đánh một hàng chữ.

—— Tôi có thể xóa hết không?

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tô Đường tự biết về trình độ dịch sang tiếng Anh của mình, tài liệu liên quan đến công trình thì không thể làm qua loa cho xong được, Thẩm Dịch nguyên ý bỏ sức ra giúp đỡ, tất nhiên cô cậu còn không được.

Tô Đường áy náy thẳm thấp một nén hương cho thầy tiếng Anh trong lòng, “Được, tùy anh xử lý..... Anh muốn ăn hay uống gì không?”

Trên mặt Thẩm Dịch nhất thời lộ ra vẻ như vừa trút được gánh nặng, lông mày anh chau lại hồi lâu giờ đã dần, anh nhẹ ấn nút enter, xuống dòng đánh một hàng chữ khác mà yêu cầu.

—— Có thể cho tôi một chiếc kẹo không?

Tô Đường nhìn người đàn ông gương mặt anh tuấn chiều cao một mét tám mấy trước mặt, không nhìn được mà cười thành tiếng, “Anh muốn ăn ngọt sao?”

Thẩm Dịch thấy cô cười thì có chút ngượng ngùng, khoe môi nhẹ nhàng cong lên, xương gò má cũng hơi nhô lên thoáng hiện một tầng đỏ ửng.

—— Tôi hơi đói.

Nhìn mặt anh đỏ bừng vì xấu hổ đánh xuống ba chữ này, Tô Đường đột nhiên nhớ đến thời gian anh tan làm, lập tức cô không cười được nữa, “Có phải anh chưa kịp ăn sáng không? Đừng ăn ngọt, tôi lấy cho anh mấy cái bánh bích quỳ ăn lót dạ.”

Tô Đường nói xong liền xoay người định đi ra ngoài, bỗng Thẩm Dịch vươn tay cản cô lại.

Khi Thẩm Dịch tiếp xúc với người khác luôn lịch sự vừa phải, tự nhiên khéo léo, cho dù là vội vàng ngăn cản nhưng cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy khó chịu.

— Tôi ăn cơm rất ít, sau khi ăn bánh bích quy thì sẽ không ăn cơm trưa được nữa, bác sĩ Chu sẽ không vui đâu. Ăn chút ngọt nhện tí cũng được, thứ gì có đường là được.

Cùng là một câu nói nhưng thời gian đọc chữ so với nghe giọng nói thì còn dư ra chút ít, trong vài phút đó Tô Đường đột nhiên phát hiện ra một chuyện, “Không phải anh cố ý không ăn sáng đây chứ?”

Thẩm Dịch cũng chỉ mỉm cười, mỉm cười chính là thừa nhận.

Nếu không phải vì bộ âu phục anh đang mặc có giá trị không hề rẻ, Tô Đường nhất định sẽ cầm lấy hai vai anh mà lắc liên tục. Chẳng trách anh khiến Triệu Dương vừa thấy anh nhập viện thì tịch thu luôn ví tiền, anh đối với bản thân mình thật nghiêm khắc, giống như tấm thân này do anh nhặt bừa ngoài trạm xe lửa vậy.

Dường như Tô Đường có thể tưởng tượng được căn bệnh bao tử hành hạ dần vặt anh đến thế nào, “Anh đừng nghĩ bà ngoại tôi sẽ buồn, anh quan tâm đến chính mình có cảm thấy dễ chịu hay không ấy, cảm giác đói bụng thoải mái sao?”

— Tôi rất thích cơm do bác sĩ Chu làm nên muốn ăn nhiều hơn một chút, còn muốn ăn bánh sinh nhật của cô nữa.

Thẩm Dịch đánh xong những chữ này thì ngừng đầu nhìn cô với ánh mắt cầu mong cô chấp nhận, thấy anh như vậy Tô Đường cũng không đành lòng từ chối, chỉ có thể vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh một cái, “Thảo nào anh có thể lôi kéo bà ngoại tôi về phe anh.”

Tô Đường đi ra ngoài tìm quanh một vòng, lúc quay về phòng thì dờ khóc dờ cười đưa một chiếc kẹo que cho Thẩm Dịch, “Kẹo này được không? Trong nhà không ai thích ăn ngọt, tuần trước có trẻ con tới chơi nhà thằng bé cứ cương quyết muốn cho tôi cái kẹo này.”

Thẩm Dịch gật gù đầu, vươn tay nhận kẹo, vẻ mặt hứng thú nhìn hàng chữ in trên vỏ kẹo, vừa xé vỏ bao bên ngoài, đưa viên kẹo vào trong miệng, nghiêm túc thưởng thức một chút, thấy Tô Đường không yên lòng nhìn anh nãy giờ, anh lại cười thật tươi, ngậm chặt chiếc kẹo que, vừa rảnh tay thì cúi đầu ở đánh vài chữ.

— Ngon lắm, thảo nào báo cáo tài chính của bọn họ lại đẹp [1] như vậy.

[1] BCTC đẹp: thuật ngữ trong ngành kinh tế, ý là các chỉ tiêu tài chính như doanh thu lợi nhuận rất cao. Ý anh ở đây là kẹo ngon như vậy thảo nào mà bán được nhiều ~

Lần đầu tiên cô gặp một người lại dùng thuật ngữ kinh tế để tán thưởng một chiếc kẹo que, Tô Đường muốn cười, lại đột nhiên nghĩ tới, nếu anh nói như vậy có nghĩa là, “Hồi bé anh không ăn kẹo que bao giờ à?”

Thẩm Dịch lại rất nghiêm túc lắc đầu, trong ánh mắt toát lên niềm vui sướng cực kỳ giống cậu nhóc bốn tuổi lút đuôi vào tay cô chiếc kẹo que hôm ấy.

Tô Đường bỗng nhớ tới ngày xưa, tuổi thơ của người khác gắn liền với những chiếc kẹo que, còn tuổi thơ của anh trôi qua cùng những viên thuốc thật đáng. Nhìn người đàn ông khoác âu phục đi giày da khí chất nghiêm túc thận trọng đang ngậm một chiếc kẹo que, Tô Đường hơi do dự, “Anh cứ ngồi đây, tôi ra ngoài một lát, chút nữa sẽ trở về.”

Khi Tô Đường và Triệu Dương, Từ Siêu cùng nhau về nhà cũng chưa tới mười một rưỡi, Thẩm Dịch cũng đã gần như sắp dịch xong hết tập tài liệu tiếng anh kia rồi, anh hỏi Tô Đường vài khái niệm chuyên môn của ngành xây dựng và vài câu đậm chất văn hóa tiếng Trung rồi sửa lại bản dịch, liền giao cho Tô Đường nghiệm thu, toàn bộ quá trình hoàn thành chưa đến sáu mươi phút.

Sau khi Tô Đường gửi tài liệu phiên dịch cho đối phương, thờ phào một hơi nhẹ nhõm, hai tay cô tạo chữ thập bái Thẩm Dịch ba vái, “Chuyện lần trước còn chưa có cơ hội cảm ơn anh, lần này lại nợ anh một nhân tình, cứ nợ đi nợ lại như vậy sang kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh.”

Thẩm Dịch dường như bị mấy chữ “Làm trâu làm ngựa” của cô dọa sợ, anh vội vàng xua xua tay, với giấy bút qua “xoẹt xoẹt” viết vài chữ.

— Cô đừng nói thế. Bác sĩ Chu chỉ cho tôi tới chúc mừng sinh nhật cô, chứ không cho phép tôi mang quà tặng, bài phiên dịch này coi như là quà tặng sinh nhật của tôi đi, hy vọng cô sẽ thích.

Tô Đường khoa trương rên rỉ, “Món quà sinh nhật quá quý giá đã giải phóng cả ngày chủ nhật của tôi! Cuối cùng ngày mai tôi cũng có thể ngủ nướng cả sáng rồi.”

Thẩm Dịch cười mỉm, trong nụ cười còn hàm chứa chút lo lắng.

— Công việc rất vất vả sao?

Tô Đường gật gù đầu, nhỏ giọng ăn ngay nói thật, “Mới vừa nhận việc mà, ai cũng bị hành hạ vài bữa, bạn là bạn vậy thôi, dù sao cũng giúp tôi quen dần với môi trường làm việc.”

Những lời này cô chưa từng tâm sự với bà ngoại, môi trường làm việc ở thời đại này cũng không thoải mái như chỗ làm việc của bà ngoại cô trước kia, những việc này kỳ diệu hơn nhiều so với các quy ước thói quen thông thường nên khó mà nói rõ cho bà ngoại hiểu được, ngược lại sẽ khiến bà lo lắng.

nhưng Tô Đường cảm thấy Thẩm Dịch có thể hiểu những gì cô nói.

Không nghi ngờ về chuyện Thẩm Dịch là người nằm trên đỉnh chuỗi thức ăn sinh vật, nhưng cô lại càng ngày càng phát hiện, sở dĩ anh có thể nắm giữ một vị trí trên đỉnh chuỗi thức ăn ấy, là hoàn toàn dựa vào sức lực của chính bản thân từ nơi bùn đất thâm sâu mà từng bước đi lên thậm chí là leo lên.

“Không phải hai năm trước anh về nước phát triển sao, lúc mới vào công ty chắc hẳn cũng không dễ dàng nhỉ?”

Thẩm Dịch mỉm cười cân nhắc một chút, sau đó đơn giản viết một hàng.

— Cũng khá tốt, các đồng nghiệp luôn giúp đỡ tôi.

Viết xong, lại do dự một chút, rồi viết thêm một câu nữa.

— Đặc biệt là mấy dì trung niên ở bộ phận hành chính.

Tô Đường hơi ngu ngơ, bỗng thấy anh nở nụ cười bất đắc dĩ thì mới kịp phản ứng lại, “Có phải mấy dì ấy hay tranh giành giới thiệu đối tượng cho anh không?”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Thẩm Dịch thì đã lý giải được mọi chuyện, Tô Đường nhin cười bày ra vẻ mặt nghiêm túc ý vị sâu xa, học theo dáng điệu của mấy bà cô trung niên vỗ đùi nói, “Ài u, Tiểu Thẩm à, cháu xem cháu bao nhiêu tuổi rồi, chớp mắt đã sắp ba mươi rồi, cũng nên nói chuyện cưới xin đi thôi, cháu xem cái thằng này thằng này thằng này, tuổi ít hơn cháu, điều kiện kém xa cháu, vậy mà con trai nó cũng chấp chừng biết đi rồi đấy.”

Thẩm Dịch vừa cười vừa liên tục gật đầu, nhìn Tô Đường làm tư thế chấp tay bội phục của mấy vị thiếu niên trong phim kiếm hiệp.

Tô Đường cười đủ rồi mới lắc đầu, tinh tế nhìn người đang đứng cạnh bàn, “Mấy dì ấy không phải rất quan tâm đến anh à, anh cần gì người khác giới thiệu đối tượng cho nữa, mấy cô gái theo đuổi anh nhất định mỗi ngày đều đứng chặn cửa ra vào công ty anh ấy chứ, mấy chú bảo vệ chắc là khó chịu lắm đây?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, cầm bút viết xuống giấy hai khoảng thời gian.

—Apr.-Nov.21:30-4:00; Nov-Apr.22:30-5:00. [2]

[2] Giờ làm việc của sản chứng khoán mỹ từ tháng 4(April) – 11 (November) là 21: 30 – 4: 00; từ tháng 11 – 4 (năm sau): 22:30 – 5:00 tính theo giờ Trung Quốc.

Tô Đường nhận ra, đây chính là khoảng thời gian giao dịch trên sản chứng khoán Mỹ vào mùa đông và mùa hè.

Thẩm Dịch viết xong hai khoảng thời gian này thì chú thích thêm một câu nữa phía sau.

— Thời gian tan làm của tôi không phù hợp nói chuyện yêu đương với mấy cô con gái nhà lành.

Cụm từ “con gái nhà lành” kia khiến Tô Đường bật cười, nhưng không thể không thừa nhận chuyện Thẩm Dịch vừa nói là sự thật, anh đã có thói quen ngày ngủ đêm làm việc, muốn bằng vận may của mình mà gặp được “con gái nhà lành” quả thực không dễ dàng.

Mấy chuyện bất quáí như thế này chỉ cần đã có mở đầu thì không biết bao giờ mới ngừng lại, Tô Đường hoàn toàn quên luôn cô đang nói chuyện gì với anh, hai tay cô ôm má nheo mắt nhìn anh, “Vậy trong công ty cũng có cô gái nào thích anh chứ, hoặc là bên phía đối tác của anh, còn có mấy cô đưa báo mỗi sáng đưa đồ chuyển phát nhanh mang đồ ăn nữa vào nữa, đều tính cả.”

Thẩm Dịch cười liên tục rồi lắc đầu, thấy vẻ mặt không thêm tin của Tô Đường, anh lại phải cầm bút lên viết mấy chữ.

— Vì nói chuyện với tôi rất phiền.

“Tôi không thấy phiền.”

Thẩm Dịch khổ sở cười nhạt một cái.

— Không phải ai cũng kiên nhẫn chờ tôi gõ chữ hoặc viết chữ cho họ đọc, tôi cũng không thể mang theo trợ lý mỗi lần đi hẹn hò với người ta.

Tô Đường do dự một chút, “Có lẽ sẽ có cô gái nào đó hiểu được thủ ngữ như cô trợ lý của anh, hoặc là cô gái ấy vì thích anh mà muốn nói chuyện với anh nên đi học thủ ngữ.”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, biên độ lắc đầu giống hệt như câu trước, Tô Đường có cảm giác đó là một sự thật đã được anh chứng minh sau nhiều lần thử nghiệm nên không thể nghi ngờ.

— Cô đã từng học ba thứ ngôn ngữ khác nhau, chắc hẳn sẽ hiểu lúc mới bắt đầu học một loại ngôn ngữ mới sẽ gặp nhiều khó khăn thế nào.

“Trợ lý của anh thật giỏi, quả thực là xuất thần nhập hóa.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, mau chóng viết chữ.

— Mẹ cô ấy cũng là người cầm đũa, nên cô ấy có thể sử dụng thủ ngữ rất khá. Con người luôn có một khoảng thời gian tiếp thu kiến thức rất nhanh, nếu qua khoảng thời gian đó việc học sẽ trở nên khó khăn hơn.

So với anh, Tô Đường lại lắc đầu rất chắc nịch, “Không hẳn là như vậy, từ lúc bắt đầu lên tiểu học tôi đã học tiếng Anh, khi du học bên Pháp cũng có môn tiếng Anh trong danh sách môn học hàng kỳ, học cũng nhiều năm như vậy rồi nhưng cũng chẳng viết được câu tiếng Anh nào nên hẳn, chính là vì trong cuộc sống của tôi vốn không cần đến nó.”

Tô Đường nói xong thì chỉ chỉ vào chồng tài liệu bằng tiếng Pháp đặt bên cạnh chiếc máy tính trên bàn, “Trước khi đi du học Pháp tôi chỉ học tiếng Pháp trong vòng mấy tháng, tiếng Anh của người Pháp quả thực là thâm hạp, khi tôi vừa qua đó du học trên cơ bản là đoán ý họ thông qua cử chỉ tay chân không nói gì, thế nhưng cũng không bằng mỗi ngày nghe mỗi ngày nói thực hành liên tục, mấy tháng sau đã có thể sinh hoạt bình thường như người bản địa, sau một học kỳ thì chuyện nghe giảng bài trên lớp cũng không thành vấn đề nữa..”

Thẩm Dịch không tự chủ được khẽ gật đầu đáp lại, hình như anh cũng có chút đồng tình.

Tô Đường cười nhún nhún vai, “Cho nên tôi cảm thấy thủ ngữ của người câm cũng như vậy, nếu đơn giản chỉ nghĩ nó là một môn học thì sẽ không dễ dàng, nhưng nếu anh cho rằng nó là kỹ năng cần thiết để sinh tồn thì hẳn là không có gì khó, ít nhất thủ ngữ cũng sẽ không biến thái như tiếng Pháp có mấy chục thì đâu nhỉ?”

Thẩm Dịch bị câu cuối cùng của cô chọc cười, anh lắc đầu, rồi lại có chút đăm chiêu mà nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường còn chưa kịp tiếp tục mấy chuyện bát quái, thì chợt nghe thấy tiếng Triệu Dương ở ngoài phòng khách gọi với vào giục hai người ra ăn cơm, Tô Đường liền nhớ đến chuyện anh còn chưa ăn sáng, vội vàng thu dọn lòng hiếu kỳ, đứng dậy nói “Vậy chuyên mục thảo luận về ngôn ngữ học kết thúc ở đây, anh mau đi rửa tay đi, chúng ta chuyển sang thảo luận về vấn đề văn hóa ẩm thực.”

Bữa cơm này quả thực Thẩm Dịch ăn không ít, thành công khiến bà ngoại cô vô cùng cao hứng, bà ngoại biết thời gian làm việc của Thẩm Dịch đảo lộn ngày đêm, Triệu Dương cũng muốn quay về bệnh viện nhận ca, nên ăn cơm xong bà ngoại liền giục bọn họ về nhà, Tô Đường còn chưa rửa bát xong, đã nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Cảm ơn cô.

Tô Đường nhoen miệng cười, cô biết Thẩm Dịch cảm ơn cô chuyện gì, cô tranh thủ thời gian lúc Thẩm Dịch ở nhà giúp cô phiên dịch tài liệu thì đã xuống tiệm tạp hóa cũ xưa trước cổng viện an dưỡng mua thật nhiều kẹo que đã mai danh ẩn tích trên thị trường từ lâu rồi, tất cả đều là những loại kẹo trẻ con hay ăn thời xưa, sau đó viết lại cho anh vài chữ “giúp anh bù đắp lại ngày tháng ấy” vào tờ giấy rồi bỏ chung vào gói kẹo to. Cô đứng đợi Từ Siêu lái xe tới thì để vào xe, rồi dặn dò Triệu Dương sau khi về nhà thì nhớ đưa cho anh.

Anh cho cô một bất ngờ vào ngày sinh nhật, cô cũng muốn tặng anh một món quà của tuổi thơ, cũng coi như là quà đáp lễ lại.

Tô Đường vừa nhắn lại với Thẩm Dịch “Không cần khách sáo”, liền nhận được tin nhắn QQ từ Triệu Dương.

— Phóng viên Triệu Dương ở tiền phương hồi báo tin tức cho ngài, mất chuột trắng đỏ rồi.

Tô Đường dở khóc dở cười, chỉ là một gói kẹo thôi mà, sao lại.....

Tô Đường tháo nốt chiếc gang tay cao su xuống, nhắn lại cho Triệu Dương một câu.

— Nhờ phóng viên ở tiền phương cung cấp dịch vụ vuốt lông.

Tô Đường vừa cầm chiếc bát lên rửa tiếp, lại nhận được thông báo mới từ QQ của Triệu Dương.

— Phóng viên Triệu Dương ở tiền phương tiếp tục đưa tin cho ngài, chuột trắng nhỏ mất rung rung ném thử kẹo đường, vuốt lông cũng không có hiệu quả, nổi điên rồi~.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Thành phố S nắng nóng trọn một mùa hè, đến trời thu thì không còn nhen được, hôm chủ nhật đó có chút âm u, sau hai ngày thứ hai và thứ ba mưa bụi liên tiếp, thứ tư chuyển thành một trận mưa lớn, mưa to bắt đầu từ ba bốn giờ chiều, vẫn mưa xối xả như xe cứu hỏa xả nước cho tới lúc công ty Hoa Chính tan việc.

Chồng của Lục Tiểu Mãn lái xe tới đón cô ấy, Lục Tiểu Mãn gọi Tô Đường cùng đi, nhưng Tô Đường nghĩ đến nhà Lục Tiểu Mãn ngược hướng với viện an dưỡng nên cô dừng lý do còn chưa xong việc để từ chối.

Trạm xe lửa cách cửa công ty không xa, đi qua chỉ mất khoảng ba phút, Tô Đường có thói quen mang ô bên mình, cô cũng không vội về nhà, sau khi gọi điện báo bình an cho bà ngoại thì ở lại tăng ca chờ mưa nhỏ đi.

Sau khi cúp điện thoại bà ngoại chưa đầy 20 phút thì Tô Đường nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

—— Còn ở không ty sao?

Tô Đường có thể đoán được vì sao anh lại nhắn tin hỏi một câu như vậy, cô ngẩng đầu lên nhìn chậu hoa hải đường đã nở trên bàn.

Sáu giờ rưỡi, cách thời gian Thẩm Dịch đi làm còn sớm, chắc anh còn ở nhà, khoảng cách từ nhà anh đến Hoa Chính cũng không khác gì Lục Tiểu Mãn đưa cô về Viện an dưỡng.

Nói cho cùng, Thẩm Dịch chỉ là một người bệnh mà bà ngoại từng chăm sóc, người bệnh sau khi khỏi còn giữ liên lạc với bà ngoại còn rất nhiều, anh quan tâm lo lắng cẩn thận nhiều lần như thế đã vượt qua tiêu chuẩn bình thường. Coi như anh có tình cảm ơn lời cổ vũ lúc nhỏ của cô dành cho anh, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một cử chỉ vô tâm, cô thật sự không thể xấu hổ đón nhận sự chiếu cố của anh.

Trong lòng Tô Đường rất cảm động, nhưng vẫn từ chối.

—— Không đâu, đang ở nhà.

Năm phút sau, Thẩm Dịch trả lời.

—— Bác sĩ Chu nói cô còn chưa về, cô đang ở đâu?

Tô Đường khóc không ra nước mắt nhìn chữ trên di động, sao cô lại quên bà ngoại và anh là một chứ...

Tô Đường định nói cô đang ở trên đường, sắp về đến nhà, kết quả chữ còn chưa soạn xong thì Thẩm Dịch lại gửi một tin nhắn tới.

—— Nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát ngay.

Thẩm Dịch chưa từng dùng giọng điệu cứng nhắc lạnh lùng như vậy, Tô Đường thấy thế thì trong lòng sợ hãi, cô sợ anh sẽ báo cảnh sát thật, vội vàng trả lời lại.

—— Anh đừng lo lắng, tôi đang tăng ca ở công ty.

Thẩm Dịch nhanh chóng trả lời, giọng nói cũng dịu dàng như trước.

—— Từ từ mà làm, đừng vội, tôi chờ cô ở cửa ra vào.

Tô Đường trừng mắt nhìn màn hình di động.

Anh đến rồi?!

Tô Đường ngẩng đầu nhìn cơn mưa ngoài trời vẫn còn lớn, vội vàng đóng máy tính, luống cuống tay chân thu dọn một chút, chào hỏi với đồng nghiệp rồi nhanh chóng đi xuống lầu.

Bởi vì mưa rơi quá lớn nên không ít người đứng lại ở đại sảnh tầng một, tốp năm tốp ba trò chuyện đợi mưa tạnh, Tô Đường vừa ra khỏi thang máy thì đã nhìn thấy Thẩm Dịch mặc đồ âu đen cầm một cây dù đứng ở cửa.

Tô Đường phát hiện, cho dù ở đâu thì Thẩm Dịch luôn tồn tại cảm giác ôn hòa, duy chỉ có hôm nay, có lẽ là bị trận mưa lớn này làm ướt, Tô Đường cảm thấy dường như không khí có gì đó không đúng.

Cô vừa ra khỏi thang máy thì Thẩm Dịch cũng nhìn thấy cô, vẻ mặt có chút khó coi, ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua cô rồi dời xuống, trông thấy cô cũng cầm dù thì xoay người bụng dù của mình, đi vào trong mưa, giống như anh chẳng hề quen biết cô vậy.

“Này ——”

Thẩm Dịch xoay người rất kiên quyết, Tô Đường cảm thấy, cho dù anh có nghe thấy tiếng cô thì cô cũng không thể gọi anh.

Tô Đường có chút mơ hồ, anh đứng ở đây đợi cô chỉ vì bày mặt thôi cho cô xem hả?

Chuyện này là chuyện gì chứ...

Thẩm Dịch rút cuộc từ xa tới đón cô, Tô Đường sẽ không phát câu với anh vào lúc này, cô vội vàng bước chân nhanh hơn đuổi theo anh.

Xe Thẩm Dịch không ngừng ở dưới lầu công ty mà ngừng ở nơi đỗ xe tạm thời ở ven đường. Lúc Tô Đường đi qua thì Thẩm Dịch đã ngồi vào trong xe, cửa xe đang mở hé, rõ ràng là giữ lại cho cô.

Tô Đường thu ô ngồi vào, nói cảm ơn với Từ Siêu, bỏ cái ô ướt sũng vào túi nhựa, cầm khăn tay lau qua nước mưa trên người. Thẩm Dịch vẫn nhắm mắt dựa vào ghế bên cạnh, cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

Tô Đường đoán chừng anh giận cô vì cô nói dối anh, cô cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, lau người xong cô cũng mặc kệ anh, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe mơ hồ vì nước mưa hắt, trong xe không ai nói gì, rốt cuộc Từ Siêu không nhìn được, cẩn thận liếc nhìn hai người trong gương chiếu hậu, lo sợ mở miệng.

“Chị Tô, chị đang giận anh Thẩm à?”

Tô Đường bị oan uổng, khóc không ra nước mắt. Cô quay đầu nhìn về mặt vẫn khó nhìn của ai đó, Thẩm Dịch nhắm mắt lại đắm chìm trong sự yên tĩnh chỉ thuộc về anh, không hề có chút phản ứng nào vì lời nói của Từ Siêu, có thể là vì sợ bộ đồ bị nhàu, dù anh dựa lưng vào ghế nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, nhìn có chút nghiêm túc, giống như đang muốn nói chuyện cuộc đời với cô.

“Tôi nào có tức giận, cậu xem xem, không phải anh ấy giận tôi sao?”

Tô Đường vừa dứt lời, phía trước truyền tới tiếng khuyên bảo không hợp tuổi của Từ Siêu: “Ôi, không phải anh Thẩm tức giận đâu, anh ấy chỉ lo lắng thôi, sợ trời mưa lớn như vậy, mình chị về thì sẽ không an toàn.”

Ý tốt của Thẩm Dịch cô có thể hiểu được, nhưng cô là một người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, bị một người chỉ hơn cô vài tuổi lo lắng cẩn thận như thế, ít nhiều cô cũng có chút ủy khuất vì không được tin nhiệm, cô lầu bấu: “Tôi đi tàu điện ngầm về, sợ gì trời mưa.”

Từ Siêu chuyên tâm quan sát tình hình giao thông có chút phức tạp vì mưa to, nghiêm trang phân tích: “Chị nhìn đường khó đi mà xe... Chị đi tới cửa ga tàu không phải còn phải đi qua đường cái à, nhờ đâu có người đụng phải chị thì sao?”

Tô Đường nhìn cái ót cậu ta: “Các cậu không thể tin nhiệm tôi một chút à!”

Từ Siêu thấy mình càng giải thích càng loạn thì gấp tới mức đỏ mặt hỏi, vẫn nhìn về phía trước không chớp mắt: “Không phải đâu chị Tô, chị cũng đừng giận anh Thẩm... Anh ấy vẫn luôn chú ý đến việc đi lại, không riêng gì chị mà chị Tần hay anh Triệu ra khỏi nhà thì anh ấy đều dặn dò.”

Tô Đường nghe thấy hai người Tần Tĩnh Dao và Triệu Dương lớn hơn anh vài tuổi cũng được anh lo lắng như vậy, thì trong lòng cô cân đối hơn nhiều, Từ Siêu không phát hiện khúc miệng Tô Đường hơi cong lên, cậu vẫn còn tận tình khuyên bảo.

“Nói đến em, em lái xe cho anh Thẩm hơn một năm rồi, anh ấy từng tức giận với em một lần, bởi vì em vượt đường bị cảnh sát giao thông chặn lại, vừa xuống xe, cảnh sát giao thông còn chưa nói gì thì anh ấy đã tát em một cái, khiến cảnh sát giao thông cũng sợ choáng váng.”

Tô Đường không thể tưởng tượng được đáng về lúc đánh người của Thẩm Dịch, không tự chủ được nhìn về phía cái người còn đang căng thẳng kia, nghiêm túc là nghiêm túc nhưng vẫn yên lặng, không hề có tính công kích lời nói, Tô Đường cười khổ: “Đến mức đó sao...”

Từ Siêu lái xe cẩn thận vượt qua một con đường, do dự một chút, rốt cuộc vẫn sợ Tô Đường hiểu lầm tính tình của Thẩm Dịch, cậu nhỏ giọng nói: “Lúc ấy em cũng không hiểu là sao lại tới mức đó, về sau anh ấy mới nói với em, khi còn bé anh ấy từng bị tai nạn xe cộ, bởi vì chuyện này mà mẹ anh ấy trở thành người thực vật, bây giờ vẫn còn nằm trong viện, cũng hơn hai mươi năm... Chị đừng nói đến chuyện này với anh ấy nhé, anh ấy không muốn nói với chị.”

Đột nhiên, Tô Đường không biết phải làm sao nhìn cái người bên cạnh vẫn chưa bị quấy rầy, anh và cô ngồi cùng hàng ghế, nhưng chỗ ngồi rộng rãi của chiếc SUV đã kéo một khoảng cách giữa bọn họ, nhìn như thế, anh như đang ở trong một không gian khác.

Thẩm Dịch chưa từng nói đến mẹ đẻ của anh, cô còn tưởng rằng mẹ anh giống như mẹ cô, ly hôn rồi kiên quyết rời đi, hoặc là đã qua đời...

Trong lòng con người cẩn thận này lại có một bóng mờ sâu sắc như thế, khó trách anh sẽ luôn lo lắng cho mọi người khi ra đường.

Đột nhiên trái tim Tô Đường cảm thấy vô cùng đau đớn.

Anh không nói là chính anh đã chịu nhiều đau khổ như vậy...

So với sự tri độn của mình, Tô Đường có chút bội phục Từ Siêu: “Tính cậu cũng thật tốt, ở bên đường tát cậu một cái mà cậu còn cho anh ấy cơ hội giải thích.”

Nghe thấy giọng nói Tô Đường đã mềm xuống, Từ Siêu cũng thả lỏng hơn, cười ‘hì hì’ nói: “Anh Thẩm rất tốt với em, cho anh ấy đánh một cái thì đã là gì, em mà là con gái ấy... không phải quán lấy anh ấy làm vợ thì không được.”

Tô Đường cười ra tiếng: “Nếu như cậu thật sự có quyết tâm như thế thì giới tính không phải là vấn đề.”

Từ Siêu thành thật suýt nữa nhảy dựng lên từ ghế lái: “Ồ kìa! Chị Tô! Chị nói cái gì vậy chứ!”

Tô Đường vốn định đợi Thẩm Dịch cân nhắc xem nói chuyện cuộc đời với cô như thế nào, trước hết để cho anh phát tiết cơn bức hết rồi nói sau, nhưng mà đợi khoảng mười phút vẫn chẳng thấy Thẩm Dịch có động tĩnh gì, Tô Đường không nhịn được, cả gan tiến tới kéo cánh tay anh, vừa thấy anh mở to mắt thì cô nói xin lỗi.

“Tôi xin lỗi, về sau tôi sẽ không bao giờ nói dối anh nữa đâu.”

Thẩm Dịch ngẩn người, nhìn chăm chăm vào cô một lúc, giống như không hiểu cô đang nói cái gì, khuôn mặt anh ngốc tới nỗi Tô Đường cũng sửng sốt.

“Anh... không phải vì tôi nói dối anh nên anh mới tức giận sao?”

Thẩm Dịch như vừa hiểu được cô đang nói cái gì, vội vàng lắc đầu.

Tô Đường bị bộ dạng oan uổng này của anh khiến cho dở khóc dở cười: “Vậy anh nói đi, tôi làm gì chọc giận anh thế, khiến anh tức đến mặt mũi trắng bệch.”

Thẩm Dịch cau mày lắc đầu, sau đó anh cảm thấy chỉ lắc đầu không thì không thể giải quyết được vấn đề, lại vội vàng lấy di động ra, nhanh chóng đánh một dòng chữ gửi cho Tô Đường.

—— Tôi không tức giận.

Tô Đường vừa bức mình vừa buồn cười, người này vừa mở mắt đã quyết nợ hã: “Anh không tức giận, vậy sao vừa rồi ở cửa công ty lại bày mặt thôi cho tôi xem thế?”

Thẩm Dịch lắc đầu liên tục, Tô Đường nhìn cũng hoa mắt, vội vàng vỗ vỗ lên bả vai anh.

“Anh đừng vội, đừng vội... Tôi tin anh không tức giận, được chưa, anh nói cho tôi biết vì sao vừa rồi ở cửa công ty khi nhìn thấy tôi anh đã quay đầu bước đi, cứ từ từ đánh chữ, tôi nhìn.”

Thẩm Dịch thoáng bình tĩnh một chút, gật gật đầu, hướng di động lại gần Tô Đường, đánh chữ cực nhanh, giống như sợ rằng chậm một chút thì Tô Đường sẽ thay đổi chủ ý không tin anh nữa.

—— Rất xin lỗi, tôi không muốn làm mất mặt này nọ với cô. Trước kia tôi đã từng đến công ty cô, trong công ty có không ít người biết tôi, tôi không muốn làm cho bọn họ hiểu lầm quan hệ của chúng ta, nếu không những người lãnh đạo Hoa Chính không thể thuyết phục được tôi thì có thể sẽ bảo cô tôi thuyết phục tôi, như thế sẽ không tốt với cô.

Tô Đường ngây ngốc nhìn anh gõ xong đoạn này, ngẩng đầu nhìn người bị cô hiểu lầm đang luống cuống tay chân, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, cô giận chính mình đầu óc quá đơn giản, vừa tức cái người vừa lên xe đã giả bộ Nê Bò Tát: “Vậy lúc tôi đã lên xe rồi sao anh vẫn không để ý đến tôi.”

(Dân gian thường nói ‘Nê Bò Tát rơi xuống nước còn khó cứu được mình’, để nói ngay cả mình còn không cứu được, sao còn lo lắng cho người khác)

Thẩm Dịch bị Tô Đường hỏi như vậy thì lập tức căng thẳng ngồi thẳng lưng lên, hai má đỏ ửng vì sốt ruột vừa rồi cũng nhạt hơn, anh rũ mắt xuống nhìn màn hình di động, từ từ đánh xuống vài chữ.

—— Không phải vì lần trước tôi làm bẩn xe, cô mới không muốn ngồi xe tôi về nhà sao?

Tô Đường nhìn mà choáng váng, vừa rồi anh căng thẳng như vậy là vì rối rắm vấn đề này sao?

Trong lòng Tô Đường đột nhiên có một cảm xúc khó tả, nhìn chăm chăm vào người sắc mặt càng trắng hơn vì mãi không thấy cô có phản ứng, cô khẽ mím môi, gợn tay lên, ngón tay khẽ cong lại, cốc một cái thật mạnh lên đầu của anh.

“A...”

Thẩm Dịch hoàn toàn không có phòng bị, bị cái cốc này làm cho đầu đón bật ra một tiếng trầm ngâm khàn khàn, đau tới mức nước mắt cũng muốn chảy ra, anh ôm đầu trừng mắt nhìn cô.

“Trùng cái gì mà trùng, ai bảo cái đầu anh suy nghĩ linh tinh, làm hại tôi cũng khản trương theo anh... Còn trùng nữa hả? Lại trùng tôi cốc cho anh cái nữa giờ!”

Từ Siêu ở trong gương chiếu hậu trông thấy Thẩm Dịch ôm đầu u oán lúi vào trong ghế thì bật cười: “Chị Tô, em nói rồi mà, anh Thẩm là người tốt phải không?”

Tô Đường không tránh ánh mắt Thẩm Dịch vẫn nhìn vào môi cô, mắt liếc trùng cái ót của Từ Siêu: “Cậu cứ bao che cho con đi!”

Tiếng cười Từ Siêu còn chưa hết, Tô Đường cảm thấy cánh tay bị đụng nhẹ một cái, một tay Thẩm Dịch ôm trán, một tay đưa di động qua, về mặt hoang mang.

—— Che bụng là có ý gì?”

(Che cho con = Hộ độc tử, che bụng = Hộ đố tử)

Tô Đường bật cười, ánh mắt nhìn anh lập tức dịu dàng hơn nhiều, rõ ràng anh vẫn còn nhớ kỹ học ngôn ngữ...

“Không phải là che bụng... là bao che cho con.”

Tô Đường viết hai chữ ‘con bê’ (độc tử = con bê) lên di động cho anh xem, vẻ mặt Thẩm Dịch càng hoang mang.

—— Cái gì là con bê?

Tô Đường thờ dài một tiếng: “Anh chính là con bê.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Khi Thẩm Dịch đưa cô về tới cửa khu chung cư của viện dưỡng lão, mưa vẫn rơi không ngớt, Tô Đường mời anh và Từ Siêu lên nhà ngồi nghỉ một lúc, Thẩm Dịch cũng lo giao thông sẽ ách tắc vì trời mưa nên cũng không từ chối.

Lúc Thẩm Dịch vào nhà thì trên trán có một vết bầm đỏ, bà ngoại vừa ra đón liền thấy mà hoảng sợ, “Này, Tiểu Dịch trên trán cháu sao thế kia, sao lại đỏ rực như thế?”

Từ Siêu đang cúi đầu cụp ô xuống, vừa nghe xong thì cong khóe miệng mà cố nhịn cười, Thẩm Dịch cũng chỉ mỉm cười mà lắc lắc đầu, hai tay đang thực hiện động tác cời áo khoác âu phục, nên nhất thời không trả lời được, ánh mắt mang ý cười sâu xa mà nhìn về phía Tô Đường.

“À, cái đó..... cái đó,” Tô Đường thấy anh nhìn mình như vậy thì chột dạ trong lòng, vội vàng cướp lời nói trước, “Từ Siêu phanh xe hơi mạnh tay mà anh ấy không thắt dây an toàn, nên trán va vào cửa kính chắn gió đó bà ạ.”

Tô Đường nói một câu đổ oan luôn cho hai người, hai người kia cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rất nghiêm túc mà nói hươu nói vượn, giống như bọn họ đã thông đồng với nhau rồi vậy, không ai được phản bội, bà ngoại cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, chỉ đau lòng mà nói, “Ai u, sao lại không cẩn thận thế hả, nhìn vết bầm này xem..... trời mưa thế này lái xe cũng không an toàn, cháu cứ để trời ngớt mưa nó ắt tự biết đường về mà, lại còn chạy thêm một chuyến qua đó đón nó, cháu đã ăn cơm chưa?”

Thẩm Dịch cời áo khoác vắt lên giá treo quần áo ngoài cửa, cười mà lắc đầu.

“Đúng lúc quá, sẵn tiện bà đang nấu dở nồi cháo bát bảo đây, ở lại ăn một chút, chờ lát nữa ngớt mưa rồi hẵng về.....” Bà ngoại nói xong liền đi vào phòng bếp tiếp tục bận rộn, Từ Siêu liền theo sau vào giúp đỡ, chỉ còn lại Tô Đường chấp tay thành quyền với Thẩm Dịch, coi như cảm ơn vì anh đã không tố giác cô.

Thẩm Dịch dịu dàng cười đến là hào phóng, vươn tay ra với Tô Đường, anh xòe ngửa lòng bàn tay ra, dường như muốn cô đưa gì đó.

Tô Đường ngần ngừ một chút, “Ý anh là điện thoại sao?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Bút?”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu.

Trong lúc Tô Đường vẫn lơ mơ không hiểu gì thì vô tình liếc qua ống quần tây ướt sũng nước cùng bộ tây trang nhăn nhúm vì dính nước mưa, mà lát nữa anh còn phải đi làm, thì Tô Đường bỗng như bừng tỉnh, “Có phải anh cần khăn mặt không? Dùng máy sấy chắc nhanh hơn đấy..... à quên mất, trong nhà có bàn là, không thì anh cời quần áo ra tôi là qua cho anh một lượt.”

Thẩm Dịch đứng giữa phòng tay hơi run lên, nụ cười trên mặt đột nhiên có chút loạn, Tô Đường ngay lúc này mới ý thức rằng bản thân mình đang giải quyết và phân tích vấn đề theo quán tính mà tiện miệng nói ra.

Cô lại muốn anh cời quần áo ngay tại đây.....

Mặt Tô Đường nóng bừng, “Không phải ý đó..... vậy anh rốt cuộc muốn gì đây?”

Thẩm Dịch nhìn người vừa tự khiến mình đỏ mặt, thu lại nụ cười ung dung, anh rút tay về, lấy di động trong túi ra, thoải mái đánh vài chữ rồi mỉm cười

đưa cho Tô Đường.

— Tôi đồng ý hòa giải với ai đó, nhưng hành vi của cô ấy có thể cấu thành tội có ý tổn người khác, hơn nữa tính chất rất nghiêm trọng, tôi muốn yêu cầu bồi thường.

Đột nhiên Tô Đường nhớ ra dạo này trên mạng đang share truyền nhau một câu danh ngôn rất chí lý.

‘Luu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa.’

Không thì lúc này cô để anh một mình bối rối đứng đó cho xong.

Tô Đường nhìn mấy chữ trên màn hình di động mà lừm một cái, vươn một tay thả chiếc điện thoại di động vào tay Thẩm Dịch, rồi xoa xoa vùng thắt lưng mà ranh ma nói, “Đòi tiền thì không có, đòi mạng thì càng không cho.”

Thẩm Dịch không muốn tiền của cô, cũng không cần mạng của cô, anh cười mỉm gõ một câu hỏi nghi vấn yêu cầu bồi thường trên điện thoại.

— Có thể đi nghe hòa nhạc với tôi một lần không?

Tô Đường hơi ngạc nhiên một chút, cũng không biết mình đang ngạc nhiên vì chữ “nghe” hay là vì hai chữ “hòa nhạc” kia đây?

Thẩm Dịch dường như đoán được chỉ một câu băng quơ như vậy không đủ để cô gật đầu đồng ý, nên chờ Tô Đường đọc xong mấy chữ ghi trên màn hình thì lại lấy điện thoại về viết thêm mấy câu nữa giải thích, Tô Đường bước đến gần nhìn anh gõ chữ.

— Tôi thứ sáu tuần này, có buổi diễn của một ban nhạc biểu diễn lưu động từ Pháp, chỉ huy dàn nhạc là người bạn tôi quen khi đang học tập bên Mỹ, ông ấy có thể giữ chỗ trước cho tôi.

Tô Đường do dự một chút rồi quyết định ăn ngay nói thẳng, vì cô thật sự không phải người biết thưởng thức mấy thể loại hình nghệ thuật tao nhã đó, nhưng lời nói còn chưa kịp đến miệng, liền nhìn thấy Thẩm Dịch đánh thêm một câu nữa.

— Một mình tôi đi thì có chút lãng phí

Tô Đường hiểu ý nghĩa của hai chữ “lãng phí” này, trong lòng hơi chùng xuống một chút, về mặt Thẩm Dịch lại rất thần nhiên, anh nghiêng đầu qua nhìn, dường như là đang chờ câu trả lời của cô.

“Tần Tinh Dao không đi với anh sao?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Ngoài chuyện công việc thì tôi không muốn làm phiền cô ấy.

Nghĩ đến việc người chỉ huy dàn nhạc lại là bạn của anh, tới đó nhất định phải nói chuyện khách khí với người ta mấy câu, ngộ nhờ nói gì đó không vừa ý người làm nghệ thuật thì sẽ làm mất mặt Thẩm Dịch, cuối cùng Tô Đường vẫn bày ra vẻ mặt đau khổ mà nói thẳng, “Tôi không biết thưởng thức âm nhạc đâu, trước đây cũng không đi nghe hòa nhạc bao giờ, để tôi đi cũng lãng phí.”

Thẩm Dịch mỉm cười cong khóe miệng, anh khẽ lắc đầu.

— Một buổi hòa nhạc sẽ phải ngồi thật lâu, người chơi đàn violon sẽ đứng ngay chính giữa sân khấu, tôi không nghe được nội dung diễn tấu của bọn họ, chỉ nhìn mấy động tác của họ thôi cũng có tác dụng thôi miên rồi, tôi lo sẽ không kiểm chế được mà ngủ gục mất, thế nên hy vọng cô có thể ở bên cạnh đánh thức tôi dậy, để tránh ảnh hưởng tới hình tượng khán giả Trung Quốc trong mắt quốc tế.

Nghe câu nói cường điệu cuối cùng kia của anh Tô Đường liền bật cười, “Nếu chỉ vì chuyện đó thì anh bảo Từ Siêu đi chung với anh không phải xong rồi sao, dù sao cậu ấy cũng lái xe đưa anh tới đó.”

Nụ cười trên môi Thẩm Dịch vừa dịu dàng lại có chút bất đắc dĩ.

— Tôi đã đưa cậu ta tới đó một lần, cậu ta còn gục sớm hơn cả tôi.

“Phụt —”

Đột nhiên Tô Đường cảm thấy bản thân cứ như vị tướng quân lớn giữa đám người lùn, nếu anh đã to gan kéo cô theo thì cô cũng không có gì phải đắn đo nữa, “Vậy được, ngày mai đi làm tôi sẽ hỏi xem công ty cuối tuần này có sự kiện gì không, sau đó sẽ trả lời anh.”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

Bà ngoại vốn chỉ làm cơm cho hai người, Thẩm Dịch và Từ Siêu vừa tới, lại tạm thời phải nấu thêm hai món nữa, mặc dù có Từ Siêu giúp đỡ việc bếp núc, nhưng lúc bụng thức ăn lên bàn thì cũng có chút muộn, Thẩm Dịch nhớ đến thời gian đi làm nên ăn cũng vội vã, anh không để ý cháo còn nóng, vừa đút vào miệng một thìa liền rên “sựt” một cái.

Bà ngoại vội hỏi, “Làm sao vậy?”

Thẩm Dịch che miệng lắc lắc đầu, ánh mắt hàm chứa nụ cười nhưng mày thì chau lại vì nóng.

Tô Đường ngồi bên cạnh anh nên thấy rõ nhất, vừa nghĩ đến lúc này anh bắt đền cô rất hợp tình hợp lý, thì không nhận được muốn cho anh biết thế nào mới được gọi là xấu xa.

Tô Đường đặt đĩa xuống, vỗ nhẹ lên vai anh hai cái, vẻ mặt rất thân thiết, “Nóng phải không, đâu, để tôi thử xem nào.”

Thẩm Dịch lắc đầu tỏ vẻ mình không sao hết, Tô Đường nhủ mày, “Bị bỏng thì dù ít dù nhiều anh cũng phải vào bệnh viện, đến lúc đó Triệu Dương sẽ chê nhạt nói anh không thể chết. nhanh nào nhanh nào, há miệng.”

Thẩm Dịch nhìn bà ngoại với ánh mắt nhờ giúp đỡ, bà ngoại cô cũng có chút lo lắng, “Cháu cứ để nó xem đi, nhờ đâu lại có vết bỏng rộp lên rồi.”

Lúc này Thẩm Dịch mới quay người sang, khẽ mở miệng trước mặt Tô Đường, anh ngượng ngùng thè lưỡi ra một chút.

Tô Đường duỗi tay giữ chặt cằm anh ra vẻ rất nghiêm trọng, vừa cẩn thận kiểm tra, vừa nghiêm túc mà nhắc nhở, “Tôi không thấy rõ lắm. đưa đầu lại gần đây một chút, đúng, là lưỡi ra thêm chút nữa đi, chút nữa, tốt lắm. Thở ra một cái, hít sâu, làm lại vài lần đi, nhanh hơn chút nữa.”

Từ Siêu ôm bát cháo bỏ lăn ra mà cười, bà ngoại trừng mắt lườm Tô Đường, nhưng cũng không nhận được mà cười không ngừng, hai người đều ở ngoài tầm mắt của Thẩm Dịch nên anh hồn nhiên vẫn không hề biết mình đang bị trêu đùa.

Đến khi ngay cả Tô Đường cũng không nhận được mà cười gục xuống cả bàn, Thẩm Dịch mới kịp phản ứng lại, còn chưa kịp đen mặt thì bỗng nhớ tới trên bàn ăn còn có hai người khác, gương mặt anh bỗng chốc đỏ bừng.

Bà ngoại vội vàng nghiêm mặt mà giảng hòa, “Đường Đường, không được bắt nạt Tiểu Dịch nữa. Đến đây đến đây đến đây, Tiểu Dịch, ăn cơm, ăn cơm, đừng quan tâm tới con nhỏ điên kia nữa.”

Cho đến khi cơm nước xong xuôi đi về, gương mặt đỏ ửng của Thẩm Dịch vẫn chưa tan hết.

Tô Đường vừa rửa bát đĩa xong, đang định lấy quần áo đi tắm rửa, liền nhận được tin nhắn do Thẩm Dịch gửi tới.

— Tôi muốn yêu cầu bồi thường tổn thất về tinh thần.

Tô Đường vừa cười mỉm vừa nhấn lại cho anh.

— Không đủ chứng cứ, tòa tuyên bố bác bỏ thỉnh cầu của nguyên cáo.

Sau khi Tô Đường thay quần áo xong liền phát hiện Thẩm Dịch đã gửi một tấm ảnh cho cô, vừa click mở ra xem, là đoạn giải thích hai từ “con bê” từ trăm độ Baile.

Tô Đường cười đến đơ cả cơ mặt, lúc nhấn tin lại cho anh thì tay cũng run rẩy vì cười.

— Bị cáo nhận tội phải đền tội, anh nói xem phải phán thế nào.

Cô vừa gửi tin nhắn qua, Thẩm Dịch cũng không nhấn lại nữa, Tô Đường nghĩ anh chỉ tùy tiện muốn lên tiếng phê bình cô một chút mà thôi, nên cũng không nhấn lại hỏi nữa.

Ngày hôm sau vừa đến công ty, Tô Đường liền hỏi những công việc còn phải giải quyết trong mấy ngày cuối tuần sắp tới, công việc cũng không có vấn đề gì, nhưng tối thứ sáu có vài nữ đồng nghiệp trong phòng làm việc của Tô Đường tổ chức một bữa ăn chơi nhỏ, nên mời Tô Đường cùng tham gia, Tô Đường liền lấy lý do nhà có chuyện mà từ chối, sau đó nhấn một tin cho Thẩm Dịch.

— Tối thứ sáu tôi đi được.

Tô Đường vừa nhấn tin liền cảm thấy hối hận.

Bây giờ là chín giờ sáng, còn anh tan làm lúc bốn giờ sáng, hẳn là bây giờ còn đang ngủ.

Tô Đường chưa kịp hối hận xong, đã phát hiện mình quá lo lắng rồi, không cần biết điện thoại anh cài chế độ nhạc chuông tin nhắn hay chỉ có rung, anh cũng không nghe thấy, thì sao cô có thể đánh thức anh được?

Tô Đường an tâm còn chưa đến năm giây, đã nhận được tin nhắn trả lời từ Thẩm Dịch.

— Được, đến lúc đó tôi sẽ đi đón cô.

Tô Đường sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rơi cả điện thoại, cô ngơ ngác được một lúc mới nhớ ra mà hỏi anh.

— Sao anh dậy sớm vậy?

Vừa nhận xong tin này thì Thẩm Dịch cũng không nhận lại nữa, cho đến lúc tan làm chiều thứ năm, Tô Đường mới nhận được một tin nhắn của anh.

— Chiều qua tôi vừa đi gửi một gói đồ chuyển phát nhanh cho cô, địa chỉ là viện dưỡng lão, chắc tầm gần tối nay sẽ tới nơi, cô nhớ phải nhận và kiểm tra cẩn thận nhé.

Tô Đường hơi ngạc nhiên, cô không nhận được mà nhìn về phía bồn hoa hải đường đang đặt trên bàn. Không năm không lẽ, hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt, cô thật sự không nghĩ ra Thẩm Dịch ký gửi cho cô thứ gì, có điều từ món đồ anh ký gửi chuyển phát nhanh cho cô lần trước, chắc hẳn cũng không phải món đồ gì mà cô không thể nhận được.

Trên thực tế, cho đến bây giờ dường như Thẩm Dịch chưa làm bất cứ chuyện gì khiến người khác phải cảm thấy bối rối khó chấp nhận, cho dù đó là chuyện anh tiền trạm hậu tẩu, cũng sẽ rất tỉ mỉ cẩn thận, nhất định sẽ không khiến đối phương cảm thấy có chỗ nào không thoải mái.

Nhưng Tô Đường vẫn tò mò hỏi anh một câu.

— Anh gửi gì vậy?

Thẩm Dịch đáp lại trong tức tặc.

— Bản tuyên án.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lúc Tô Đường trở về tới viện an dưỡng thì đồ chuyển phát cũng đã tới.

Thẩm Dịch nói anh gửi bản tuyên án tới, sau khi Tô Đường mở giấy gói ra thì cũng không thấy bản tuyên án gì cả, chỉ thấy một quyển sách, quyển sách bản gốc tiếng Anh được in bằng giấy in ấn bảo vệ môi trường, cả hai mặt cũng không tìm được một chữ Trung Quốc nào, giá bìa in đằng sau cũng dùng dollar làm đơn vị.

Tô Đường dở khóc dở cười than một tiếng, ráng mà lật nhanh như xào bãi, nhìn bên trong thỉnh thoảng xuất hiện biểu đồ, có lẽ là sách kinh tế hoặc tài chính, lần đầu tiên Tô Đường sờ vào quyển sách này.

Cái anh gọi là bồi thường tổn thất tinh thần, chính là làm cho cô cũng cảm nhận được tổn thương về mặt tinh thần à...

Tô Đường đang định hỏi Thẩm Dịch xem anh chuẩn bị dùng quyển sách này để làm tổn thương tinh thần cô như thế nào, để cô đọc sách rồi viết bút ký hay ghi cảm tưởng, nhưng khi tay vừa đưa vào trong túi quần cầm điện thoại, một tay quét lấy mặt bìa đơn giản, chưa lấy điện thoại ra thì ánh mắt đã bị mấy chữ trên bìa hấp dẫn.

Kiểu chữ và màu sắc của các chữ cái trên bìa đều giống nhau, chỉ có tên nhãn hiệu có chút khác biệt, lại quét mắt xuống dưới thì thấy chữ tiếng anh kéo lớn lớn nhỏ nhỏ, cô hoàn toàn không để ý những từ đơn tiếng anh này còn ghép vắn với hai cụm hán ngữ.

“...”

Rõ ràng Tô Đường cảm giác được mình đã bị áp bức tinh thần đến mức tổn thương, cô kẹp lấy quyển sách dưới cánh tay, hữu khí vô lực lấy đi động ra, gửi tin nhắn cho cái người có tên họ ghép vắn đó.

—— Cảm ơn đại thần tặng sách, tôi nhất định sẽ đọc nó.

Mười giây sau, Tô Đường nhận được câu trả lời của Thẩm Dịch.

—— Chuyên ngành của quyển sách này quá sâu, hơn nữa đã không còn hợp thời, không đề cử cho cô đọc đâu.

Tô Đường ngẩn người.

—— chỉ cần nó đi là có thể bồi thường tổn thương tinh thần cho anh hả?

—— còn phải khen tôi vài câu nữa.

“Phụt ——”

Tô Đường rất thích dùng cách như thế để đền bù tổn thương tinh thần cho anh, dù sao cô muốn khen anh cũng không phải ngày một ngày hai. Tô Đường phân ra ba lượt, gửi khoảng 1000 từ khen ngợi Thẩm Dịch, cô gần như ghi hết những lời từ cổ chí kim vào đó.

Tối hôm sau, Thẩm Dịch tới đón cô đi nghe nhạc hội, Tô Đường vừa lên xe chợt nghe Từ Siêu vui vẻ hớn hờ nói với cô, sáng nay lúc cậu ấy đón Thẩm Dịch tan làm, trong lúc vô tình đã thoáng nhìn thấy Thẩm Dịch cầm di động tra xem ‘Hãy nhận lấy đầu gối của tôi’ là có ý gì.

Nhạc hội tổ chức trong nhà hát trung tâm của thành phố S, cuối tuần buổi tối ở đoạn đường này thường hạn chế xe qua lại, xe bị kẹt ở cách rạp hát hai con phố, Từ Siêu bực bội tới mức nói tục.

Thẩm Dịch không bực tới mức nói tục, nhưng thấy thời gian gần tới thì cũng sốt ruột, anh khẽ nhíu mày, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bình thường Tô Đường đều ngồi tàu điện ngầm đi làm, tình hình giao thông cũng ít khi bị thế này, cô cảm thấy một lát cũng không thể thông xe được, vì vậy liền vỗ vỗ tay Thẩm Dịch, kéo ánh mắt Thẩm Dịch từ ngoài cửa xe vào trong.

“Rạp hát cách đây không xa, chúng ta xuống đi bộ nhé.”

Thẩm Dịch quyết đoán lắc đầu bác bỏ đề nghị của Tô Đường, mỉm cười vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô bình tĩnh, đừng nóng.

Tô Đường cho rằng anh lo lắng về vấn đề an toàn, cô vươn tay chỉ vào đường nhỏ cách hàng rào không xa: “Ồ phía trước không phải có đường dành cho người đi bộ sao, từ chỗ này đi qua vài bước là tới lối đi bộ, sợ rằng sẽ tắc rất lâu, một lát sau cũng sẽ không nhúc nhích được, đừng lo.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, khoanh tay chỉ vào dưới chân Tô Đường.

Tô Đường sùng sốt một chút, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Thẩm Dịch chỉ vào giày của cô. Để hợp với bộ váy sang trọng này, cô đi một đôi giày cao gót tám phân.

Anh lo rằng cô đi bộ sẽ bị đau chân?

Tô Đường đưa chân hướng về bên kia, để cho anh thấy rõ thiết kế của đôi giày: “Không sao, giày này đi rất thoải mái, đi một ngày cũng không sao, tôi có thể chạy bộ với nó đấy.”

Thẩm Dịch vẫn còn hơi do dự.

Tô Đường cúi gập người, vươn tay chạm dây giày, làm hành động chuẩn bị tư thế cởi giày ra: “Anh không tin thì tôi sẽ cởi ra cho anh thử.”

Thẩm Dịch vội vàng khoát tay, hôm nay anh mặc bộ tây trang màu nhã, dịu dàng khiến cả người anh nhìn như vô tội. Từ Siêu nhin không được cười lớn: “Chị Tô, chị đúng là nữ trung hào kiệt!”

“Cậu cũng muốn thử giày cao gót đúng không?”

“Không không. Lái xe sao có thể mang giày cao gót chứ!”

“...”

Tô Đường sợ Thẩm Dịch sẽ đổi ý, không nói với Từ Siêu nữa, cô cầm túi mở cửa xuống xe, Thẩm Dịch viết vài lời lên điện thoại, đưa cho Từ Siêu, sau khi Từ Siêu xem xong gật đầu, anh mới cất điện thoại, đi xuống xe.

Xe chạy trên đường rất đông, khoảng cách giữa xe và hàng rào rất nhỏ, hai người không thể đi song song, Tô Đường đi phía trước, sợ Thẩm Dịch sẽ ngăn cản nên bước rất nhanh, đi thẳng tới cửa, chuẩn bị băng qua đường thì quay đầu lại nhìn thoáng qua người phía sau, lúc đó cô mới phát hiện Thẩm Dịch không đi theo sát phía sau cô.

Thẩm Dịch đi rất cẩn thận, thỉnh thoảng lại nhìn xe bên cạnh, trên mặt có vẻ khẩn trương.

Tô Đường nhìn thấy thì sững sờ, cái này giống như triển lãm xe vậy, anh khẩn trương cái gì?

Chỉ có hơn hai mươi mét, Thẩm Dịch cũng không bị tụt quá xa, Tô Đường đang sững sờ thì Thẩm Dịch đã đi tới, anh thấy Tô Đường đang đợi mình thì xấu hổ cười cười.

Tô Đường vừa định lắc đầu thì phía ngã tư xa xa có dấu hiệu loăng ra, mơ hồ truyền tới tiếng động cơ đang khởi động. Tô Đường giật mình kịp hiểu ra.

Anh sợ những chiếc xe này đột nhiên chuyển động mà không có dấu hiệu nào báo trước...

Trong lòng Tô Đường run lên, cô thấy Thẩm Dịch nâng chân phải định đi thì chạy tới khoác tay anh.

Mới vừa rồi là đi qua bên cạnh xe, bây giờ là phải đi xuyên qua trước xe, Tô Đường không muốn nhìn thấy vẻ mặt khấn trương gấp bội của anh.

Thẩm Dịch bị cô khoác tay thì sững sờ, nghiêng đầu nhìn cô.

Tô Đường trừng mắt: “Anh ga lăng một chút đi được không hả, không sợ tôi sẽ trẹo chân à?”

Thẩm Dịch cười khế, rất lịch sự gật đầu, giống như một câu xin lỗi.

Thẩm Dịch được Tô Đường kéo tay, rõ ràng là đã thả lỏng hơn nhiều, đi xuyên qua đường cái, sang lối đi bộ, người qua lại trên con đường rất nhiều, phương hướng bất định, Tô Đường cũng không dám buông tay anh ra, kéo anh đi tới tận cửa rạp hát.

Sắc trời đã tối xuống, chưa tới mức đèn đường sáng trưng, nên khi nhìn thoáng qua cũng chỉ có thể nhìn rõ hình dáng. Cho dù thế, bóng dáng cao lớn của Thẩm Dịch vẫn không ngừng hấp dẫn những ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ về cho cô, vì thế khi đứng xếp hàng chờ vào, Tô Đường lập tức bỏ khỏi khuỷu tay của anh ra.

Mặt của cô còn chưa dày đến như vậy, cô biết mình không xấu, nếu như bỏ công chăm chút cũng có thể gọi là xinh đẹp, nhưng nếu so với sắc đẹp của Thẩm Dịch thì có một sự chênh lệch giống như giữa canh chua cay và đáy biển

Tô Đường còn đang sợ hãi cảm thán trong lòng, những đồ vật xinh đẹp đều nguy hiểm, Thẩm Dịch đã nở nụ cười rất tươi, lấy di động ra, đánh mấy chữ, đưa cho cô xem.

—— Cảm ơn cô đã dẫn tôi đi tới.

Tô Đường sững sờ, sững sờ tới mức có chút hoảng hốt, còn hoảng hốt hơn cả việc bị những cô gái khác lườm.

Cô không muốn chạm vào lòng tự ái của anh, nhưng Thẩm Dịch thẳng thắn thành khẩn khiến cô cảm giác mình che giấu lại thành mạo phạm, nhất thời cô không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Tôi chỉ là, chỉ là...”

Thẩm Dịch cười gật đầu, hiểu được, cúi đầu đánh chữ.

—— Cô đi rất ổn, đi với cô cảm giác rất an toàn.

Thẩm Dịch đánh xong mấy chữ này, hơi nhú mày do dự một chút, giống như cố gắng suy nghĩ, sau đó bỏ thêm bốn chữ ở phía sau.

—— như đi ở lòng chảo.

Tô Đường không chuẩn bị tâm lý, cười ‘phì’ một tiếng, khiến mọi người xung quanh đều nhìn qua bên này, Tô Đường vội vàng thu lại nụ cười không hợp với bộ quần áo này, vừa bực mình vừa buồn cười trừng cái người còn không hiểu ra sao.

“Bằng ... đất bằng, như đi trên đất bằng, nếu là lòng chảo thì anh đã rơi xuống hầm rồi.” Tô Đường túm điện thoại của anh sửa lại chữ sai, nhìn cái người đang khó xử, cô dở khóc dở cười, thờ dãi: “Có phải anh từng học tâm lý học không, sao tôi nghĩ gì anh cũng biết thế?”

Thẩm Dịch đỏ mặt cười cười, lắc đầu, sau đó đánh bên dưới câu ‘như đi trên đất bằng’ một câu không hề mới mẻ.

—— Đây là kiến thức cơ bản của chuyên gia.

Tô Đường hí mắt dí sát vào mặt anh: “Vậy anh đoán xem bây giờ tôi đang suy nghĩ gì?”

Thẩm Dịch càng vui vẻ hơn, không do dự cúi đầu đánh chữ.

—— Cô muốn trêu chọc tôi.

Bên tai Tô Đường dường như mơ hồ vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Tô Đường, out...

Thẩm Dịch thỏa mãn mà khiêm tốn cười cười, vươn tay lấy hai vé từ trong túi áo, nhìn một chút, đưa một tấm cho Tô Đường, chỉ con đường VIP cách đó không xa.

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua, mệnh giá in trên đó xác thực là của khu VIP, lại muốn kéo cánh tay Thẩm Dịch đi, Thẩm Dịch cười lắc đầu, đứng yên đưa tấm vé của anh cho cô xem.

Tô Đường sững sờ, trong tay Thẩm Dịch là tấm vé thường, chỗ ngồi hàng đầu, gần sát sân khấu.

Tô Đường chưa tới rạp hát bao giờ, nhưng cũng đã học về nguyên lý âm học trong tạp hát, đây tuyệt đối không phải là chỗ càng gần càng tốt.

“Có phải là hết vé, chỉ còn một vé VIP không?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

—— Vé là được một người bạn cho, người ấy muốn tôi phải ngồi ở hàng thứ nhất, nhưng mà âm thanh ở khu VIP rất tốt, tôi hi vọng cô có thể cảm nhận được, dàn nhạc này khá nổi tiếng ở quốc tế.

Tô Đường nhướn mày: “Người đó muốn nhìn anh ở khoảng cách gần sao?”

Thẩm Dịch bắt đầu cười lắc đầu.

—— Tôi đã ngủ trong buổi hòa nhạc của người ấy một lần, người ấy không bao giờ muốn đang chỉ huy nhạc lại nhìn thấy tôi như vậy.

Sau khi Tô Đường ngồi vào ghế mới hiểu được chỉ huy dàn nhạc có tâm lý oán hận với Thẩm Dịch thế nào.

Sân khấu trong rạp rất cao, gần sát sân khấu còn có một hàng cây xanh um tươi tốt, chỗ ngồi hàng đầu cách sân khấu vừa đủ một người đi qua, căn cứ vào tính toán đơn giản, chỉ huy cũng chỉ cần cúi đầu thấp một tý là có thể liếc nhìn đến anh.

Thù lớn như vậy, là sợ anh không chỉ ngủ, mà còn cả ngáy ngủ nữa chẳng...

Thẩm Dịch nói chỉ huy dàn nhạc là một người bạn mà anh gặp lúc đi học, Tô Đường đương nhiên nghĩ rằng người bạn học đó gần bằng tuổi anh, đến khi chỉ huy dàn nhạc bước ra sân khấu, Tô Đường mới biết đó là một ông chú râu quai nón, có lẽ tuổi bằng với ba Thẩm Dịch.

Lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Thẩm Dịch đưa cô tới sau sân khấu, ông chú vừa nhìn thấy Thẩm Dịch thì giang hai tay ôm chặt lấy anh, gọi anh là ‘Sleeping beauty’ (Người đẹp ngủ)

Thẩm Dịch cười, dùng thủ ngữ nói gì với ông ấy. Ông ấy vờn tay ra với Tô Đường, dùng tiếng Pháp chào hỏi cô, sau đó lại dùng tiếng Pháp giới thiệu đơn giản về quan hệ giữa mình và Thẩm Dịch.

Chỉ một câu đơn giản, nhưng số lượng tin tức lại nhiều đến mức làm Tô Đường sững sốt, vài giây sau vẫn chưa tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Mãi cho đến khi ra khỏi hậu trường, Tô Đường vẫn khiếp sợ vì những lời đó, ánh mắt nhìn Thẩm Dịch giống như đang nhìn Beethoven chuyển thể đầu thai, vừa kính nể lại vừa hoảng sợ.

Thẩm Dịch đến cửa hậu trường, gật đầu với anh bảo vệ coi như nói lời cảm ơn rồi lấy lại ví tiền, ngón tay do dự lựa chọn qua một loạt những chiếc thẻ màu sắc rực rỡ trong ví, cuối cùng anh rút ra một chiếc, cười rồi đưa tới trước mặt Tô Đường.

Lúc Tô Đường cầm tấm thẻ trên tay mới phát hiện đó là chứng minh thư của anh.

Họ tên, giới tính, dân tộc, ngày tháng năm sinh, địa chỉ thường trú, số chứng minh nhân dân, có lẽ anh làm chứng minh thư từ một vài năm trước, nên vừa nhìn là biết ngay.

Tô Đường còn chưa hiểu anh đưa chứng minh thư cho cô làm gì, Thẩm Dịch lại đưa cho cô một chiếc thẻ nữa.

Thẻ bảo hiểm của anh.

Sau đó là thẻ tín dụng cá nhân, thẻ qua công chung cư, thẻ hội viên trung tâm thương mại, thẻ tích điểm siêu thị.....

Sau đó rút cục đến lượt số di động của Thẩm Dịch.

—— Xin chào, tôi là Thẩm Dịch, chứng cứ như trên.

“.....”

Mặt Tô Đường tối sầm nhét lại đồng thẻ kia vào tay anh, rồi để ngựa lồng bàn tay đưa đến trước mặt anh, “Giấy chứng nhận trình độ piano của anh đâu cũng lấy ra cho tôi xem đi.”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, đem chồng thẻ xếp loạn lung tung vào ví tiền rồi rút túi thật cẩn thận, vừa từ từ đi về phía trước, vừa cúi đầu đánh chữ, Thẩm

Dịch nhẹ nhàng bước chân trên hành lang, đưa tay gõ bàn phím điện thoại cũng rất nhẹ nhàng.

— Tôi chỉ cảm thấy có chút hứng thú với violon, rồi may mắn được gặp một vị giáo sư dạy âm nhạc ở trường hiểu về thủ ngữ của người câm điếc, nên tôi đã học từ cô ấy được một chút.

Tô Đường liếc mắt trừng anh, “Một chút của anh căn bản không cùng đơn vị đo cơ bản với một chút của tôi tí nào.” Tô Đường nói xong thì giờ ngón cái cùng ngón trỏ khum vào với nhau, chỉ để lại một kẽ hở cực nhỏ rồi nói, “Đây là một chút của tôi.” Sau đó lại mở hai cánh tay thật rộng, mạnh đếm mức còn lộ cả bắp tay rồi mới oán hận nói, “Còn đây là một chút của anh.”

Cách so sánh trẻ con của cô khiến Thẩm Dịch bật cười, anh hạ mắt cúi đầu đánh chữ, chỉ để lại cho Tô Đường một gò má góc cạnh rõ ràng mà lại âm áp.

Tô Đường đột nhiên rất muốn vươn tay ra chọc chọc lên má anh mấy cái.

Cô đã từng ôm anh, đỡ vai anh, kéo cánh tay anh, chọc chọc cằm anh, nhìn anh uống nước, nhìn anh ăn, nhìn dáng vẻ nôn ọe rồi tỉnh rồi ngủ của anh, nhìn dáng vẻ anh mệt mỏi nằm trên giường bệnh, giây phút anh tỏa sáng, anh chật vật, anh vui vẻ, thoải mái, khấn trương, thẹn thùng, đáng vẻ lúc làm mấy chuyện xấu cô đều đã nhìn thấy, nhưng khoảnh khắc này lại vẫn cảm thấy có gì đó không thật chút nào.

Đột nhiên chọc anh một cái, có lẽ sẽ dọa văng ánh sáng bao bọc quanh người anh biến mất cũng nên.

Tô Đường còn chưa kịp biến ý nghĩ này thành hành động, Thẩm Dịch đã đưa di động tới cho cô nhìn.

— Mẹ tôi rất thích violon, bà còn giữ rất nhiều nhạc phổ, tôi cũng từng hy vọng mình có thể học được loại nhạc cụ này, đáng tiếc nó thật sự rất khó, cuối cùng tôi đã từ bỏ.

Tô Đường ngạc nhiên một chút.

Cô cũng không biết chính xác mình đang ngạc nhiên vì hai chữ “Mẹ tôi” khiến cô cảm thấy hơi lạ lẫm, hay ngạc nhiên vì hai chữ “Từ bỏ” khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ kia.

Thấy Tô Đường nhất thời không kịp phản ứng, Thẩm Dịch kéo điện thoại về, lại viết thêm mấy chữ nữa.

— Nếu cô không tin, có cơ hội tôi sẽ diễn tấu cho cô nghe thử, nhưng cô phải cam đoan là không báo cảnh sát nhé.

“Không phải tôi không tin.”

Tô Đường dờ khóc dờ cười nhìn người bên cạnh đang nghiêng đầu nói rất nghiêm túc, ba phần tư gò má bị ánh sáng nhạt ảm áp ngoài hành lang của rạp hát chiếu rọi, từng đường nét khắc sâu mà dịu dàng, “Tôi cảm thấy anh là loại người càng khó khăn sẽ càng cố gắng vượt qua, giống như mười nhân vật lớn của Trung Quốc khiến người ta cảm động, vừa rồi tôi còn đang suy nghĩ, không biết lát nữa anh lên sân khấu sẽ diễn tấu khúc nhạc tình bạn kinh ngạc cả hội trường thế nào đây.”

Thẩm Dịch lắc đầu cười không ngừng, hạ thấp chiếc di động đang cầm trên tay, để cô xem mấy chữ anh vừa đánh trên màn hình di động.

— Tôi rất cảm phục những người vượt qua khó khăn mà đi lên, đây là một kiểu người có tinh thần rất mạnh mẽ, hoàn toàn khác với cố chấp. Nếu chuyện đó nằm trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng làm hết sức. Nếu tôi không có năng lực làm chuyện đó, vậy cũng không cần phải lãng phí nhiều thời gian và sức lực vì nó nữa, thay vào đó tôi có thể dùng khoảng thời gian và sức lực ấy hoàn thành tốt những việc tôi có thể làm được.

Tốc độ gõ chữ của Thẩm Dịch rất nhanh, mượn phương pháp gõ chữ thông minh [dạng như đoán chữ trên bàn phím điện thoại], dường như có thể đạt tới tốc độ đọc chữ của người bình thường khi nói chuyện, nhưng vì tốc độ đọc chữ của Tô Đường cũng không nhanh, nên sau khi Thẩm Dịch đánh xong đoạn văn này thì ngừng hai giây vẫn không thấy cô có phản ứng gì, anh không nhịn được mà bổ sung thêm một câu.

— Khiến cô thất vọng rồi sao?

“Không đâu không đâu.” Tô Đường lắc đầu thật mạnh, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh cười ngây ngô, “Chỉ là đột nhiên phát hiện ra anh cũng giống người bình thường, cảm giác này thật tốt.”

Thẩm Dịch nghe chữ “Giống” cô vừa nói vừa bực mình vừa buồn cười, định đánh vài chữ nữa trên điện thoại, Tô Đường liền nhẹ giữ lấy tay áo anh một chút, Thẩm Dịch ngẩn ra ngẩng đầu nhìn cô, Tô Đường không phải đang nhìn anh, mà mục tiêu của cô ở phía trước, khúc miệng còn mưng theo một nụ cười mím trông không được tự nhiên cho lắm.

Theo ánh mắt Tô Đường, Thẩm Dịch nhìn qua, thì thấy Trần Quốc Huy về mặt khách khí tươi cười đang đi về phía họ.

“Thẩm tiên sinh, Tiểu Tô. quả là hai người rồi, trùng hợp như vậy sao!”

Thành phố S tháng này sáng sớm hay đêm khuya đều có chút lạnh, Trần Quốc Huy cũng mặc một bộ trang phục tây âu giày da, vừa không để lộ cổ áo sơ mi mùa thu, cũng không lộ chiếc tất trắng phía dưới ống quần tây màu đen, nhưng Tô Đường vẫn có cảm giác toàn thân ông ta có vẻ không được tự nhiên.

“Thẩm tiên sinh,” Trần Quốc Huy bước nhanh chân đi tới, vừa bắt tay với Thẩm Dịch, vừa lịch sự nói mấy lời khách sáo, “Lần trước cậu nằm viện đúng lúc tôi phải ra nước ngoài công tác, vừa trở về được vài ngày, cũng không có cơ hội đi thăm cậu, thật xấu hổ quá. Vừa rồi tôi thấy Tiểu Tô trong đó, nhưng không thấy Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh đi cùng Tiểu Tô sao?”

Trần Quốc Huy nói rất nhanh, khẩu hình cũng rất mơ hồ, Thẩm Dịch chắc hẳn không hiểu được bao nhiêu, anh chỉ lẳng lặng mỉm cười, cười nhạt hai cái, Tô Đường bỗng phản ứng lại, vội vàng trả lời, “Trần tổng, chúng tôi không phải đến cùng nhau, chỉ là tình cờ gặp nhau nên chào hỏi một chút thôi.”

Tô Đường đột nhiên rất muốn cảm ơn ông chú chỉ huy chó ngáp phải ruồi kia đã an bài, lúc này có thể để cô yên tâm to gan nói hươu nói vượn với Trần Quốc Huy.

Nếu như thông thường, hẹn hò cùng nhau đi xem biểu diễn ai cũng sẽ chọn hai ghế ngồi cạnh nhau cách sân khấu ba dãy ghế, bây giờ lại nói hai người bọn họ vừa gặp nhau, như thế chút nữa Trần Quốc Huy thấy rõ vị trí hai người ngồi, nhất định cũng sẽ không tin.

“À à.” Tô Đường đáp thần nhiên, Trần Quốc Huy cũng không nghiên cứu sâu về vấn đề này, “Vậy tôi sẽ không quấy rầy hai vị nữa, Thẩm tiên sinh, sau này có thời gian rảnh thì hẹn cậu đi chơi golf.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật gật đầu.

Trần Quốc Huy lại vẫy tay với hai người, rồi xoay người lại hướng khi nãy đi tới.

Vừa rồi Thẩm Dịch không nhận ra nhưng Tô Đường lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng, Trần Quốc Huy vốn đang đứng ở trước cửa toilet nói chuyện với người khác, nhưng khi nhìn thấy bọn họ thì mới đặc biệt qua hỏi chuyện.

Tô Đường cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, từ giờ đến lúc mở màn phần hai vẫn còn chút thời gian, vì thế cô vỗ nhẹ lên cánh tay Thẩm Dịch, kéo ánh mắt đám chiêu đang nhìn bóng dáng Trần Quốc Huy đi xa của anh về lại, “Tôi có thể hỏi anh một chuyện không, nếu tiện thì anh có thể nói với tôi, nếu không tiện trả lời thì coi như tôi chưa hỏi.”

Thẩm Dịch bị đáng về đột nhiên nghiêm túc của cô làm cho run run nhưng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường cúi đầu hạ thấp volume, người bên ngoài không nghe thấy gì, đến ngay cả chính cô cũng không nghe rõ giọng của mình, chỉ có Thẩm Dịch có thể đọc được từng chữ theo khẩu hình miệng rõ ràng của cô.

“Lần trước anh bệnh đến như vậy, tôi cũng quên không hỏi. tập đoàn Hoa Chính có phải có chuyện gì đặc biệt phức tạp không? Chính là kiểu sự kiện có thể dẫn tới phá sản bất cứ lúc nào.”

Thẩm Dịch khẽ lắc đầu, từng câu chữ trước sau như đã dự liệu chạy nhanh trên màn hình di động.

— Chi cần bọn họ không làm trái với quy định của pháp luật, sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn, chi là sẽ có một khoảng thời gian hơi khó khăn cho công ty thôi.

“Vậy sao bọn họ cứ quẩn quít anh không chịu tha?”

Thẩm Dịch cười khẽ.

— Vì trong cuộc sống hiện thực giết người không dễ dàng như trong phim.

Tô Đường nhìn hai chữ “Giết người” này mà kinh hồn bạt vía, “Không phải chỉ không đồng ý hợp tác với bọn họ thôi sao, cũng đâu phải trên thế giới chỉ có mình anh làm nghề này, bọn họ đi tìm người khác không được sao, chuyện nghiêm trọng như thế à?”

Thẩm Dịch cười vỗ vỗ vai cô coi như là động viên, sau đó mới cúi đầu gõ chữ lần nữa.

— Tài chính không phải chỉ gồm những chuyện liên quan đến tài chính, thực tế giao tiếp trên thương trường thường chơi trò đánh tâm lý, nếu bọn họ tìm một người làm chuyện đó nhưng lại không cẩn thận bị lộ ra bên ngoài, rất có thể cổ phiếu của Hoa Chính sẽ rớt giá nhanh kinh khủng, những dự án của công ty cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn bởi hệ số tín nhiệm thấp, cho nên chỉ cần còn hy vọng có thể thuyết phục tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đi thuyết phục người thứ hai.

Đối với đề tài kinh tế Tô Đường không biết gì cả, ngay cả chuyện vì sao mua cổ phiếu lại có thể sinh lợi cô cũng không hiểu, nhưng mối quan hệ giữa lợi và hại trong chuyện này lại được Thẩm Dịch giải thích rất rõ ràng, người chỉ có logic cơ bản như cô vẫn có thể hiểu được.

Tô Đường chau mày ngẩng đầu lên, chờ dòng người đông đúc đi qua tiến về phía cửa toilet, mới nhỏ giọng nói, “Nếu nói như anh, vậy ông ta chắc hẳn rất sợ anh, anh không đồng ý hợp tác với bọn họ, bọn họ cũng đâu có nắm được điểm yếu gì của anh tại sao anh cứ để họ quanh quẩn bên anh không tha?”

Ý cười trong mắt Thẩm Dịch bỗng đậm hơn mấy phần, thoạt nhìn có chút ý tứ sâu sa.

— Trước kia quả thực không có, cho nên sau khi tôi từ chối thì bọn họ không liên lạc với tôi nữa, nhưng bây giờ thì có.

Tô Đường sùng sột.

“Có cái gì?”

— Có cô đang làm việc ở công ty con của Hoa Chính.

Tuy rằng Thẩm Dịch còn đang cười, nhưng câu này tuyệt đối không giống như đang đùa, Tô Đường hơi ngạc nhiên, cô lờm anh một cái, “Đây đâu được coi là nhược điểm, cùng lắm thì tôi không phục vụ bọn họ nữa là được, đâu phải chỉ có mình Hoa Chính là công ty tốt nhất.”

Thẩm Dịch lắc đầu, ý cười trong ánh mắt cũng phai nhạt đi ít nhiều.

— Ít nhất cũng phải làm việc ở đó một năm.

“Vì sao?”

Thẩm Dịch nhún mày để lộ vài vết nhăn hơi mờ, ánh sáng phản chiếu khiến gương mặt anh có chút nghiêm túc.

— Mới nhậm chức được một hai tháng đã từ chức sẽ để lại ấn tượng không tốt cho công ty tuyển dụng, hơn nữa đãi ngộ của tập đoàn Hoa Chính khá tốt, trước mắt cô cũng không gặp chuyện gì đặc biệt, rất khó tìm được một lý do từ chức thích hợp.

Tô Đường thờ ơ nhún mày, “Chuyện này thì có gì khó, tôi chỉ cần nói mình thôi việc về nhà sinh con.”

Thẩm Dịch bật cười, cũng không truy cứu mâu thuẫn khác trong lý do cô vừa đưa ra, chỉ theo lời của cô mà hỏi thêm một câu.

— Vậy đứa bé đâu?

Tô Đường đáp không chút do dự, “Hai vợ chồng cãi nhau đánh nhau, đứa bé không còn nữa.”

Thẩm Dịch cười càng lợi hại hơn.

Tô Đường trừng anh một cái, “Anh cười cái gì chứ, đây là câu chuyện được cải biên từ một sự kiện có thật, bà ngoại tôi cũng từng kể, đứa trẻ đầu tiên của ba mẹ tôi chính vì như vậy nên mới không còn nữa.”

Nét cười trên mặt Thẩm Dịch bỗng chốc cứng lại, anh vội vàng đánh vài chữ trên điện thoại “Thực xin lỗi”, mắt thấy anh còn đánh thêm vài chữ nữa để giải thích, thì Tô Đường liền giữ tay anh lại, cười lắc đầu, “Cũng không phải lỗi do anh, anh nói xin lỗi gì chứ! Hơn nữa, nếu như người kia vẫn còn, thì sao có thể có tôi được, ngày xưa mỗi lần tôi chọc bà ngoại tức giận là bà lại lôi chuyện đó ra kể, bà bảo nếu tôi không nghe lời, đứa bé đó sẽ đến thế chỗ của tôi, chuyện đó vẫn làm tôi sợ cho đến khi học xong tiểu học đấy.”

Thẩm Dịch tạm an tâm, nụ cười nhàn nhạt lại hiện trên khóe miệng, anh nhẹ nhàng gạt đầu.

— Yên tâm, những chuyện xảy ra với Hoa Chính tương tự thế này cũng đã từng xuất hiện, tôi sẽ xử lý tốt, hy vọng cô có thể tin tưởng tôi.

Tô Đường gạt đầu, “Tôi tin.”

Sau khi phần hai buổi hòa nhạc mở màn, Tô Đường ngồi ở vị trí đẹp nhất trong hội trường để thưởng thức nhạc, nhưng ánh mắt lại lịch sự dò qua mọi chỗ ngồi trong hội trường tìm kiếm vị trí của Trần Quốc Huy, đáng tiếc trong hội trường có rất nhiều người, đàn ông dường như cơ đều mặc những bộ tây trang màu sẫm, cho đến khi kết thúc buổi hòa nhạc Tô Đường cũng không nhìn thấy bóng dáng Trần Quốc Huy đâu nữa.

Tô Đường cho rằng Thẩm Dịch sẽ giống như lúc nghỉ giữa giờ, ngồi ở hàng ghế bên cạnh lối đi chờ cô qua sau đó hai người cùng ra ngoài, kết quả không đợi cô ra khỏi hàng thứ năm đến giữa lối đi, liền nhìn thấy bóng dáng rất quen thuộc kia hòa theo dòng người đi về phía cửa.

Tô Đường còn chưa kịp ngạc nhiên, di động trong túi xách liền rung một cái, cô lấy ra xem, là tin nhắn Thẩm Dịch gửi tới.

— Tôi đi lấy vài thứ, tiện thể chào tạm biệt với bạn mình, tôi sẽ ở sau hậu trường chờ cô nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Tô Đường nhấn cho Thẩm Dịch một chữ “Được”, sau đó liền an tâm từ từ đi theo dòng người ra ngoài, mới từ chỗ ngồi đi tới hành lang, một cô gái trẻ nghiêng người đứng ở lối đi khu VIP, đưa cho cô một tấm danh thiếp.

“Xin chào cô.” Cô bé mặc một chiếc váy liền kiểu dáng đơn giản màu xanh đậm, cười xấu hổ: “Tôi là học sinh của trường học viện âm nhạc thành phố S, nếu như cô cần dạy kèm Violon hoặc là Piano...”

Cô bé còn chưa dứt lời, Tô Đường đã cầm lấy đi qua trước mặt cô bé, vừa đi được vài bước, chợt nghe cô bé nói những lời lặp lại giống vừa rồi với giọng nói ngượng ngùng.

Một người phụ nữ ở sau lưng Tô Đường thì thầm một tiếng: “Phát quảng cáo ở đây, muốn dạy kèm hay là muốn được bao nuôi.”

Bạn của người phụ nữ kia cũng cười nhạo: “Có cung có cầu, cô quản được sao.”

Tô Đường nhú mồm, cúi đầu nhìn thoáng qua danh thiếp trong tay.

Cô lại không nhìn ra trong tấm danh thiếp sạch sẽ này còn có trò gì khác, cũng không nhìn ra cô bé này có ý gì khác, con người ta muốn sống thế nào không liên quan gì tới cô, nhưng mà cô chợt nghĩ chuyện tập đoàn Hoa Chính tìm Thẩm Dịch hợp tác, trong lòng cảm thấy chán ghét như nuốt phải một con ruồi.

Không biết từ lúc nào, chuyện thị phi cô nhìn lúc còn nhỏ đã có xu thế xấu đi, giờ cách mười mấy năm sau, cô lại bắt đầu chia người trên thế giới này thành hai loại tốt và xấu, mà tiêu chuẩn phán đoán duy nhất, chính là Thẩm Dịch.

Người nào bắt nạt Thẩm Dịch thì đó không phải người tốt.

Tô Đường dờ khóc dờ cười cất danh thiếp vào trong túi, cô còn nói Từ Siêu bao che cho con, chẳng phải lúc này cô cũng đang bao che sao?

Bắt đầu từ lúc nào cô cũng đã coi Thẩm Dịch như con ghê con rồi.

Tô Đường đoán là Thẩm Dịch nói tạm biệt với bạn cũng không nhanh như vậy, nên đi toilet một chuyến, miễn cho lát nữa đi với Thẩm Dịch lại bị Trần Quốc Huy gặp được.

Buổi biểu diễn vừa tan, người xếp hàng đi nhà vệ sinh rất nhiều, đội ngũ đã xếp dài tới cửa phòng rửa tay, Tô Đường đang do dự có muốn đi hay không, thì thấy một bóng dáng quen thuộc từ bên trong đi ra.

Mặc dù cách ăn mặc so với lần gặp trước, khiến người ta cảm giác như hai người nhưng Tô Đường vừa liếc qua đã nhận ra Tần Tĩnh Dao, trong lúc sững sờ, Tần Tĩnh Dao cũng nhìn thấy cô: “Tô tiểu thư?”

Tô Đường lên trước đón hai bước, khách khí chào hỏi với cô.

Tần Tĩnh Dao mặc một cái váy dài màu đỏ, rất có hương vị phụ nữ, tóc dài dịu dàng cuộn thả xuống bờ vai, tạo ra một chút cảm giác thân thiết: “Cô tới một mình sao?”

“Không.” Tô Đường cười cười: “Tôi đi cùng bạn.”

Tần Tĩnh Dao nhàn nhạt gật đầu: “Chồng tôi ở bên ngoài chờ, tôi đi trước. Bên trong hơi bẩn một chút, cô...” Tần Tĩnh Dao nói được một nửa, giống như nhớ tới điều gì, ngừng lại một chút: “Váy của cô đẹp quá.”

“Cảm ơn...”

Cho đến khi Tô Đường đứng ở trong toilet, mới hiểu được lời mở đầu mà không nói tiếp của Tần Tĩnh Dao có ý gì

Không biết ai nôn ngay cửa ra vào toilet, người dọn dẹp còn chưa tới dọn, mọi người đứng cách đó một đoạn khoảng 1m, người xếp hàng gần đó nhíu mày hoặc che miệng lại, người đứng phía trước Tô Đường nhìn qua, sau đó xoay người rời đi.

Tô Đường nhìn những vật ô uế trên mặt đất, sùng sốt một lúc rồi xoay người ra khỏi đó.

Có chuyện cô cần cho Thẩm Dịch biết rõ.

Từ toilet tới hậu đài không xa lắm, Tô Đường đi hơi gấp, nên đến cửa hậu đài cô thở dốc, người canh giữ ở cửa vẫn là bảo vệ đó, thấy Tô Đường tới cũng không ngăn cô, chỉ gật đầu cười cười với cô.

Tô Đường mở cửa đi vào, bên trong có mấy tay violon vẫn đang kéo đàn, Thẩm Dịch đứng ở gần cửa phụ, đối diện cửa ra vào, hình như đang chuẩn bị đi ra. Tô Đường không nói hai lời, dắt anh ra ngoài.

Thẩm Dịch không hiểu gì, vẫn đi sát theo cô, bước nhanh đến cuối hành lang. Tô Đường nhìn xung quanh một chút, xác định xung quanh không có ai, cô thở dốc: “Tôi muốn nói với anh một chuyện.”

Thẩm Dịch gật gù đầu, vỗ nhẹ lên bả vai cô, ý bảo cô từ từ nói, đừng gấp

“Vừa rồi tôi đi toilet, sau đó tôi phát hiện...” Tô Đường thở dốc một hơi, yên lặng nhìn cái người đang nghiêm túc nhìn mình cô: “Tôi thích anh, xác suất hơn 70%.”

Thẩm Dịch ngây ngốc nhìn cô, nhất thời không có chút phản ứng nào. Tô Đường vội vàng bồi thêm một câu: “Bộ phận kiểm tra nghiệm thu, nếu tỉ lệ đạt

tiêu chuẩn của công trình lớn hơn 70%, có thể nhận định công trình đạt tiêu chuẩn thông qua..”

Thẩm Dịch còn đang thất thần, sững sờ giống như là bức tượng sáp, ngay cả vẻ mặt trắng hơi vàng cũng cực kỳ giống.

Tô Đường do dự một chút: “Anh hiểu tôi nói gì không?”

Thẩm Dịch lắc đầu theo bản năng, sau đó lại lắc hai cái, phục hồi thần trí, vội vàng gạt đầu, vươn tay muốn cầm điện thoại, còn chưa với tay vào trong túi quần đã bị Tô Đường nắm lấy.

Lúc Tô Đường quynh lên thì dùng lực khá lớn, gần như ấn cả người Thẩm Dịch lên tường.

Thẩm Dịch lại càng hoảng sợ, lại ngăn cản cả người.

“Anh... Anh không cần phải nói gì khác, nếu anh cũng thích tôi thì gạt đầu, không thích thì lắc đầu.”

Anh sững sờ khiến Tô Đường bị loạn, giọng nói cũng không tự chủ được mà nhanh hơn một chút, Thẩm Dịch miễn cưỡng mới hiểu được đại khái, dường như anh rất muốn nói gì đó, nhưng hai cánh tay lại bị Tô Đường nắm chặt lấy, gấp đến nỗi muốn mở miệng nói gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra vài âm tiết khàn khàn.

Lần đầu tiên Tô Đường thấy anh gấp như vậy, trong giọng nói khàn khàn không rõ mang theo một cảm giác bất lực khó nói nên lời, trong lòng Tô Đường vô cùng đau đớn, trong lúc nhất thời chẳng quan tâm gì khác, vội vàng thả lỏng tay: “Xin lỗi anh, anh đừng gấp, đừng gấp... Đây là, cái này là vấn đề hệ thống nội tiết trong cơ thể con người quyết định, anh đừng nghĩ nhiều, anh không thích tôi thì tôi cũng sẽ không trách anh, dù sao lớn như vậy cũng chưa ai nói yêu thích tôi”

Tô Đường nói quá nhanh, trong lúc bối rối cũng không nói được từng chữ rõ ràng, Thẩm Dịch chỉ hiểu được cô đang nói xin lỗi, vội vàng lắc đầu liên tục, Tô Đường lui về sau hai bước, miễn cưỡng cười cười: “VẬY.. Nếu vậy, nếu anh không vội, trời cũng không quá muộn, tôi tự mình về nhà là được...”

Tô Đường nói xong xoay người rời đi, chưa được mấy bước đã bị Thẩm Dịch kéo cánh tay lại, Thẩm Dịch cũng không lên tiếng nữa, cũng không cầm điện thoại, cô chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người bế cô lên.

Thân thể đột nhiên bay lên không, Tô Đường ôm lấy cổ anh theo bản năng, sợ hãi kêu lên: “Này, anh làm gì thế ——”

Thẩm Dịch cũng không cúi đầu nhìn cô, ôm cô đi thẳng tới cửa ra vào hậu đài, bảo vệ không nói hai lời, cười cười mở cửa ra.

Dường như tất cả thành viên trong dàn nhạc đều đang ở hậu đài, có nhiều người hơn so với lúc cô đi vào tìm Thẩm Dịch, quần áo biểu diễn còn chưa thay, có vài dụng cụ còn chưa kịp thu lại, bọn họ vây quanh chỉ huy lú lú nói gì đó, vừa thấy hai người dùng tư thế như vậy đi vào, cả hậu đài đều lặng ngắt như tờ.

Thẩm Dịch để cô xuống giữa một vùng yên tĩnh, Tô Đường còn chưa kịp phục hồi tinh thần, những thành viên trong dàn nhạc như gặp chuyện gì, nguyên một đám người luống cuống tay chân đứng lên, quay đầu chạy ra ngoài từ một cánh cửa khác, chỉ còn lại vài tay violon nâng đàn lên kéo. Tô Đường mơ hồ nhớ ra, đây chính là giai điệu lúc cô vào cửa tìm Thẩm Dịch nghe được.

Tô Đường còn chưa định thần lại vì bị Thẩm Dịch ôm đi vào, lại bị một màn trước mặt càng làm cho hoảng sợ hơn, cô quay đầu nhìn về phía Thẩm Dịch.

Giữa hàng lông mày của Thẩm Dịch không có chút gì ngoài ý muốn, chỉ lẳng lặng chờ những người toán loạn như đang chạy nạn đi hết, mới bước lên trước hai bước, xoay người lại, đứng đối diện trước mặt Tô Đường.

Tô Đường chỉ cho rằng anh muốn lấy điện thoại để đánh chữ, cũng không dám hỏi anh, kết quả cũng không thấy Thẩm Dịch vươn tay vào trong túi quần, đột nhiên không biết từ đâu vang lên một âm thanh.

Chính xác không phải là một, mà là một đám người cùng hô lên một câu.

Những lời này được nói bằng tiếng Trung, nhưng người nói lại là những người nước ngoài, có thể do mới học nên hô rất chậm, cũng không được đều, không đúng tiêu chuẩn, lời không rõ lắm, nhưng những lời này thật sự quá đơn giản, cũng không thể nhầm sang nghĩa khác, Tô Đường vẫn nghe được rất rõ ràng.

“Tô Đường, anh —— thích —— em ——”

Tô Đường sững sờ.

Thẩm Dịch không nghe được những lời này, nhưng có thể nhìn ra từ những phản ứng của Tô Đường.

Tô Đường thấy Thẩm Dịch giơ tay lên, nghiêm túc nhìn cô, thông thả trôi chảy dùng thủ ngữ nói mấy câu, chú chỉ huy dùng tiếng Pháp phiên dịch giúp anh.

—— Anh cũng muốn nói với em, anh thích em, anh là đàn ông, cho dù anh không thể nói chuyện thì những lời này cũng không thể dùng gạt đầu để thay thế.

Từ ngôn ngữ của người hâm mộ đến tiếng Pháp, từ tiếng Pháp sang tiếng Trung, Tô Đường phản ứng mất vài giây, trong vài giây này Thẩm Dịch xoay người lấy một bó hoa hồng giấu sau bàn trang điểm, hai tay đưa đến trước mặt Tô Đường.

Tô Đường kinh ngạc nhìn hoa, rồi lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đang cầm hoa, rốt cuộc cũng kịp phản ứng trước nụ cười của Thẩm Dịch, cô cứng họng mãi mới nói được một câu đầy đủ, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

“Anh... vừa rồi anh đi trước, là chuẩn bị những thứ này sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Tô Đường cảm giác trước ngực được thứ gì đó mềm mại lấp đầy, chớp mũi chua chua, cố gắng ngẩng khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn anh: “Anh... Anh, sao lại nhiều chuyện thế chứ! Không phải là một câu nói thôi sao, chỉ, chỉ nói cho em biết là được, lại còn nhiều người nhìn như vậy... Đây là nhiều người thì làm được đại sự nhì!”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, lại đưa hoa tới trước mặt cô, Tô Đường hiểu được anh cầm hoa trong tay thì không thể trả lời cô, cô gần như đoạt lấy bó hoa về mình.

Thẩm Dịch rảnh tay, lại dùng thủ ngữ nói nói, chú chỉ huy hí híp mắt cười phiên dịch cho anh.

—— Anh không muốn phải đe dọa em, anh chỉ không xác định được rằng em có nguyện ý đồng ý tiếp nhận anh hay không, đây là lần đầu tiên anh thổ lộ với con gái, nếu như em từ chối anh thì có thể sau đó, anh cần một người an ủi anh, hoặc là đưa anh đến bệnh viện.

Tô Đường không nhịn được, cười thành tiếng, đồng thời nước mắt cũng rơi xuống, cô quăng hoa đi, ôm lấy anh, đánh nhẹ lên ngực anh.

“Ai cho anh nói thật!”

Chú chỉ huy không biết Tô Đường nói gì, nhưng thấy Thẩm Dịch cười ôm chặt lấy cô, kích động phát tay với những người kéo Violon vừa diễn tấu vừa căng thẳng quan sát tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Lúc từ sau sân khấu đi ra, mặt Tô Đường đỏ như đánh má hồng, cô ngẩng đầu tiến về phía trước, tuyệt đối không muốn nhìn người vừa công khai hôn lên trán mình trước mặt mọi người kia, nhưng lại lo lắng anh đi một mình sẽ căng thẳng, nên cứ đi vài bước thì cô không nhịn được mà đi chậm lại rồi quay đầu nhìn anh, kết quả là mỗi lần quay lại đều nhìn thấy gương mặt tươi cười ngọt ngào kia của Thẩm Dịch, cứ như vậy đi thẳng ra khỏi rạp hát, Tô Đường có cảm giác toàn thân đều choáng váng liên tục.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Dịch chạy tới nắm lấy tay cô, đồng thời đưa điện thoại cho cô nhìn, trên bản ghi chú mới có đánh một câu rất chân thành.

— Đi một mình phía sau em cảm giác không ổn lắm.

Đã hơn chín giờ tối, dưới ánh sáng trắng lạnh của hệ thống đèn chiếu ngoài quảng trường trước rạp hát khiến sắc mặt Thẩm Dịch có chút nhợt nhạt, cô có cảm giác lòng bàn tay anh hơi lạnh, Tô Đường không còn giận nữa, cô cầm chặt tay anh, yếu xìu nhìn anh một cái, “Khó chịu mà còn đứng đó cười như ngớ ỉ....”

Ánh mắt Thẩm Dịch tràn ngập ý cười, anh cúi đầu một tay gỡ chữ.

— Không phải khó chịu, chỉ là có cảm giác mình giống như chú cún bị bỏ lại.

Tô Đường cười vui vẻ, vừa mắng anh còn tay kia thì nắm lại thành quyền, đâm vào người anh như từng hạt mưa đá, Thẩm Dịch cũng không né, cứ để cô đâm lung tung vào ngực mình. Khi Từ Siêu đưa xe tới đón, sắc mặt Tô Đường đã hòa hoãn hơn nhiều.

Tô Đường vừa mới lên xe, Từ Siêu liền ngạc nhiên một chút, “Á? Chị Tô, hoa đâu?”

“Hoa nào cơ.....” Tô Đường mắt tập trung mở miệng nói, rồi bỗng nhỏ giọng dần, cô đột nhiên nhớ ra bó hoa vừa rồi cô ném đi vẫn chưa nhặt lại, vừa định nói loại hoa đó chỉ cắm được vài ngày cảm về cũng không biết làm gì, lời còn chưa nói ra miệng thì hơi ngạc nhiên rồi hỏi lại, “Sao cậu biết tôi có hoa?”

Từ Siêu thấy Thẩm Dịch đã vào xe đóng cửa lại rồi, cậu quay đầu bắt đầu khởi động xuất phát, thuận tiện cười tươi hơn hỏi trả lời Tô Đường, “Là em mua từ tiệm hoa mà..... Hôm nay chủ nhật, tiệm hoa không có shipper, nên không có người mang hoa buổi tối, anh Thẩm sợ lấy hoa sớm sẽ bị héo, liền bảo em qua đó một chuyến.”

Tô Đường quay đầu nhìn người đang mỉm cười yên tĩnh ngồi bên cạnh cô.

Trong chuyện này, cô cũng không biết anh đã tốn bao nhiêu tâm tư, chuẩn bị nhiều chuyện cỡ nào.....

Đột nhiên Tô Đường phát hiện mình còn nợ anh một câu nói, cô lấy chiếc điện thoại trong túi xách, mở bản ghi mới nghiêm túc gõ một hàng chữ rồi đưa cho anh xem

— Cảm ơn anh đã chuẩn bị mọi thứ cho em.

Thẩm Dịch ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía Từ Siêu, hiểu ý mà cười, đưa tay nhận di động của cô, mi mắt hơi rũ xuống, anh gõ tiếp xuống dưới dòng chữ cô vừa viết.

— Cũng cảm ơn em đã thú nhận tình cảm của mình trước. Có thể kể cho anh nghe, sao em đi toilet lại phát hiện ra mình thích anh không?

Tô Đường ngẩn người, nhớ lại lời mình đã nói với anh vừa nãy, hơi lúng túng, “Không phải trong lúc đi toilet..... anh nghĩ lung tung gì thế!”

Những lời xấu hổ này không tiện mà lại nói trước mặt Từ Siêu mất rồi, Tô Đường dờ khóc dờ cười lấy lại di động, nghiêng người sang một bên rồi gõ chữ, gõ xong thì nhìn lại một lần, sửa chữa một chút rồi mới đưa cho Thẩm Dịch.

Cô không cảm thấy nói thẳng với anh ba chữ “em thích anh” thì có gì xấu hổ, nhưng từ khi kết thúc môn thi ngữ văn trong đợt thi đại học toàn quốc, cô chưa từng viết những lời khiến mình vừa đọc thì toàn thân nổi da gà như vậy, bất luận cô dùng những câu từ lý trí cỡ nào thể hiện thay cho ba chữ này, thì vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không được tự nhiên.....

Thẩm Dịch vừa đưa tay nhận chiếc điện thoại, Tô Đường liền lập tức bám vào chỗ dựa lưng ghế giả bộ đang nhìn đường, đưa mắt lên nhìn cửa kính chắn gió phía sau, chỉ để lại một mình Thẩm Dịch đọc đoạn văn đó.

— Em đột nhiên nhận ra có một chuyện anh đã nói đúng, thích sạch sẽ là chuyện bình thường ở đời, em không ngại anh làm bẩn quần áo của em, không phải vì em quá tốt bụng, mà là vì em thật sự không cảm thấy nó bẩn. Vừa rồi ở toilet nhìn thấy những thứ người ta nôn xuống sàn, suýt chút nữa em cũng nôn ra hết, nhưng nhớ tới hai lần anh làm bẩn quần áo của em, thì em lại không có cảm giác như hôm nay. Nếu chỉ có một lần thì có thể coi là chuyện ngẫu nhiên, nhưng đã là hai lần thì không phải chuyện trùng hợp nữa, chuyện không logic như vậy cũng chỉ có thể giải thích là vì lý do đó.

Trong lúc chờ Thẩm Dịch đáp lại, Tô Đường cảm thấy tâm trạng mình giờ đây thật giống cô nữ sinh năm nào ngồi bàn đầu cứ chăm chú nhìn thầy giáo chấm bài trên bục giảng, vừa muốn rướn người lên nhìn xem thầy chấm được bao nhiêu điểm, lại lo sợ mình sẽ nhìn thấy kết quả không như mong đợi, trong lòng đang khó chịu muốn chết lại còn phải giả vờ ra vẻ bình tĩnh.

Đợi chừng một phút đồng hồ, Thẩm Dịch mới huyếch nhẹ vào cánh tay cô một cái, đưa lại điện thoại cho cô.

— Cảm ơn vì sự thẳng thắn của em, xin lỗi em vì sự do dự của tôi.

Tô Đường hơi ngạc nhiên một chút, nhìn gương mặt tràn ngập áy náy mà vô cùng chân thành kia của anh, thì cô vội vàng lắc đầu, “Không đâu không đâu..... ai da, chuyện này thì có chỗ nào đúng với chả sai!”

Tô Đường muốn gõ chữ, nhưng vừa gõ được vài từ thì cảm thấy tốc độ này thật chậm, cô vút luôn chiếc di động sang một bên, luống cuống tay chân giải thích, “Chỉ là em không có thói quen giữ mọi chuyện trong lòng, được là được, không được là không được, giấu trong lòng cũng vô dụng, cũng đâu thể trông mong nó có thể nảy mầm được.....”

Ánh sáng trong xe rất tối, Thẩm Dịch vốn không nhìn rõ khẩu hình miệng của cô, ví dụ so sánh cuối cùng của Tô Đường lại càng khiến anh càng mơ màng, anh không khỏi chau mày vô ý lên mu bàn tay của Tô Đường, chặn ngang lời cô đang nói, trên khóe môi còn mang theo nụ cười khổ mà chỉ chỉ chiếc điện thoại đang bị cô vút lại trên ghế.

Ý của Thẩm Dịch là muốn cô viết những lời vừa nói bằng điện thoại, nhưng hành động chỉ tay này của Thẩm Dịch lại khiến Tô Đường bỗng tìm được một linh cảm khác, cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, sau khi nhập mật khẩu thì vội thoát khỏi ứng dụng ghi chú, rồi đưa màn hình điện thoại tới trước mặt Thẩm Dịch, tay chỉ vào biểu tượng ứng dụng Taobao trên màn hình mà hỏi anh, “Anh có biết đây là gì không?”

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật gật đầu.

Tô Đường chạm vào ứng dụng, tìm đại một trang sản phẩm đang có chương trình ưu đãi trong vòng một giây, “Hoạt động khuyến mãi kiểu này anh có hiểu không?”

Thẩm Dịch ngơ ngác mà gật đầu.

Tô Đường thờ phào một cái, dịch dịch mông ngồi sát vào gần anh, cô cố gắng giảm tốc độ nói chậm lại, chỉ nói nhưng lại không phát ra thành tiếng, ánh mắt nhìn Thẩm Dịch lại có thêm mấy phần ý vị sâu sa.

“Ý của em cũng là như vậy đấy, lúc ấy khi em đi tìm anh, tâm trạng cũng giống như tranh cướp hàng hiệu sale trong một giây trên Taobao vậy, không quan tâm đến chuyện có mua được hay không, xuống tay cướp trước rồi nói tiếp, chỉ sợ nếu em do dự trong tích tắc đã có người khác cướp trước mất rồi..... Anh đó, là người vừa giàu có lại rất đơn giản, cũng có nhiều sự lựa chọn hơn em, do dự cũng là chuyện bình thường.”

Thẩm Dịch cảm thấy dường như lời cô vừa nói là khen anh, lại giống như không phải đang hoàn toàn khen anh, nhưng hai chữ “lựa chọn” có ý gì anh vẫn hiểu được .

Thẩm Dịch lập tức chau mày, anh lắc lắc đầu, vừa định đưa tay lấy chiếc di động cô đang cầm, Tô Đường thấy vậy liền giấu điện thoại ra sau lưng, nhẹ mấp máy môi rồi gờ tay chỉ chỉ lỗ tai Thẩm Dịch.

“Em biết anh đang do dự vì điều gì, nhưng trong lòng em dù anh có do dự vì bất cứ chuyện gì, em cũng không muốn biết anh đã do dự như thế nào, anh cũng đừng lo lắng em đang nghĩ gì, được không?”

Thẩm Dịch hơi ngẩn ngơ, nụ cười dịu dàng dần dần thay thế từng chút từng chút nét căng thẳng trên mặt anh, cuối cùng lan thành một nụ cười rất đẹp, anh từ từ gạt đầu.

Lúc này Tô Đường mới lấy chiếc điện thoại đang giấu sau lưng đưa tới, chọn ứng dụng ghi chú rồi đặt nó vào tay anh, “Nói đi, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Thẩm Dịch khẽ cong khóe miệng, Tô Đường ngả đầu lên vai anh nhìn anh gõ chữ, cảm cũng tự nhiên mà đặt trên bờ vai của anh, Tô Đường phát hiện, hình như cô muốn làm động tác này với anh từ lâu lắm rồi.

— Anh đã đặt bàn trước ở một nhà hàng com Tây, ăn bò beefsteak nhé, được không?

Dù cô có tựa sát bên người Thẩm Dịch thì tốc độ đánh chữ của anh vẫn nhanh như vậy, lúc Tô Đường ngồi thẳng người dậy lắc đầu liên tục như lên dây cót, anh đã đánh xong lời muốn nói .

“Em không đi!”

Thẩm Dịch thấy phản ứng từ chối kịch liệt của cô thì hơi ngạc nhiên, anh vội vàng viết thêm vài chữ.

— Nếu em không thích thì chúng ta có thể tới nơi khác, em thích nhà hàng nào, cứ nói cho Từ Siêu là được rồi.

“Không phải không phải, anh đừng vội, không phải vấn đề là ăn gì.”

Tô Đường vỗ nhẹ vài cái lên tay anh, để anh cảm thấy an tâm hơn, rồi mới dờ khóc dờ cười đưa mặt lại gần để anh nhìn thấy rõ. Bình thường cô không đem theo đồ trang điểm, vừa nẩy rơi nước mắt cũng thuận tay lau mấy cái, không cần soi gương cũng có thể đoán ra mặt cô bây giờ lem nhem cỡ nào , “Anh xem đi, nhìn kỹ xem. có giống mặt mèo không, mặt em như vậy sao dám vào nhà hàng ăn chứ?”

Thẩm Dịch cười gạt đầu, trong nụ cười mang theo chút áy náy dịu dàng, anh thoáng suy nghĩ một chút.

— Tới nhà anh đi, anh làm com cho em, được không?

Thấy Tô Đường vẫn lưỡng lự, Thẩm Dịch lại viết thêm một câu.

— Hay là em làm cho anh ăn đi.

Tô Đường bật cười thành tiếng, thật ra không phải cô ngại tới nhà anh, cũng không ngại nấu com cho anh, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nói,: “Để hôm khác nhé, về muộn quá bà ngoại sẽ lo đấy .”

Ý cười trong mắt Thẩm Dịch lại càng đậm hơn, anh đặt điện thoại của Tô Đường xuống, lấy di động của mình ra, chạm chạm mấy cái, rồi đưa tới trước mặt Tô Đường.

Trên màn hình di động hiển thị một đoạn tin nhắn gần đây, người liên lạc là “Bác sĩ Chu”.

Cuộc đối thoại gần đây nhất là thế này.

— Cảm ơn bà mọi chuyện đều thuận lợi.

— Hai đứa cứ từ từ đi chơi, Đường Đường ở với con bà yên tâm một trăm phần trăm!

Ngày là hôm nay, xem thời gian thì hẳn là anh nhắn tin lúc đi sau lưng cô như chú cún nhỏ bị bỏ rơi.

Trượt lên trên một chút thêm hai tin nhắn như sau.

— Con muốn theo đuổi Tô Đường, hy vọng sẽ được bà ủng hộ.

— Gắng lên! Bà ủng hộ con!

Hôm ấy là buổi chiều sinh nhật cô, chắc hẳn là sau khi anh nhận được gói kẹo đường kia.

Tô Đường biết anh tinh tế, nhưng lại không ngờ anh tinh tế đến mức quan tâm cả đến tâm trạng của bà ngoại cô.

Tô Đường có thể tưởng tượng được tâm trạng đêm nay mong cô tuyệt đối đừng về của bà ngoại ở nhà, cô uể oải thả đi động kia vào tay anh, lấy đi động của mình gọi cho bà ngoại một cuộc, quả nhiên vừa nói bà ngoại cô đã đồng ý ngay, dường như bà còn cố tỏ ra có hơi lo lắng, nhưng sự vui vẻ trong tiếng cười kia thì không thể nào che giấu được.

Tô Đường vừa cúp điện thoại, di động liền rung lên một cái, là tin nhắn QQ do Triệu Dương gửi tới.

— Những điều cần chú ý khi ăn chuột trắng nhỏ: dịu dàng, dịu dàng, dịu dàng hơn nữa!

Tô Đường thâm than trong lòng một tiếng, đen mặt giờ điện thoại đến trước mặt Thẩm Dịch.

“Chuyện gì đây hả?”

Thẩm Dịch nở nụ cười lớn gõ vài chữ lên di động của mình.

— Phải báo bình an cho cậu ấy, nếu không cậu ta sẽ cứ chờ để cứu anh.

Tô Đường lườm anh một cái, “Anh còn nói với ai nữa hả?”

Thẩm Dịch vươn tay vòng qua vai cô, rồi nhẹ nhàng ôm cô ngã đầu vào vai mình, một tay cầm di động, anh đánh từng chữ một cho cô nhìn.

— Anh đang nghĩ cách, phải làm thế nào để mọi người trên toàn thế giới đều biết chuyện này đây.

Trong lòng Tô Đường cảm động nhưng vừa nhìn lại mấy chữ “mọi người trên toàn thế giới”, thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô bỗng ngòai thẳng người dậy, vì động tác quá nhanh, thiếu chút nữa đã va vào cằm Thẩm Dịch.

“Đúng rồi, vừa nãy chúng ta ở cửa nhà hát..... có thể bị Trần Quốc Huy thấy không?”

Thẩm Dịch khẽ cười mà lắc đầu.

— Nhất định trước khi phân hai bắt đầu ông ta đã đi rồi.

Tô Đường ngạc nhiên.

“Sao anh biết?”

— Trực giác.

Tô Đường cười lườm anh một cái, Thẩm Dịch lại viết thêm một câu.

— Trực giác của anh đắt giá lắm nhé, có người trong giới truyền thông từng ra giá trăm nghìn tệ để mua đấy.

Tô Đường nghe mấy chữ “Trăm nghìn tệ” thì tròn tròn hai mắt vì bất ngờ, cô mở hai bàn tay của Thẩm Dịch, mắt chớp chớp, “Anh còn thừa chút trực giác nào không?”

Thẩm Dịch cười đưa tay lên, dọc theo vành môi làm một động tác kéo khóa, Tô Đường nhớ lại bốn chữ “Miệng kín như bưng” anh từng viết trên giấy.

“Đúng rồi..... còn một chuyện nữa, vừa rồi em có gặp Tần Tĩnh Dao ở toilet, cô ấy đi với chồng.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người, anh chau lông mày một cái rồi lắc đầu.

— Chồng cô ấy cũng là đồng nghiệp của anh, gần đây đang đi công tác bên Mỹ, tháng sau mới có thể trở về, hôm nay trước khi tan làm anh còn nhận được bưu kiện cậu ta gửi về từ Mỹ.

Tô Đường ngạc nhiên, “Vậy chắc là em nghe nhầm.”

Thẩm Dịch cười mỉm.

— Trực giác của anh bảo em không hề nghe nhầm.

Tô Đường cười chỉ chỉ vào mấy lời anh vừa viết trên điện thoại, “Anh có biết cái này gọi là gì không?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Cái này gọi là bao che cho con.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Từ Siêu đưa bọn họ về nhà, để lại chìa khóa xe rồi đi, trước khi đi còn cười khì khì với Tô Đường. Tô Đường thấy vậy chỉ muốn dùng giày cao gót đập cậu ta mấy cái.

Thẩm Dịch lại càng nhớ đến sự tồn tại của giày cao gót hơn cô, vừa vào cửa liền cởi giày cho cô, nhìn thấy cô đã thay giày cao gót, mới xoay người cởi áo khoác.

Thẩm Dịch vừa đi vào phòng ngủ vừa cởi quần áo, Tô Đường đứng ở phía sau, thấy rõ ràng lưng áo sơ mi anh đã thấm mồ hôi. Có vẻ đã khô đôi chút rồi, nhưng nhìn màu sắc rõ ràng có thể thấy được đã từng ướt đẫm mồ hôi, lại vì dính sát vào người nên bị nhiệt độ cơ thể làm khô.

Với thời tiết này thì dù nóng thế nào cũng không thể ra nhiều mồ hôi như vậy được, Tô Đường hoảng sợ, vội vàng bước nhanh, đuổi theo giữ chặt lấy cánh tay anh: “Có phải anh lại đau dạ dày không, vì sao lại ra nhiều mồ hôi thế?”

Thẩm Dịch dừng bước, ngơ ngác một chút, quay đầu lướt qua bờ vai nhìn sau lưng mình, lúc quay đầu lại thì có chút ngượng ngùng cười cười, anh cởi áo khoác xuống, khoác lên khuỷu tay, lấy di động ra đánh chữ.

—— Yên tâm, anh rất khỏe. Chỉ là, đêm nay khản trương quá mức, từ lúc đi đón em đã đổ mồ hôi, bây giờ thì khá hơn rồi.

“Phi ——”

Tô Đường đột nhiên có chút tin tưởng lúc anh nói Triệu Dương lúc nào cũng đang chờ để cứu anh là thật: “Anh mau chóng thay quần áo đi, đừng để bị cảm. Con tối anh muốn ăn cái gì, cho em một cơ hội để hạ độc anh đi.”

Thẩm Dịch cười gật đầu.

—— Em xem trong tủ lạnh có cái gì, ăn gì cũng được.

“Anh có kiêng ăn món gì không?”

Tô Đường chỉ hỏi một câu theo bản năng, nhưng cô lại thấy Thẩm Dịch cười rất tươi. Anh cười đánh mấy chữ trên điện thoại, đưa di động đặt vào tay cô, vồ vồ mấy cái như đang trấn an rồi đi vào trong phòng ngủ.

Mấy câu trên điện thoại lời ít mà ý nhiều, Tô Đường sững sốt một chút mới kịp phản ứng.

—— Có rất nhiều, nhưng mà trong tủ lạnh không có đâu.

Đây là nhà anh, làm sao anh có thể mua những thứ mà anh không thể ăn chứ...

Mọi người nói, hẹn hò sẽ khiến người ta ngốc đi, chẳng lẽ là sự thật?

Tô Đường vào nhà vệ sinh phòng khách rửa mặt sạch sẽ, sau đó vào bếp mở tủ lạnh.

Lần trước cô mở tủ lạnh nhà anh chỉ vì tìm chìa khóa xe, lúc này mở ra với mục đích nấu một bàn thức ăn, cô mới phát hiện, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh của Thẩm Dịch đúng là vô cùng giới hạn.

Tô Đường vừa lấy mấy thứ từ bên trong ra, lại nghe thấy tiếng bước chân vội vàng của Thẩm Dịch, cô ngẩng đầu nhìn lên, khẽ giật mình.

Thẩm Dịch không thay quần áo ra, ngược lại còn mặc áo khoác vào.

“Làm sao thế?”

Có lẽ trên điện thoại là lời anh đã đánh trong quá trình đi ra, Thẩm Dịch vừa đi tới tay liền trực tiếp đưa di động cho cô.

—— Xin lỗi, em có thể đưa anh tới bệnh viện một chuyến được không?

Sắc mặt Thẩm Dịch rất khó nhìn, Tô Đường vội buông cà chua trong tay: “Anh không thoải mái chỗ nào sao?”

Thẩm Dịch hơi giật mình, đột nhiên như hiểu ra cái gì, gấp gấp đánh chữ, ngón tay hơi run run.

—— Mẹ anh đang cấp cứu.

Lúc này Tô Đường mới nhận ra, vẻ mặt Thẩm Dịch dù trắng bệch nhưng không giống như nhịn đau, mà càng giống sốt ruột hơn.

Trong lòng Tô Đường trầm xuống, cũng không hỏi thêm, vội vàng đi tới cửa đổi giày, vừa mới đưa một chân vào giày, động tác của cô đột nhiên ngừng lại.

Cô quên mất là mình đi giày cao gót đến đây...

Tô Đường quay đầu nhìn thoáng Thẩm Dịch đang đứng cạnh cửa, Thẩm Dịch cũng đang nhìn cô, ánh mắt dừng lại ở chân cô, giống như đang theo dõi tiến độ đi giày, lại không hề phản ứng với việc cô mang giày cao gót sẽ không thể lái xe.

Người chú ý tới an toàn giao thông như vậy mà cũng quên mất chuyện này ư, sợ rằng trong lòng Thẩm Dịch còn gấp gấp hơn vẻ ngoài nhiều.

Tô Đường lấy lại bình tĩnh, mau chóng mang giày vào, đồng thời vươn tay ngăn Thẩm Dịch đang định mở cửa, cố gắng nói rõ với anh: “Anh đừng vội, em đi giày cao gót không thể lái xe, anh đưa số điện thoại Từ Siêu cho em, em gọi điện báo cậu ấy trở lại.”

Tô Đường nói xong, trên mặt Thẩm Dịch không hề lo lắng hơn mà chỉ mờ mịt nhìn cô, giống như anh không hiểu cô đang nói cái gì.

Tô Đường sững sờ, cũng không nhắc lại nữa, chỉ xuống giày của mình, lại khoa tay múa chân ra vẻ gọi điện thoại. Lúc này Thẩm Dịch mới hiểu ra, vội vàng mở số điện thoại của Từ Siêu, đưa di động cho Tô Đường.

Tô Đường trực tiếp cầm điện thoại Thẩm Dịch gọi điện, lúc Từ Siêu nghe thì giọng nói cũng thay đổi. Cậu ấy vừa nghe cô nói mẹ Thẩm Dịch đang cấp cứu thì gấp gấp.

“Ôi... Chị báo anh Thẩm đừng có gấp, em sẽ tới ngay, nhiều nhất là 20 phút!”

Tô Đường vừa cúp điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện với Thẩm Dịch, di động của cô lại rung lên, là Triệu Dương gọi tới, Thẩm Dịch vừa thấy hai chữ ‘Triệu Dương’ trên màn hình, mặt trắng không còn chút máu.

Cô vừa nghe máy thì Triệu Dương hỏi ngay: “Buổi tối cậu ấy đã ăn cơm chưa?”

Ăn cơm?

Tô Đường sững sờ một chút, nhất thời tưởng mình sốt ruột nên nghe lầm, hỏi ngược lại: “Hả?”

Triệu Dương nóng nảy: “A là ăn hay chưa!”

“Chưa... Chưa ăn, sao thế?”

Ở đầu bên kia, Triệu Dương chửi bậy một câu, nghe xưng hô có lẽ là mắng Thẩm Dịch, lúc nói chuyện thì anh đã không còn nóng nảy như vừa rồi, nhưng lại nhiều hơn vài phần bất đắc dĩ: “Vậy thì cô phải dỗ cậu ấy thật tốt, đừng để cậu ta gấp quá, nếu không lát nữa cậu ta lại bị đau.”

Tô Đường đoán là anh nói đến dạ dày của Thẩm Dịch, dứt khoát ứng tiếng: “Được.”

“Còn có...” Triệu Dương lại dặn thêm: “Lúc sốt ruột thì cậu ấy không có cách nào tập trung để đọc khẩu hình môi, cô kiên nhẫn một chút, đừng gấp gấp theo cậu ấy, cô càng nhanh thì cậu ấy lại càng gấp.”

Nghĩ đến trạng thái mờ mịt của anh vừa rồi, trái tim Tô Đường cảm thấy rất đau: “Được, tôi biết rồi... Tình huống mẹ anh ấy bây giờ ra sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm, không phải khoa tôi, tôi sẽ qua xem, lát nữa rồi nói.”

Tô Đường định nói từ biệt, Triệu Dương đã vội vàng cúp điện thoại, cô vừa ngẩng đầu thì thấy Thẩm Dịch đang nhìn cô, giống như vội vàng chờ cô sẽ nói gì đó với anh.

Tô Đường không dám nói nữa, đánh chữ trên di động cho anh xem.

—— Anh đừng gấp, Từ Siêu nói lâu nhất là 20 phút cậu ấy sẽ đến, Triệu Dương gọi điện vì lo cho sức khỏe của anh, không có chuyện gì khác.

Thẩm Dịch nhú mày, khẽ gật đầu.

Tô Đường lại thêm một câu.

—— Khi gần tới, Từ Siêu sẽ gọi điện thoại, anh ngồi xuống đợi chút.

Thẩm Dịch lắc đầu, lập tức như ý thức được gì, miễn cưỡng cười cười với Tô Đường, cầm lấy di động từ tay cô, đánh chữ.

—— Xin lỗi, anh hơi sốt ruột, anh đi rửa mặt bình tĩnh lại chút, đừng lo lắng.

Tô Đường kinh ngạc nhìn anh đánh từng chữ từng chữ, tầm mắt bỗng nhiên hơi nhòe đi, cô vươn tay kéo cái người đang định xoay người đi.

“Bây giờ anh có thể thấy rõ em đang nói gì không?”

Tô Đường nói rất chậm, gần như là phát âm từng chữ. Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên một chút, khẽ gật đầu.

Tô Đường ngừng đầu lên nhìn anh, gần từng tiếng mà nói: “Em sẽ không khuyên anh, anh sốt ruột thế nào thì cứ gấp gấp thế ấy.”

Những lời này nhìn như rất tức giận, Thẩm Dịch sừng sốt một chút, có chút luống cuống, vừa muốn vươn tay ra cầm lấy điện thoại thì đã bị Tô Đường bắt lấy tay, đặt lên ngực trái của cô.

“Anh có cảm giác được trái tim em đang đập rất nhanh không?”

Thẩm Dịch không biết cô đang muốn làm gì, nhưng anh cảm nhận được rất rõ tần suất dồn dập dưới lòng bàn tay, liền gật gù.

“Em đang sốt ruột.”

Thẩm Dịch có chút không hiểu nhìn cô, Tô Đường thấy vậy thì mũi chua chua, nước mắt rung rung, rốt cuộc không thể nhịn được, lăn theo khóe mắt rơi xuống.

“Đó là mẹ anh, tất cả bọn em đều đang sốt ruột, vì sao anh không thể sốt ruột chứ? Anh đừng sợ, anh có bị đau dạ dày thì em sẽ chăm sóc anh, Triệu Dương mừng anh thì em sẽ mừng lại, anh muốn gấp thế nào thì cứ gấp, đừng cố giữ lại, em nhìn rất khó chịu...”

Tô Đường cố gắng nói rõ ràng từng chữ, Thẩm Dịch nhìn thấy vậy, hốc mắt cũng hơi đỏ lên, trên mặt lại nở một nụ cười dịu dàng.

Trái tim Tô Đường đau tới mức không thở nổi: “Không cho phép cười nữa!”

Thẩm Dịch mỉm cười ôm cô vào trong ngực, đưa tay xoa gò má thấm đẫm nước mắt, tại vừa mới hét lên chẳng chút ôn nhu nào kia, anh hạ bỏ mọi mình xuống hôn lên đó một cái, rất nhẹ, rất dịu dàng, lại làm cho Tô Đường cảm thấy vô cùng an tâm, mà cảm xúc khó có thể kiềm chế khi nãy, nay dưới sự vuốt ve của anh giờ đã an ổn lắng xuống.

“Xin lỗi...”

Thẩm Dịch chỉ mỉm cười lắc đầu, Tô Đường có cảm giác được, anh thật sự đã bình tĩnh hơn.

Quả thật chưa tới 20 phút sau Từ Siêu đã chạy tới, cậu ấy gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, nhìn Thẩm Dịch chẳng khác gì bình thường, không khỏi sừng sốt một chút, lúc lái xe, không nhịn được mà phải hỏi Tô Đường.

“Chị Tô, có phải bên bệnh viện đã không sao rồi không?”

“Không biết, còn chưa có tin tức.”

“Vậy sao anh Thẩm lại như thế...”

Từ Siêu nói được một nửa, đột nhiên cảm giác lời này nói ra có điểm không đúng, vội dừng lại.

Tô Đường không trả lời, Từ Siêu cũng không hỏi lại, trên đường đi, Thẩm Dịch vẫn luôn nắm tay cô, lòng bàn tay ấm áp, sức lực cũng nhẹ nhàng, là một sự bình tĩnh không thể giả được.

Vừa vào cửa bệnh viện, Triệu Dương đã gọi điện báo bình an, Tô Đường nhẹ nhàng thở ra, phản ứng của Thẩm Dịch vẫn là mỉm cười, mỉm cười khẽ gật đầu.

Khi Thẩm Dịch nghe bác sĩ phụ trách nói tình hình, Triệu Dương lặng lẽ kéo cô qua một bên.

“Cô vuốt lông cậu ấy thế nào mà hiệu quả tốt thế, bóng mượt luôn!”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, liếc mắt kháng nghị, sau đó hạ giọng hỏi anh: “Mẹ anh ấy thế nào?”

Triệu Dương sững sờ: “Cô không biết chuyện mẹ cậu ấy sao?”

“Tôi biết một chút...” Tô Đường có chút lo lắng nhìn bóng lưng cách đó không xa: “Tôi nói tới nay kia, không sao chứ?”

“Không có việc gì...” Triệu Dương cũng nói nhỏ: “Tình hình bà ấy gần đây vẫn không ổn định, không phải là vừa rồi cậu ấy bị bệnh nặng à, viện trưởng Thẩm không cho bọn họ để cậu ấy biết, do khuya hôm nay bệnh tình chuyển biến nguy kịch phải thông báo với người thân, lúc này mới nói cho cậu ấy biết...”

Từ lời của Triệu Dương Tô Đường nghe ra có ý khác, ngạc nhiên một chút: “Ba anh ấy không tính là người thân sao?”

Triệu Dương cười khổ lắc đầu: “Ba cậu ấy là người thân với cậu ấy, nhưng lại không liên quan với mẹ cậu ấy, cậu ấy chưa ra đời thì hai người đã ly hôn rồi... Haiz...” Triệu Dương thấy Tô Đường cau mày thì nhanh chóng giải thích: “Không phức tạp như cô nghĩ đâu, chính là hai người tính tình bất hòa, lúc ly hôn cũng không ai biết đã có cậu ấy, trước kia mẹ cậu ấy là phóng viên cho nên tính cách rất mạnh mẽ, sau khi phát hiện ra cũng không nói cho viện trưởng Thẩm biết, vẫn luôn một mình nuôi cậu ấy, sau này gặp chuyện không may, viện trưởng Thẩm mới biết được ông ấy còn có một người con trai như vậy.”

Tô Đường gật đầu: “Viện trưởng Thẩm cũng rất tốt, ly hôn đã nhiều năm còn để mẹ anh ấy ở trước mắt để chăm sóc.”

Triệu Dương lập tức khàn trương, đặt ngón trỏ lên miệng: “Đừng có thảo luận chuyện này ở bệnh viện, vợ của viện trưởng Thẩm cũng làm ở đây đấy, nhìn thì bình thường, nhưng nghe nói đã vướng mắc chuyện này rất nhiều rất nhiều rất nhiều... rất nhiều năm...”

Triệu Dương nói liên tục nhiều câu ‘rất nhiều’, Tô Đường nhin không được liền cười.

“Cô đừng cười, nếu cô thấy ánh mắt bà ấy nhìn mẹ Thẩm Dịch thì sẽ không cười nổi đâu...” Triệu Dương khoát tay: “Tôi còn phải trực, đi trước đây, nhiệm vụ chăm sóc chuột trắng nhỏ giao cho cô, nhớ phải cho cậu ấy ăn cơm đấy.”

“Biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Không đợi Thẩm Dịch và bác sĩ phụ trách nói xong chuyện bệnh trạng, nhân viên nhà ăn bệnh viện đã mang hai phần cơm hộp đóng gói gọn gàng tới gặp Tô Đường, cậu ta nói bác sĩ Triệu khoa tiêu hóa đặt cơm đưa tới, Tô Đường vừa nhận rồi nói câu cảm ơn khách sáo, nhưng lại không thấy cậu ta rời đi, chỉ im lặng đứng đó gãi đầu thật lâu sau mới mở miệng nói.

“Anh ấy vẫn chưa trả tiền com.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Vừa tiễn chàng trai đưa com đi xong, Tô Đường dờ khóc dờ cười gửi tin nhắn QQ cho Triệu Dương.

— Đặt cũng đặt rồi, sao anh không trả tiền luôn cho người ta, không biết tiễn phật phải tiễn tới Tây thiên sao?

Triệu Dương nhấn lại một câu chặn ngang họng cô.

— Trong cuộc đời của thần y tôi chưa từng phải đưa ai tới Tây thiên”.

Phòng bệnh của mẹ Thẩm Dịch ở tầng mười lăm, là phòng bệnh ở phía bên phải đối diện phòng bệnh của Thẩm Dịch trước kia, cơ bản cách bài trí không khác biệt lắm so với căn phòng của Thẩm Dịch, chỉ là vì bệnh tình khác nhau nên có thêm rất nhiều máy móc chữa bệnh khác, khiến cho không gian rộng phía đầu giường chẳng chật đầy rẫy máy móc.

Bác sĩ phụ trách tạm thời không cho phép người thân vào thăm bà, Tô Đường đành phải đứng ngoài cửa phòng bệnh cùng Thẩm Dịch mà nhìn vào. Trong phòng bệnh dưới ánh sáng mờ, Tô Đường nhìn thấy một người đang lặng lẽ nằm trên giường bệnh, thân thể gầy yếu đến mức dường như đắp cái chăn lên cũng không thêm lên được tí thịt nào, rất nhiều dây rợ rối loạn lung tung kéo dài từ trong chăn ra ngoài, nối cùng với những chiếc máy lạnh lẽo.

Hiện nay tình trạng của bà cũng đã bình thường trở lại, sau khi Thẩm Dịch nhìn thấy mẹ mình rõ ràng yên tâm hẳn lên, anh bắt tay bác sĩ phụ trách cảm ơn rồi đưa Tô Đường đi tới phòng bệnh của anh, động tác lấy chìa khóa mở cửa phòng tự nhiên tựa như đang mở cửa nhà mình vậy.

Tô Đường cứ thế theo anh đi vào, “Vào phòng anh làm gì?”

Thẩm Dịch vươn tay đóng cửa lại, cười mỉm giờ phần com tối đã nhận được từ lâu lên.

Tô Đường ngây người một chút rồi hỏi, “Ăn com ở đây sao?”

Thẩm Dịch để hộp com lên bàn trà đặt trước bộ ghế sofa, rồi lấy đi động ra đánh vài chữ rồi đưa cho Tô Đường.

— Em yên tâm, căn phòng này anh vẫn thường dùng, mỗi lần đến thăm mẹ anh sẽ ngủ lại ở đây.

Lần trước Tô Đường đến đây đã cảm thấy nơi này có rất nhiều hơi thở của người sống, lúc ấy cô chỉ nghĩ rằng vì anh thường xuyên nằm viện nên thế, không ngờ nơi này lại có tác dụng như vậy.

“Anh thường xuyên tới thăm mẹ sao?”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

“Vậy lần sau anh đến thăm mẹ, em sẽ đi cùng anh nhé?” Thấy trong mắt Thẩm Dịch có một chút do dự, Tô Đường nhanh nhẩu nói tiếp, “Bà ngoại em đã gặp anh rồi, ba anh cũng gặp em rồi, chỉ còn thiếu mẹ anh chưa từng gặp em thôi, em đã túm được con trai bà như vậy, thế nào cũng phải chào bà ấy một câu chứ.”

Thẩm Dịch bật cười vui vẻ, khẽ gật đầu đồng ý.

Tô Đường cảm thấy anh không tự nhiên khi nhắc đến chuyện của mẹ mình, nên ngẩng đầu quét mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi giờ khuỷu tay chọc chọc vào bụng anh mấy cái, “Này, trực giác của anh lợi hại thế, có dự đoán được lần đầu tiên hẹn hò với bạn gái lại là ăn cơm trong phòng bệnh của mình không?”

Thẩm Dịch hơi nheo mắt, nụ cười có vẻ nham hiểm.

— Trước đó trực giác đã nói cho anh biết, em rất thích mang đồ ăn vào đây ăn nhé.

Tô Đường ngạc nhiên một chút rồi mới phản ứng kịp, vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh, “Chuyện đó xảy ra lâu rồi, anh còn ghim thù đến tận giờ sao?!”

Thẩm Dịch cười ranh mãnh, nhe răng trêu đùa cô.

— Cả đời cũng không quên.

Triệu Dương đặt hai phần cơm không giống nhau, Thẩm Dịch nhìn qua hai hộp cơm rồi đưa hộp vừa có món mặn món chay cơm dẻo cho Tô Đường, để lại cho mình một hộp chỉ có hai chiếc bánh bao cùng mấy miếng rau rura vì luộc quá kỹ nên mềm nhũn.

Tô Đường nhìn mà choáng váng, may mắn mà cô không nấu cơm cho anh ăn, “Anh muốn ăn kiêng đến mức này sao?”

Thẩm Dịch nở nụ cười trấn an cô mà lắc lắc đầu, đưa cho cô một đôi đũa, rồi ngồi xuống sofa, lấy chiếc di động ra trả lời cô.

— Bình thường không ăn thế này đâu, nhưng giờ cũng quá muộn rồi, ăn mấy món này dạ dày sẽ thoải mái hơn một chút.

Tô Đường chau mày, “Một chút thôi sao?”

Thẩm Dịch cười cười.

— Có em ở đây lại càng thoải mái hơn.

Tô Đường lườm anh một cái, nhưng trong lòng lại bình tĩnh không ít, anh còn có tâm trạng nói đùa với cô, chứng tỏ đêm nay cô đã lo bóng lo gió rồi.

“Thực bất ngôn tâm bất ngữ” [1] Câu châm ngôn này áp dụng với Thẩm Dịch thì không chính xác cho lắm, mà vì hằng ngày không còn sự lựa chọn nào khác, Tô Đường sợ anh ăn đồ nguội dạ dày sẽ khó chịu, nhưng cũng không nói gì với anh, vui đầu nghiêm túc mà ăn cơm, thỉnh thoảng còn liếc nhìn trộm anh.

[1] Thực bất ngôn tâm bất ngữ (食不言寝不语): trích từ Luận Ngữ của Khổng Tử. Khi ăn không nên nói chuyện tránh ảnh hưởng đến tiêu hóa, lúc đi nằm chuẩn bị ngủ cũng không nên trò chuyện, dễ gây khó ngủ.

Mấy món rau dưa luộc nước trắng không có chút gia vị gì hiển nhiên rất nhạt nhẽo không gây hứng thú cho người ăn. Thẩm Dịch lại ăn rất chậm, anh hơi chau mày, giống như mỗi lần nuốt một miếng đều có cảm giác như đang tra tấn bản thân, Tô Đường nhìn anh, không kiềm chế được đưa đũa gấp hai miếng rau mềm nhũn trong hộp cơm của anh.

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên một chút, anh vươn đũa muốn ngăn cô, nhưng không kịp, mắt thấy cô vừa đưa miếng rau vào miệng, anh vội vàng rút khăn giấy đưa tới.

Tô Đường kiên trì được hai giây, sau đó thành thật nhận khăn giấy, phun ra toàn bộ những thứ vừa đưa vào mồm, vẻ mặt đau khổ lắc đầu, “Cho dù không thêm muối cũng đã mặn lắm rồi đây rõ ràng không phải đãi ngộ với bệnh nhân, mà là đãi ngộ cho chiến sĩ hồng quân!”

Thẩm Dịch thả đũa xuống, đứng dậy rót cho cô một cốc nước, sau khi ngồi xuống sofa liền lấy di động trả lời cô.

— Chắc họ có nêm chút dấm trắng, nó rất tốt cho tiêu hóa .

Tô Đường trung vẻ mặt đồng cảm nhìn anh, “Thực sự không thể ăn món nào khác sao?”

Thẩm Dịch có chút bất đắc dĩ nở nụ cười nhạt.

— Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với cảm giác truyền ống.

Ở trong phòng bệnh nghe được một câu như vậy, trong lòng Tô Đường bỗng cảm thấy ngứa ngáy, vừa định nói anh quá đáng vừa thôi, bỗng có người đột nhiên mở cửa phòng bệnh.

Người vừa mở cửa là một người phụ nữ hơn bốn mươi năm mươi tuổi, mặc trên người chiếc áo blouse trắng, cầm tập hồ sơ bệnh án trên tay, vừa thấy hai người đang ăn cơm, người đứng ngoài cửa hơi sững sốt một chút, Tô Đường không hiểu sao lại bà ấy có vẻ rất ngạc nhiên như vậy.

“À..... hai đứa đang ăn cơm đấy à?”

Thẩm Dịch vốn đang quay đầu nhìn Tô Đường ngồi bên cạnh, thấy sự thay đổi ánh sáng nơi góc cửa, anh liền quay đầu nhìn qua. Vừa nhìn thấy người kia thì anh hơi ngẩn người rồi đứng bật dậy, khách khí gật đầu mỉm cười chào đối phương.

Tô Đường thầm nghĩ chắc hẳn đây là người quen của Thẩm Dịch, nên cũng vội vàng buông đũa đứng dậy chào hỏi.

“Không vội không vội..... hai đứa cứ ăn tiếp đi, không có chuyện gì đâu.”

Người phụ nữ nở nụ cười khách khí, đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại rồi tự nhiên mà nói, “Đi đang kiểm tra phòng bệnh ở tầng này, thấy đèn phòng con vẫn sáng, còn tưởng con lại nằm viện nên định qua thăm một chút, con không sao là tốt rồi.”

Người phụ nữ dường như cũng không hiểu thủ ngữ của người câm điếc, nên Thẩm Dịch chỉ nhìn bà cười cười lắc đầu, đưa tay hướng về phía sofa, làm động tác mời ngồi.

“Không ngồi, không ngồi.....” Người phụ nữ xua tay, thu hồi nụ cười tươi, mày hơi chau thể hiện sự lo lắng của mình, “Vừa rồi đi mới tới thì nghe nói mẹ con đêm nay phải vào phòng cấp cứu, sao rồi, không có chuyện gì chứ?”

Thẩm Dịch vẫn mỉm cười lắc đầu như cũ.

Người phụ nữ gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, “Không sao là tốt rồi..... cũng đã nhiều năm như vậy, con cũng nên nghỉ ngơi một chút, sức khỏe của con đã yếu rồi, bình thường phải chú ý hơn, nếu không thật sự phải coi bệnh viện là nhà mình đấy.”

Dáng người phụ nữ có vẻ được chăm sóc rất khá, gương mặt xinh đẹp mà không tầm thường, toát ra khí chất đặc biệt cao sang của những phần tử tri thức cao cấp, mấy lời bà vừa nói cũng chỉ là mấy lời nói đùa bên miệng, nhưng Tô Đường lại cảm thấy có gì đó rất lạ, cô đột nhiên nhớ tới lời Triệu Dương từng nói, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đang gật đầu, cười có vẻ mất tự nhiên.

“Chào đi,” Không để người phụ nữ kia nói thêm gì nữa, Tô Đường cười vươn tay tới chào bà, “Di là phu nhân của viện trưởng Thẩm ạ?”

Người phụ nữ hơi ngẩn người một chút, rồi điềm đạm bắt tay với cô, “Đúng, tôi là Thẩm phu nhân. Cô là —”

“Cháu là bạn gái của Thẩm Dịch, Tô Đường, bác sĩ trại an dưỡng bệnh viện Bác Nhĩ là Chu Bình — bà ngoại cháu.” Tô Đường cười dịu dàng, “Cháu đã nghe kể về di, di vừa bước vào cửa cháu đã thấy di vô cùng có khí chất của viện trưởng phu nhân.”

Người phụ nữ không cảm thấy lời Tô Đường nói có hàm ý khác gì khác, bà hạ thấp tông giọng nở nụ cười đáp, “Ai u, từng nghe mọi người nói bác sĩ Chu có đứa cháu ngoại từ nhỏ đã rất dẻo miệng, cuối cùng di cũng cơ hội được gặp mặt rồi!”

Người phụ nữ vừa nói, ánh mắt liền đảo qua nhìn Thẩm Dịch, Tô Đường cũng liếc mắt sang nhìn Thẩm Dịch một cái, Thẩm Dịch nhìn cô vẫn đang nở nụ cười, nhưng trong mắt lại có chút khẩn trương.

“À, di nhớ hình như tháng trước cháu mới từ nước ngoài về phải không?”

“Dạ, đầu tháng tám, được hơn một tháng rồi ạ.”

Người phụ nữ cười tí mắt, “Mới trở về được mấy ngày đã có bạn trai nhanh thế này, cháu nói xem cháu xinh gái như vậy, bằng cấp lại cao, gấp gấp làm gì chứ, không từ từ mà chọn lựa, thế này không phải Thẩm Dịch đã quá lời rồi sao!”

Lời này nếu từ miệng người khác nói ra thì chỉ là trêu đùa, nhưng người mở miệng lại là bà ta, dù giọng nói đậm chất trêu đùa, nhưng Tô Đường lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Tô Đường vẫn cười dịu dàng như thế, “Lần trước nếu không nhờ di cho lái xe đưa Thẩm Dịch tới sân bay đón cháu, bọn cháu cũng sẽ không yêu nhau nhanh như vậy đâu ạ, cháu còn phải cảm ơn di đã kết duyên cho bọn cháu nữa.”

“Được được được.....” Người phụ nữ cười vỗ vỗ tay Tô Đường “Khi nào rảnh nhớ cùng Thẩm Dịch về nhà ăn cơm một bữa nhé.”

“Dạ, nhất định rồi.”

“Di có việc nên đi trước, hai đứa cứ từ từ mà ăn.”

“Vâng, đi đi thông thả.”

Tô Đường tiễn người phụ nữ ra cửa phòng rồi đóng cửa lại, cô quay về sofa, nhìn Thẩm Dịch làm mặt quỷ, “Anh sợ em sẽ cãi nhau với bà ấy, rồi bà ấy sẽ quay sang làm khó mẹ anh, phải không? Em có ngốc thế sao?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, nụ cười trông có vẻ đã thoải mái hơn rất nhiều, anh vội vàng cầm lấy chiếc di động vừa buông xuống.

— Cảm ơn em đã nói chuyện giúp anh.

Vừa nhìn thấy mấy chữ này, Tô Đường biết những lời cô đáp lễ vừa rồi Dịch chẳng những nhìn thấy rõ, hơn nữa còn hiểu tất cả, trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác rất khó chịu.

“Thẩm Dịch à, hay anh dạy em học thủ ngữ đi nhé... được không?”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người một chút, duỗi tay về một dấu chấm hỏi khó hiểu trên không trung.

Tô Đường chỉ chỉ vào những lời anh vừa viết trên di động.

“Em rất tình nguyện giúp anh nói chuyện với mọi người, nhưng nếu lần sau lại xảy ra chuyện này, em càng muốn để anh có thể tự nói ra ý kiến của mình, người bà ta xỉ nhục là anh, tất nhiên anh có quyền đáp trả lại bà ta.” Tô Đường cắn cắn môi, “Nếu hôm nay Tần Tĩnh Dao ở đây, cô ấy nhất định sẽ không để anh chỉ biết đứng đó mà nhìn thôi đâu.”

Thẩm Dịch cười nhạt, kéo cô lại gần mình, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, rồi nhận chiếc di động trên tay cô, anh khẽ đánh chữ.

— Nếu như em có hứng thú với thủ ngữ, anh rất sẵn lòng dạy em. Nhưng em phải hứa với anh một điều, nếu cảm thấy nó quá khó hoặc phiền phức, em nhất định không được ép buộc bản thân, anh có thể để người khác muốn nghĩ sao về anh cũng được, nhưng anh sẽ rất buồn nếu em cảm thấy chán ghét anh.

Tô Đường lườm anh, “Vậy anh cũng phải hứa với em, chỉ cần em còn muốn học, anh nhất định không được bỏ rơi em.”

Thẩm Dịch cười khẽ, gật đầu một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hai người cơm nước xong thì đã mười một giờ, Thẩm Dịch thu dọn bàn trà một chút, nhưng không có ý mặc quần áo để đi, anh gõ mấy chữ trên điện thoại, có chút xin lỗi đưa qua cho Tô Đường.

—— Để anh bảo Từ Siêu đưa em về nhà nhé?

Tô Đường sững sờ: “Anh thì sao?”

Thẩm Dịch duỗi ngón tay chỉ xuống dưới, Tô Đường hiểu là anh muốn ở lại, mẹ anh vừa cấp cứu, anh lo lắng cũng là chuyện thường: “Em ở lại với anh.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Dù sao bà ngoại cũng nói là không về rồi mà, ngày mai chủ nhật em cũng không có việc gì.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, nhẹ nhàng cười, cúi xuống đánh chữ.

—— Để lần sau đi, chờ anh gầy một chút, có thể cùng em chen chúc trên một giường.

Tô Đường ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiếc giường bệnh, giường không chật, nhưng mà chỉ không chật với một người thôi.

Dù sao đây cũng là phòng bệnh đơn, cũng chỉ có một cái giường, lần trước Tô Đường ở đây cùng anh thì cô ngủ trên ghế sofa, khi đó anh không thể xuống giường, bây giờ anh rất khỏe, chắc chắn sẽ không đồng ý để cô ngủ ở sofa, còn với vóc dáng của anh mà ngủ ở sofa, Tô Đường chỉ nghĩ cũng cảm thấy cả người khó chịu.

Tô Đường chép miệng: “Thế thì em về, nếu anh mà gầy thì có lẽ lần tới Triệu Dương sẽ cho anh ăn cám cho heo mất.”

Câu nói ‘thức ăn cho heo’ khiến Thẩm Dịch bật cười, anh gật đầu, vỗ nhẹ lên vai cô như trấn an, hoặc là một câu dằn dò.

“Trên đường chú ý an toàn, anh biết rồi.”

Từ Siêu đưa cô vào tận cửa rồi mới về, Tô Đường vẫn nhấn cho Thẩm Dịch một tin nhắn báo bình an. Lúc Tô Đường về đến nhà thì bà ngoại vẫn đang xem TV trong phòng khách, nghe nói đêm nay bệnh tình mẹ Thẩm Dịch nguy kịch, bà cau mày than một tiếng: “Mẹ Tiểu Dịch ở bệnh viện Bác Nhã, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện...”

Bà ngoại thường cùng cô nhắc tới chuyện nhà, nhưng từ trước đến nay sẽ không bàn chuyện rắc rối, nghe bà ngoại nói như vậy, Tô Đường lập tức tỉnh táo hơn, ngồi xuống bên cạnh bà ngoại, khoắc cánh tay hỏi: “Hôm nay cháu nhìn thấy vợ của viện trưởng Thẩm rồi, xem ra miệng rất lợi hại, nhưng mà hình như bà ấy cũng là bác sĩ, không đến mức làm chuyện thất đức ngay trong bệnh viện của mình đấy chứ?”

“Ôi trời, bà không có ý đó, con nhóc này, suy nghĩ cái gì vậy...” Bà ngoại đưa tay đánh nhẹ lên bàn tay Tô Đường: “Bà đang nói chuyện trong nhà viện trưởng Thẩm, con gái của ông ấy cũng sắp si tuổi cháu, khoảng hai mươi rồi, cũng đã hiểu chuyện rồi. Nếu ông ấy vẫn cứ chăm sóc cho mẹ Tiểu Dịch như vậy, trong nhà sao có thể không ý kiến cho được.”

“Làm cháu sợ chết đi được...” Tô Đường dở khóc dở cười nhìn bà ngoại đang lo lắng: “Có ý kiến thì cũng là nhà bọn họ ý kiến, bà lo lắng gì chứ?”

Lo lắng trên mặt bà ngoại vẫn không giảm đi, lại thêm chút nghiêm túc, bà ngồi thẳng lê, nắm chặt bàn tay đang nắm ở khuỷu tay bà.

“Đường Đường à, Tiểu Dịch là đứa bé rất tốt, tính tình điềm tĩnh, cũng rất biết cách chăm sóc người khác, hai đứa yêu nhau, bà chắc chắn sẽ không phản đối. Nhưng mà có một chuyện bà muốn nói cho cháu biết, nhà họ Thẩm xử lý quan hệ thế nào, thì đó là chuyện trong nhà người ta, cháu không thể xen vào chỉ vì cháu là bạn gái Tiểu Dịch đâu nhé...”

“Cháu biết, cháu biết...” Tô Đường dụi dụi lên vai bà, làm nũng: “Nhất định sẽ không làm bà mất mặt đâu. Hôm nay vợ của viện trưởng Thẩm còn khen cháu khéo miệng đấy!”

“Cái gì mà vợ của viện trưởng Thẩm.” Bà ngoại đánh nhẹ vào ót cô: “Không biết lớn nhỏ, cô ấy là Trương Tuệ, lần tới mà gặp nhớ gọi là dì Trương, đừng để người ta nói nhà mình không biết dạy dỗ.”

Tô Đường trưởng thành mà gần như không có bà mẹ bên cạnh, từ trước đến nay bà ngoại không sợ cô học không tốt, chỉ sợ cô không học giỏi. Tô Đường hiểu là cách giáo dục của thế hệ bà ngoại không giống bây giờ, cho dù tiếng ‘dì Trương’ này cô không tình nguyện gọi, nhưng vẫn thuận miệng đồng ý với bà, một tay cầm lấy điều khiển từ xa bà đặt ở bên cạnh: “Nhà chúng ta gia giáo nghiêm khắc, đã muộn rồi, bà không được xem hoạt hình nữa, mau đi ngủ thôi...”

Bà ngoại vội vàng che lấy điều khiển từ xa: “Sắp xong rồi, còn mười phút... Đây, cái con nho nhỏ màu vàng này rất giỏi, cũng là bộ phim đánh yêu quái, giống như là ‘Tây du ký’ vậy...”

Tô Đường bị bộ dạng lão ngoan đồng của bà chọc cười không ngừng, dùng giọng điệu bà ngoại dạy dỗ cô hồi nhỏ sửa lại bà: “Đây không phải con thỏ nhỏ, đó là con chuột nhỏ.”

Bà ngoại không phục trừng cô: “Nói bừa, làm gì có chuột nào mà lỗ tai dài như thế, cho dù là nghệ thuật thì cũng phải tôn trọng sự thật khách quan chứ.”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười nhìn lướt qua con Pikachu đang nhu nhu khuôn mặt trên màn hình, kiên quyết kéo bà ngoại từ trên ghế salon: “Vâng vâng, bà nói là con thỏ thì là con thỏ... Lúc nào cháu mua cho bà cái đĩa, bà thích xem lúc nào thì xem, mau đi ngủ thôi!”

Mãi cho đến buổi trưa hôm sau, Tô Đường mới nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

—— Anh muốn đến gặp bác sĩ Chu, hôm nay có được không?

Tô Đường mỉm môi bật cười, bỏ cây cái dầu trong tay xuống, trả lời anh.

—— Không phải anh có số điện thoại của bà ngoại sao, muốn đến thăm bà thì hỏi em làm gì?

Thẩm Dịch trả lời vừa thành khẩn vừa nghiêm túc.

—— Triệu Dương nói với anh, sau khi có bạn gái, tất cả những hoạt động có tiếp xúc với phái nữ khác đều phải báo cáo trước, nếu không lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng.

“Phì——”

Tô Đường quay đầu nói với bà ngoại đang vo gạo, sau đó nghẹn cười trả lời anh.

—— Anh đến đây đi, người phái nữ đó nói muốn làm món ngon cho anh ăn.

Vừa nhấn tin cho Thẩm Dịch xong, cô còn chưa nhét điện thoại vào túi quần thì Triệu Dương đã gọi tới, nghe tiếng ồn xung quanh thì hình như đang trong ngôi trong xe chạy, tiếng của Triệu Dương giống như trong thâm cung vắng lặng.

“Sao cô lại nhấn tâm thế chứ, cứ để một mình cậu ta ở trong bệnh viện...”

Tô Đường nghe giọng điệu của anh ta không giống như có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng cô vẫn không nhận được mà hỏi: “Làm sao vậy, tình huống mẹ anh ấy có thay đổi gì sao?”

“Không phải là mẹ cậu ta, mà là cậu ta, đêm qua đau dạ dày, hơn nửa đêm cứ lăn lộn trên giường, lúc tôi đi qua thì ga giường đã bị cậu ta xé rách, làm tôi đau lòng...”

Trái tim Tô Đường nhú lên, đầu dây bên kia lại truyền tới giọng nói đau khổ của Triệu Dương.

“Cô biết không, cái ga giường kia quý lắm, là tơ tằm đấy!”

Triệu Dương không để cho Tô Đường kịp nể, cười phá lên, vừa cười vừa nói: “Đúng lúc tôi tan làm, ngồi nhờ xe cậu ấy đến nhà bố vợ tôi, tôi trông thấy cậu ấy gửi tin nhắn cho cô nên tôi gọi cho cô, cô đừng cho bác sĩ Chu làm món ăn ngon cho cậu ta, cho cậu ta uống bát cháo hoa là được rồi.”

Triệu Dương cười nói lại càng giống thật hơn, Tô Đường vội vàng hỏi: “Rốt cuộc bây giờ anh ấy có làm sao không?”

“Dạ dày hơi co rút một chút thôi, không có chuyện gì, có chuyện gì thì sao tôi có thể để cậu ta chạy khỏi bệnh viện à... A, cậu ấy đang nhìn về phía tôi rồi, tôi cúp máy trước đây.”

Tô Đường hỏi bà ngoại, bà ngoại nói dạ dày co rút chẳng phải chuyện gì lớn, sau khi Thẩm Dịch tới thì cũng không nhìn ra anh có gì khác với thường ngày, lúc này Tô Đường mới an tâm.

Thẩm Dịch nói là đến thăm bà ngoại, đúng là ôm theo ít quà tặng để hỏi thăm sức khỏe bà, bà ngoại trách rằng anh khách khí quá. Thẩm Dịch cười, dùng thủ ngữ nói gì đó, bà ngoại vui vẻ cười không ngừng, vui vui về về nhận lấy toàn bộ.

Tô Đường tò mò, nhân lúc bà ngoại xoay người xuống bếp xem lửa thì túm áo Thẩm Dịch, nhỏ giọng hỏi anh: “Vừa rồi anh nói gì với bà ngoại thế?”

Thẩm Dịch lấy di động ra, vừa đánh chữ ‘xin’, không biết nghĩ tới điều gì, ngón tay anh dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Tô Đường ở bên cạnh đang nhìn anh đánh chữ, nhẹ nhàng cười, xóa chữ ‘xin’ mờ đầu, mà đánh một loạt chữ bắt đầu bằng ‘Đã’.

—— Đã muốn học thủ ngữ thì lời nói vừa rồi coi như là bài kiểm tra nhập môn, khi nào em dịch được lời anh vừa nói thì khi đó sẽ chính thức học.

Tô Đường rên lên, kéo tay anh lắc lắc: “Dùng thế chứ!”

Thẩm Dịch không hề lung lay, dịu dàng nhắc tay Tô Đường ra, trên khuôn mặt ôn hòa lộ ra nụ cười gian xảo khiến Tô Đường nhớ tới giáo viên thời cấp ba.

—— Trên mạng có rất nhiều thông tin, em có thể hoàn thành luận văn tốt nghiệp, chứng tỏ em có năng lực tìm kiếm và kiểm tra thông tin, hơn nữa em đã từng học hai ngoại ngữ, hiểu được quy tắc cơ bản khi học một ngôn ngữ mới, chuyện này sẽ không làm khó được em.

Tô Đường nhướn mày nhìn anh: “Anh không sợ em tới hỏi thẳng bà ngoại à?”

Dường như vấn đề này đã được anh nghĩ tới, Tô Đường vừa nói ra, Thẩm Dịch cười lắc đầu, không hề do dự.

—— Em có thể đi hỏi, nhưng nếu bị anh phát hiện thì anh sẽ lập tức hủy bỏ tư cách nhập môn của em.

Tô Đường tức giận trừng anh: “Anh xác định bà ngoại em sẽ đứng về phía anh à?”

Thẩm Dịch vẫn cười lắc đầu.

—— Phân tích thông tin là một trong những công việc rất quan trọng hàng ngày của chuyên gia, hơn nữa anh đã học qua pháp luật chuyên nghiệp, có đủ những năng lực điều tra chứng cứ nhất định, hẳn là đủ để kiểm tra tình hình hoàn thành bài tập của em.

Tô Đường cắn răng gật đầu ba cái, sau đó nở nụ cười tươi rói: “Này, anh có ngửi thấy mùi thơm của canh gà không?”

Thẩm Dịch khẽ hít vào, rất hưởng thụ gật đầu.

Tô Đường cười vui vẻ: “Hôm nay, canh gà là do em tự tay hầm cách thủy, sáng sớm đi chợ mua được con gà mái, thả chút gia vị có tác dụng tẩm bổ, thả trong nồi đất, hầm cách thủy với lửa nhỏ, hầm hơn ba giờ rồi, anh muốn uống không?”

Thẩm Dịch gật đầu thật mạnh.

“Anh muốn uống, em cảm thấy rất vui.” Tô Đường vui vẻ vỗ tay, cười càng tươi hơn: “Em cho anh biết, trưa nay anh chỉ được ăn một bát cháo hoa mà thôi.”

“...”

Ngoài miệng Tô Đường thăm oán yêu cầu của Thẩm Dịch rất cao, nhưng trong lòng cô vẫn đoán được dụng ý của Thẩm Dịch. Anh muốn cho cô một cơ

hội suy nghĩ lại, dù sao nhiều khi đã chuẩn bị đủ tư tưởng để làm, nhưng cũng không can nổi những lay động mà tình huống thực tế mang tới.

Trước khi Thẩm Dịch về nhà, Tô Đường bảo anh dùng thủ ngữ nói lại câu đó một lần, cô quay video lại, sau đó so sánh từng chút một với thông tin dạy thủ ngữ trên mạng. Trải qua nửa buổi chiều, một buổi tối, hơn hai giờ đêm, rốt cuộc Tô Đường cũng đã hiểu được ý chung chung, lại trau chuốt thêm, ghi trên giấy, tính cả những bồi bồi trét trét lúc tra cứu, chụp lại gửi cho Thẩm Dịch.

Cô viết câu nói đó như sau.

—— Xin cho phép con khách khí với bà lần cuối, từ nay về sau bà là người thân của con rồi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Thẩm Dịch trả lời lại.

—— Hoan nghênh tới nhập học bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chiều hôm sau trước khi tan làm, Tô Đường nhận được đồ chuyển phát nhanh lần thứ ba từ Thẩm Dịch, anh nói đây là thư thông báo nhập học, Tô Đường còn tưởng rằng là tài liệu học thủ ngữ gì đó anh gửi, sau khi mở ra mới biết, đồ chuyển phát nhanh anh gửi tới cho cô là thẻ qua cửa chung cư và chìa khóa nhà của anh.

Lúc này Tô Đường mới nhận ra, câu nói “người thân” kia của Thẩm Dịch không phải lời nói đùa cho bà ngoại cô vui.

Trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, thời gian ngủ nghỉ của cô và Thẩm Dịch hoàn toàn trái ngược nhau, tuy rằng cả hai sống trong cùng một thành phố, nhưng mỗi giờ sinh hoạt của họ lệch nhau đến mười mấy tiếng, mỗi ngày khoảng thời gian cả hai người đều thức cũng chỉ có từ chiều đến tầm mười giờ tối, ngoại trừ thời gian làm việc của họ, cũng chỉ có thêm ba bốn tiếng rảnh rỗi thoải mái nhắn tin tán gẫu với nhau vài câu.

Với tần suất tiếp xúc như vậy, thì ngay cả Lục Tiểu Mẫn người có khứu giác bất quái cực kỳ minh mẫn cũng không phát hiện ra điều gì, trưa thứ sáu lúc hai người ăn cơm cùng nhau cô nàng còn lải nhải với cô.

“Haiz, này nhé, tối nay có bữa tiệc, nên chiều nay cậu phải làm việc nhanh lên đấy, đừng đến lúc đó rồi lại kêu ca với tôi là phải tăng ca các kiểu. Khó khăn lắm tôi mới mời được ba người đàn ông độc thân ba tốt của công ty chúng ta, cậu phải nắm chắc cơ hội này, tranh thủ nắm quyền chủ động đấy.”

Lục Tiểu Mẫn nói rất nghiêm túc, khiến Tô Đường nghe xong mà cười không ngừng, “Cái gì mà người đàn ông ba tốt chứ?”

“Điện mạo tốt, đạo đức tốt, điều kiện kinh tế tốt.” Lục Tiểu Mẫn vừa xúc một thìa cơm vào miệng, vừa kín đáo nhắc nhở cô, “Đây là ba điều kiện trụ cột, đến lúc đó cậu nhắm trúng người nào cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu phân tích người đó trên tất cả các phương diện luôn.”

Tô Đường cúi đầu vừa ăn vừa cười, dù mấy lời của Lục Tiểu Mẫn có hấp dẫn thế nào, thì Thẩm Dịch nhà cô cũng vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn ba tốt này rồi, may là, người đàn ông này không phải người đàn ông độc thân nữa.

“Này này này.” Lục Tiểu Mẫn đưa đĩa qua gõ mấy cái lên thành bát của cô mà nói, “Giờ cậu cười đẹp như vậy để làm gì, giữ nó lại cho tôi, buổi tối phải thả ra nhiều vào nhé!”

Tô Đường tạm thời còn chưa sẵn sàng để nói với cô nàng chuyện của Thẩm Dịch, Lục Tiểu Mẫn là không biết giữ mồm miệng cho lắm, ngộ nhỡ cô nàng lại nói cho phó tổng công ty Hoa Chính biết, không chừng chuyện này sẽ đến tai Trần Quốc Huy mất.

Dù Tô Đường rất tin vào năng lực xử lý mọi chuyện của Thẩm Dịch, nhưng nhiều thêm một chuyện dù sao cũng không bằng ít đi một chuyện thì hơn.

Tô Đường tùy tiện nói vài câu, Lục Tiểu Mẫn lại nhiệt huyết sôi trào về giúp cô bức tranh tương lai tươi sáng, cho đến khi cơm nước xong xuôi về đến văn phòng, ngay cả cháu trai cô sau này tên gì Lục Tiểu Mẫn cũng nghĩ giúp cô xong rồi.

Ra khỏi thang máy tầng bảy, Tô Đường không nhận được liên nhắn ngay một tin cho Thẩm Dịch kể khổ.

—— Gương thần ơi gương thần, hãy nói cho tôi biết, trên thế giới này người phụ nữ nào đáng ghét nhất?

Thẩm Dịch nhanh chóng nhắn một tin đáp lại.

—— Tiểu thư Tô Đường dịu dàng xinh đẹp

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, vừa muốn hỏi anh lý do vì sao, Thẩm Dịch lại nhấn thêm một tin.

— Lỗi kỹ thuật, gương thần vừa tỉnh ngủ, nên nhìn nhầm “đáng ghét” thành “đáng yêu”.

Theo sau đó còn đính kèm một tấm ảnh vừa chụp tự sướng của anh.

Trong tấm ảnh, anh đang vui đùa vào chiếc gối mềm, vì tóc cọ vào gối nên rối bời, con ngái ngủ hiện rõ trên mặt, đôi mắt nửa mở nửa khép, đôi môi tự nhiên hơi cong, bởi vì vươn tay chụp ảnh, nên cổ áo ngủ hơi nghiêng lệch sang một bên, để lộ một đường xương quai xanh thật rõ ràng.

Tô Đường vừa nhìn trong lòng liền ngứa ngáy, cô ngẩng đầu thấy trên hành lang không có ai, liền lén lút như kẻ trộm hôn lên màn hình di động một cái, sau đó coi như không có chuyện gì liền chuyển qua app tin nhắn, nghiêm túc lên án anh.

— Trực giác của anh đã nói tối nay sẽ có ba người đàn ông đẹp trai độc thân ba tốt đang chờ em, nên anh mới có ý gửi một tấm ảnh hấp dẫn thế này tới mẹ hoặc em phải không?

Nửa phút sau, khi Tô Đường đã đi vào phòng làm việc, cô mới nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Xin lỗi em, vừa rồi anh không cố ý.

Lời xin lỗi nghiêm túc này của anh khiến Tô Đường sững sốt, dường như cô có thể hình dung ra bên kia anh đang cầm chiếc điện thoại mím môi chau mày âm thầm tự trách, thì không khỏi có chút dở khóc dở cười, tại sao anh lại dễ tính như vậy chứ ngay cả ghen cũng không biết.....

Tô Đường vừa ngậm ngùi trong lòng xong, còn chưa kịp nghĩ ra phải nói gì để an ủi anh, thì di động bỗng rung lên một cái.

Thẩm Dịch lại nhấn một tin nhắn hình ảnh tới cho cô, vẫn là ảnh chụp tự sướng.

Trong tấm ảnh là một người đang nằm nghiêng người trên gối hai mắt nhắm chặt để lộ một phần ba gương mặt góc cạnh về phía camera, đầu hơi hơi ngẩng lên, đôi môi khẽ mở, vừa đúng để lộ ra đường cong của gáy và yết hầu, vạt áo ngủ cũng mở ra thật rộng, bởi vì anh duỗi tay tạo thành tư thế xoa tóc, nên bờ xương quai xanh có vẻ vô cùng sống động, giống hệt như nam người mẫu quảng cáo sản phẩm sữa tắm trên biển quảng cáo còn chưa kịp in lời giới thiệu.

Điều thực sự khiến máu thịt Tô Đường phun trào vẫn là câu nói anh gửi ngay sau tin nhắn hình ảnh kia.

— Bây giờ mới đúng này.

“.....”

Mãi cho đến lúc tan làm, khi Lục Tiểu Mẫn lên phòng gọi cô cùng đi, cả người Tô Đường còn đang mê man, đúng như lời Lục Tiểu Mẫn nói, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười của cô đều thể hiện cảm giác mùa xuân ở khắp muôn nơi, Lục Tiểu Mẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn cho rằng chính những lời trưa nay cô nói với Tô Đường đã có tác dụng, nên vô cùng hài lòng.

Đến buổi họp mặt có tầm hai mươi ba mươi người, cả trai lẫn gái, tuổi cũng không chênh nhau nhiều lắm, Tô Đường rất muốn mượn câu nói có nhóm đàn ông độc thân ba tốt của Lục Tiểu Mẫn phân tán sự lo lắng của mình, nhưng cuối cùng ăn xong nửa bữa cơm, cô vẫn ngây ngốc không nhận ra đâu là người đàn ông ba tốt.

Lục Tiểu Mẫn nhân dịp bọn họ cùng ly cạn chén thì lặng lẽ chỉ cho Tô Đường xem, lúc này Tô Đường mới nhận ra, sự xuất hiện của Thẩm Dịch chẳng những ảnh hưởng đến ý kiến khách quan của cô, mà còn bắt ngờ âm thầm thay đổi con mắt thẩm mỹ của cô.

Bây giờ trong mắt cô, Thẩm Dịch là độc nhất vô nhị, ngay cả sự độc nhất vô nhị của anh cũng là độc nhất vô nhị.

Anh là anh, ngoại trừ anh, tất cả những người đàn ông khác cũng chỉ là giống đực mà thôi, nó cũng như trong [Thảm tử rừng danh Conan] có hàng trăm hung thủ mỗi người lại có dáng vẻ khác nhau, nhưng tất cả lại đều được đồng nhất thay thế bằng một cái bóng đen.

Tô Đường lắc đầu nói không nên lời, Lục Tiểu Mẫn vẫn tin chắc mười phần, nheo mắt nhỏ giọng nói với cô, “Không có cảm giác là vì chưa nói chuyện với nhau thôi, yêu đương là phải nói, không nói chuyện thì sao có thể yêu được, cậu nghĩ mình là giống cái duy nhất trong [Thế giới động vật] ấy à, chỉ mới liếc mắt nhìn qua một cái là khiến người ta rung động không thôi á!”

Câu cuối này của Lục Tiểu Mẫn khiến cô đột nhiên nhớ tới lúc trưa mình cô đứng ngoài hành lang hôn trộm tấm ảnh chụp của Thẩm Dịch, lúc này Tô Đường đang nhai một miếng bánh bao nhân thịt, cô bỗng cắn mạnh hơn chút, suýt chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi rồi.

Tối nay Tô Đường ăn món được món không, bởi vì cô là người mới, ở trên bàn ăn dù sao cũng phải uống chút rượu tỏ chút ý tứ, hai ba mươi người, xong một vòng thì cũng đã uống không ít, com nước xong xuôi cả đám chuyển sang chiến trường KTV, lúc ấy toàn thân Tô Đường đã choáng váng rồi, tuy còn chưa say lắm, nhưng dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn trong phòng KTV, trong đầu cô tất cả đều là Thẩm Dịch. Trước mắt bây giờ cũng chỉ nhìn thấy bóng dáng Thẩm Dịch đâu đây, khiến cô càng thêm không yên lòng.

Trong đó một người đàn ông độc thân ba tốt cầm micro đến mời cô hát đối, phải gọi cô hai ba lần, cô mới hồi phục lại tinh thần.

Tô Đường ngượng ngùng xua tay cười, “Tôi không biết hát.....”

Lục Tiểu Mãn ngồi bên cạnh đẩy tay cô một cái thật mạnh, “Hát thì có gì mà không biết, chỉ là thay đổi giọng nói thôi mà, không phải cậu cũng biết nói sao, mau lên mau lên, đừng lâu bầu cảm rằm nữa, hát hát hát.”

Người đàn ông ba tốt kia cười một cái rồi đưa micro cho Tô Đường, ánh mắt hắn nhìn Tô Đường vô cùng nóng bỏng, nhưng mở miệng nói chuyện vẫn không hề mất phong độ, “Em muốn hát bài gì cứ chọn đi nhé, anh toàn lực theo sau.”

Tô Đường hơi do dự, cầm micro rồi đứng dậy, “Vậy thì em sẽ chọn một bài mọi người thường xuyên nghe hoài bé, vừa tình cảm lại chưa bao giờ lỗi thời, đây là bài hát em thuộc nhất, những bài khác em không thuộc nhạc thật.”

Cả đám cùng vỗ tay hò reo cổ vũ cô, “Được, được.”

Cả đám chia thành hai phe ồn ào thảo luận đoán cô sẽ chọn bài [Thơ ấu] hay là [Bạn cùng bàn], khi nhạc dạo của bài [Đêm nay khó quên] vừa vang lên, cả căn phòng KTV đột nhiên im lặng hẳn, ánh sáng lấp lánh từ chiếc đèn chùm xa hoa trên trần KTV phản chiếu gương mặt ngờ ngàng của người đàn ông độc thân ba tốt vừa mời cô hát song ca kia.

Tô Đường cũng không quan tâm đám người Lục Tiểu Mãn vừa yên tĩnh được một giây đã bật cười như phát rồ kia, cô vừa hát vài câu, tất cả mọi người đều bị ngửa miệng vì những giai điệu vô cùng quen thuộc này, cả đám cùng hát theo cô, cuối cùng từ hát song ca bỗng trở thành hát tốp ca.

Tô Đường hát xong trở về chỗ, sau đó thì không còn ai dám đến mời cô hát nữa.

Có vài người không thích hát thì lôi kéo Tô Đường cùng chơi trò khác, trò chơi là trò lựa que đơn giản nhất, trái 1 nắm que nhựa xuống, mỗi người lấy một cây, lần lượt lấy, ai trong lúc lấy que làm đụng trúng que khác, thì người đó bị phạt uống ngụm bia.

Những người chơi trò này đều là nhân viên kỹ thuật của công ty, theo lý thuyết mà nói thì đều là chuyên gia phân tích sự ổn định của hệ thống, nhưng đa phần mọi người đều đã uống rất nhiều rượu, đầu óc ai nấy cũng lơ mơ không tỉnh táo hơn nhau bao nhiêu, chơi ba năm cây chắc chắn sẽ có người chịu phạt, Tô Đường là người tỉnh nhất trong cả đám, thị lực cũng tốt, chơi một lúc lâu mới bị thua một lần.

“Không được không được.” Một đồng nghiệp ngăn cánh tay cô đang định cầm chai bia, “Khó lắm mới làm em thua được một lần, uống một ly rượu sao đủ được ?!”

Tô Đường cười, “Vậy em đây sẽ uống hai ly luôn nhé?”

“Em cũng uống rượu được à?” Một nữ đồng nghiệp cùng phòng với Tô Đường nháy mắt với cô mấy cái, “Em gọi Kiều Hằng tới đi, cùng uống rượu giao bôi với anh ấy một ly.”

Kiều Hằng chính người đàn ông độc thân ba tốt vừa cùng hát bài [Đêm nay khó quên] với cô, lúc này anh ta đang bá vai Lục Tiểu Mãn cùng hát [Cao nguyên xanh].

Vài người cũng định lên tiếng ủng hộ, lại bị Tô Đường ngăn lại .

“Đừng đừng đừng. Đừng kích động, còn lựa chọn nào khác không, em chọn cái đó.”

“Có chứ!”

Mấy người cạ mình say rượu nên càng nói càng thái quá, đối với mấy gã say, Tô Đường cũng không tỏ thái độ gì, chỉ ngồi nghe mà cười ha ha, cuối cùng cũng nghe được một giọng ngân cao vang lên.

“Này, không phải em có quen với Trần tổng trên hội sở sao, hôm trước còn thấy em lên xe anh ta trước cửa công ty, em gọi điện thoại cho anh ta, nói một câu chúc ngủ ngon đi, chuyện này cũng không khó lắm nhỉ?”

Vừa nãy vừa vào phòng KTV, tất cả mọi người đều để di động cá nhân của mình đặt chung vào một bàn, Tô Đường liền đuổi tay với chiếc di động của mình, mở danh bạ điện thoại, cô cười đưa di động cho người vừa đưa ra yêu cầu trên, “Nói chúc ngủ ngon cũng không khó, nhưng em thực sự không có số của Trần tổng, mọi người chọn tạm một người trong danh bạ điện thoại của em cũng được.”

Người kia nhận điện thoại thì hơi ngạc nhiên, mau chóng giải vây cho mình, “Cũng được, cũng được.”

Hiện tại đa số các đồng nghiệp đều dùng thư điện tử, nếu muốn tán ngẫu riêng với nhau sẽ dùng các ứng dụng mạng xã hội, trong danh bạ điện thoại của Tô Đường có tổng cộng chưa đến một trăm người, ngoại trừ hai ba bạn học người Pháp ở nước ngoài cũng chỉ có vài đồng nghiệp liên quan trực tiếp đến công việc, cũng có thêm một vài người bạn thân ở thành phố S, không có ai là cô không thể nói câu chúc “Ngủ ngon” cả .

Vài người chụm đầu vào nhau, nhanh chóng chọn được một số.

“Này! Người đó đi! Anh chàng này đẹp trai như vậy, nhất định có mò á!”

“Đúng đúng đúng.”

Trong di động của Tô Đường quả thật có lưu vài số điện thoại của vài nhân viên chuyên phát nhanh, đột nhiên bọn họ vừa nói như vậy, khiến Tô Đường

nhất thời không kịp phản ứng lại, cô hơi ngẩn người, nhận điện thoại nhìn qua số máy, mới phát hiện ra số bọn họ vừa chọn không phải nhân viên chuyển phát nhanh, mà là trang thông tin cá nhân của Thẩm Dịch.

Tô Đường có thói quen chỉnh sửa thông tin, nên từ lâu đã đưa thông tin cá nhân của Thẩm Dịch bao gồm số điện thoại và địa chỉ hòm thư vào trong số những người cô thường liên lạc, sau đó xóa bỏ cả địa chỉ nhà anh, chỉ để lại số điện thoại và tấm ảnh chụp tự sướng vô cùng rõ mặt của anh.

Sau khi hẹn hò cùng Thẩm Dịch, để tránh mọi người phát hiện ra cô có bạn trai khi anh nhắn tin cho cô, Tô Đường đã đổi tên anh thành “Chuyển phát nhanh SY”.

Số điện thoại này vừa đúng lúc xếp sau “Chuyển phát nhanh Thuận Phong”, vừa nhìn thấy thì ai cũng nghĩ là số của chuyển phát nhanh.

Tô Đường hơi do dự, cô không ngại nói chitch nói ngon với Thẩm Dịch, nhưng cô chưa từng thấy có người nào gọi điện cho Thẩm Dịch, lúc có người gọi tới Thẩm Dịch sẽ làm sao, cô thật sự không biết.

Tô Đường nắm chặt di động nghiêm túc nói huu nói vượn, “Đã muộn thế này, anh ấy cũng tan làm rồi, ai nhận điện thoại chứ, thôi thì đổi người khác đi.”

Dưới tác dụng của rượu vài nữ đồng nghiệp hoàn toàn chìm đắm trong tấm ảnh của Thẩm Dịch, quên luôn ước nguyện ban đầu là muốn Tô Đường gọi điện thoại, “Gọi điện trước thử xem, anh chàng này đẹp trai như vậy, nhất định giọng nói cũng rất dễ nghe. Này này này! Mấy người hát bé một chút đi, để cô ấy còn gọi điện thoại chứ!”

Tô Đường nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình, cũng sắp mười một giờ rồi, đây là thời gian làm việc của Thẩm Dịch, nếu cô gọi điện cho anh, hẳn là có Tần Tĩnh Dao nhận máy giúp anh.

“Vậy chúng ta phải giao hẹn trước, mặc kệ người nhận cuộc gọi nói gì, cũng coi như tôi đã qua thử thách này, mọi người không được đưa ra những yêu sách nào khác đâu đấy.”

“Được được được.”

Tô Đường liền nhấn tám số gọi điện cho Thẩm Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Điện thoại được mở ra, âm lượng được chỉnh đến mức lớn nhất, trong căn phòng âm ỉ vẫn có thể nghe rõ giọng nữ tiêu chuẩn, khách khí, gọn gàng cũng không có nhiều tình cảm.

“Xin chào, số điện thoại ngài gọi không nằm trong vùng phủ sóng...”

Tô Đường sững sờ, bắt cười, chớp mũi lại cảm thấy ê ẩm.

Những lời này xuất hiện trong di động Thẩm Dịch khiến người ta có cảm giác chua xót.

Công ty của Thẩm Dịch nằm ở trung tâm thành phố, nơi phồn hoa nhất, không một nơi nào ở thành phố S có tín hiệu tốt như nơi đó, anh kéo số di động của mọi người vào black list sao...

Mấy đồng nghiệp nữ đang mong chờ than vãn: “Sao thế, sao lại ngoài vùng phủ sóng vậy...”

Tô Đường an tâm cúp điện thoại: “Lúc này nói rồi, cho dù nghe được giọng nói gì, thì cũng sẽ bỏ qua, không cho ăn quyết.”

Có người kháng nghị: “Nhưng mà người ta đâu có nhận máy.”

Tô Đường còn chưa kịp mở miệng, điện thoại trong tay rung lên.

Hình ảnh Thẩm Dịch cười tươi như hoa hướng dương chiếm cả màn hình di động, trên màn hình hiện lên tên người gọi.

Tô Đường ngây ngốc sững sờ một chút.

Đôi mắt các đồng nghiệp tỏa sáng: “Này này... Gọi tới, nghe đi, mau nghe máy!”

Anh có thể gọi lại, nhất định đã chuẩn bị để nghe, cho dù là thể nào.

Tô Đường ấn nút nghe máy, đồng thời mở loa ngoài

“Alo?”

Sau một lát yên tĩnh, đầu dây bên kia vang lên giọng nói chuyên nghiệp của Tần Tĩnh Dao.

“Tô tiểu thư, vừa rồi cô gọi điện là có chuyện gì sao?”

Tô Đường còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, lúc này bắt cô gọi vào số điện thoại này, bây giờ mấy người nam nữ đã bắt đầu ở bên cạnh cô bàn tán sôi nổi, dường như hoàn toàn không nhớ đến việc điện thoại đang mở loa ngoài.

“Ừa, làm sao lại nghe giọng nữ thế...”

“Ai bảo các cô háo sắc, tôi nói cho các cô biết, đàn ông có khuôn mặt trắng thì giọng cũng đàn bà, cô cứ nhìn Tiểu Ngô bộ phận văn thư chúng tôi...”

“Ha ha, không phải vừa rồi lúc nhìn bức ảnh của anh ta cô cũng sáng mắt sao...”

“Chỉ nhìn thoáng qua, có thấy rõ đâu...”

Giọng của Tần Tĩnh Dao lạnh đi một chút: “Tô tiểu thư, chúng tôi đang làm việc, cô có chuyện gì sao?”

“Không có... không có việc gì, mọi người làm việc đi... Cái đó, ngủ ngon.”

Tô Đường lắp bắp nói xong, vội vàng cúp điện thoại.

Đèn trong phòng hát rất nhạt, không ai để ý tới mặt cô đỏ lên, nhưng cũng nghe ra trong giọng của cô có chút không vui.

“Lần này được rồi phải không?”

Vì là ra ngoài để giải trí, ai lại không muốn vui vẻ, lập tức có người cười hòa giải: “Được rồi, được rồi... Tiếp, bỏ qua đi động, chúng ta tiếp tục trở lại chốn đào nguyên... Vừa rồi đến lượt ai chọn que?”

Tô Đường để điện thoại trên bàn, đặt bên cạnh một lô điện thoại khác, nghiêng mắt nhìn màn hình di động, Triệu Dương gọi điện thoại đến, nhưng một lát không ai nghe máy thì lại cúp.

Phòng được đặt tới 12 giờ, sau khi kết thúc, Tô Đường vừa ra khỏi phòng thì gọi điện cho Triệu Dương ngay, nhưng gọi hai lần mà không ai nghe máy, Tô Đường vừa định nhắn tin cho Thẩm Dịch thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Chị Tô!”

Từ Siêu đang đứng bên sofa ở đại sảnh, cười vẫy tay với tô.

Tô Đường sững sờ, Lục Tiểu Mẫn cười xấu xa, chọt vào người cô: “Cậu bé đẹp trai này là ai thế?”

“Hàng xóm nhà tôi, tôi đi chào hỏi, các cô cứ đi trước.”

Tô Đường đuổi được Lục Tiểu Mẫn, đôi mắt trừng lớn như gặp quỷ, vội vàng đi qua: “Làm sao cậu lại ở đây?”

Từ Siêu cười cười: “Muộn quá nên em sợ bà Chu lo lắng, em tới đón chị.”

Từ Siêu nói không có chủ ngữ, nhưng Tô Đường có thể đoán được “người bà” lo lắng cho mình là ai.

Còn có mấy người bạn đồng nghiệp đứng trong đại sảnh nói chuyện phiếm nên Tô Đường nhẹ giọng hỏi: “Thẩm Dịch cũng đến sao?”

Không biết có phải do giọng của cô quá nhỏ, Từ Siêu đáp một nẻo.

“Xe đang đứng ở cửa ra vào, không còn chuyện gì thì chúng ta đi chứ?”

Tô Đường còn tưởng rằng Thẩm Dịch sợ gặp người quen trong Hoa Chính nên đợi cô ngoài xe nhưng khi lên xe rồi mới phát hiện Thẩm Dịch cũng chẳng ở trong xe.

“Thẩm Dịch đâu?”

Lần này Tô Đường hỏi rất rõ ràng, Từ Siêu cũng không trả lời khác đi, vừa lái xe ra khỏi chỗ đậu, vừa trả lời: “Lúc này mới 12 giờ, anh Thẩm còn chưa tan tầm đâu ạ.”

Trong lòng Tô Đường không hiểu sao lại có chút sợ hãi, liền bám vào mặt sau của ghế lái, đưa người lên phía trước gần tài xế, nhìn chằm chằm ót và nửa mặt nghiêng Từ Siêu: “Làm sao cậu biết tôi ở đây?”

Từ Siêu chạy xe trên đường, không để ý mà trả lời cô: “Bà Chu nói...”

Tô Đường nhủ thầm: “Tôi chỉ nói với bà ngoại tối nay đi với bạn, không nói là ở đâu, cậu nghe bà Chu nào nói?”

Từ Siêu chớp mắt, khuôn mặt hơi đỏ lên, không nói gì một lúc.

“Từ Siêu, cậu nói thật đi, có phải Thẩm Dịch bảo cậu đến không?”

Từ Siêu nhìn một lúc, than một tiếng: “Không phải anh Thẩm nói em tới...” Từ Siêu nói xong, ngừng một lúc: “Là anh Thẩm dẫn em tới.”

Thẩm Dịch đã đến đây sao...

Trái tim Tô Đường hơi nhói: “Vậy anh ấy đâu rồi?”

“Anh Thẩm đi làm rồi...”

Từ Siêu nói xong, không đợi Tô Đường hỏi lại, vẻ mặt đau khổ nói: “Chị Tô, em xin chị, em cũng không hiểu hai người làm gì nữa, sau khi gặp anh Thẩm thì chị tự hỏi anh ấy đi... Anh Thẩm bảo em gọi điện thoại cho bà, bà bảo chị buổi tối đi chơi về trễ, anh bảo xong việc thì em tới đón chị đến nhà anh ấy. Anh Thẩm bảo chị có chìa khóa nhà.”

“Có...”

Tô Đường cũng không hỏi Từ Siêu thêm gì nữa.

Thẩm Dịch đến đây lại không gặp cô, mà để Từ Siêu đón cô về nhà anh, có lẽ là trên đường tới anh đã suy nghĩ rất nhiều việc, chuẩn bị lát nữa mới nói chuyện với cô.

Cô biết là anh không nghe được, còn gọi điện thoại cho anh, lại còn trong thời gian làm việc, lại vì một trò đùa ngu ngốc nữa...

Tô Đường không thể nào cảm nhận được tâm tình của Thẩm Dịch khi cô gọi điện thoại tới, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được, lần này cô đã hơi quá đáng.

Từ Siêu đưa cô tới lầu rồi đi luôn, Tô Đường cầm chìa khóa mở cửa ra, một mình đi thang máy lên tầng 11, một mình mở cửa nhà Thẩm Dịch ra.

Chớp mắt một cái, nhìn căn phòng đen kịt, tâm tình Tô Đường càng xuống thấp.

Hai lần trước cô đến đây đều là buổi tối, nhưng mà hai lần đó đều do Thẩm Dịch mở cửa, sau khi cô vào cửa thì đèn trong phòng đã sáng trưng rồi, lần đầu cô cảm nhận được, một mình trong căn phòng 240 mét vuông không hề có chút ánh sáng nào sẽ khiến lòng người cảm thấy sợ hãi ra sao.

Anh sợ nhất là nhìn không rõ mọi việc, vậy mỗi ngày anh tan tầm về nhà, mở cửa có cảm thấy sợ hãi không?

Làm tổn thương anh còn dễ dàng hơn cả hô hấp...

Tô Đường vừa mới vào cửa mở đèn, điện thoại trong túi đã rung lên, là Triệu Dương gọi điện thoại tới.

Giọng nói Triệu Dương có chút mệt mỏi nhưng vẫn vui vẻ như trước: “Ôi trời, bà nội của tôi, tôi mới ra khỏi phòng giải phẫu... Cô xong rồi hả?”

Tô Đường có cảm giác như toàn bộ thế giới đều biết chuyện tối nay cô đi chơi rồi.

“Làm sao anh biết?”

“Cô nói xem...”

Triệu Dương ngập một cái, trong giọng nói mang theo ý cười bất đắc dĩ.

“Nửa đêm canh ba cô gọi điện cho Thẩm Dịch, cậu ta còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, cuối cùng cô nói một câu ngủ ngon. Cậu ta hỏi bác sĩ Chu, bác sĩ Chu nói cô đi chơi với đồng nghiệp công ty, cậu ta lại sợ buổi tối mà hỏi nhiều hơn thì bác sĩ Chu sẽ lo lắng, bảo tôi gọi điện thoại cho cô hỏi một chút, cuối cùng cô lại không nghe máy, tôi gọi điện cho Lục Tiểu Mãn, cô ấy cũng không nghe, tôi đành gọi điện cho chồng cô ấy, anh ta cho tôi địa chỉ chỗ mọi người hát...”

Triệu Dương nói một hơi, xong không nghe thấy Tô Đường đáp lời, anh hỏi thêm một câu: “Tôi biết được như vậy đây, cô nghe rõ chưa?”

“Tôi hiểu...”

“Hiểu là được...” Hình như Triệu Dương nuốt một cái, đầu bên kia truyền tới tiếng thở phào: “Này, các cô chơi thì cứ chơi, lại còn giằng vò cậu ta như vậy, làm chuột trắng nhỏ suýt nữa phải đi tìm cảnh sát mèo đen.”

“Lát nữa tôi sẽ xin lỗi anh ấy.”

Lúc Thẩm Dịch về nhà đã gần năm giờ, động tác mở cửa rất nhẹ, tiến vào thì nhìn thấy Tô Đường đang ngồi trên ghế sofa, sừng sốt một chút, dường như anh hoàn toàn không ngờ lại cô lại ngồi đó.

Tô Đường nhìn anh như học sinh tiểu học nhìn phụ huynh đi họp về, lo sợ đứng lên: “Anh... anh về rồi.”

Thẩm Dịch khề cau mày, lấy di động đánh hàng chữ.

—— Vì sao em còn chưa ngủ?

Tô Đường sừng sốt một chút.

Thẩm Dịch như nghĩ tới gì đó, đưa tay vỗ vỗ bờ vai cô, chỉ vào sofa, ý bảo cô ngồi xuống, sau đó cởi áo khoác, xoay người vào phòng bếp, lúc trở lại cầm thêm một cái chén.

Thẩm Dịch ngồi xuống bên người cô, đưa cái chén cho cô, cũng đưa di động tới.

—— Anh có thuốc giải rượu nhưng mà em không say nghiêm trọng nên không cần uống. Uống chén mật ong rồi nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ một giấc rồi đây, sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Tô Đường còn đang thất thần, ngay cả chén cũng không cầm lấy.

Một lát sau, Thẩm Dịch lại nghĩ đến điều gì, lông mày hơi nhíu lên, nhẹ nhàng đặt chén lên bàn trà, lại đánh một đoạn trên di động, đưa tới trước mặt Tô Đường, về mặt trình trọng.

—— Anh chỉ lo bà ngoại sẽ chờ em đến khuya, mới đón em tới đây, để bà có thể nghỉ sớm một chút. Em yên tâm, không được em đồng ý, anh sẽ không tùy ý chạm vào em. Nếu như em đồng ý, em có thể ngủ ở phòng khách.

Lúc này Tô Đường mới phản ứng lại, kinh ngạc nhìn người ngồi cạnh cô.

Thẩm Dịch đã nói lỏng caravat, cởi nút áo ở cổ, trang phục hơi tùy ý làm khuôn mặt anh trông vô cùng mệt mỏi, lại không nhìn ra chút tức giận nào.

“Anh... Anh không tức giận sao?”

Trên mặt Thẩm Dịch lộ chút không hiểu.

“Em... gọi điện... cho anh...”

Tô Đường cũng không biết nên giải thích hành vi ngu ngốc đó như thế nào, trong lúc do dự nói mơ hồ. Thẩm Dịch thấy rõ từ ‘điện thoại’ thì nở nụ cười, khẽ lắc đầu.

—— Em có thể quyết định gọi điện thoại cho anh thì nhất định tin tưởng anh có cách đáp lại tình huống này, cảm ơn em đã tin tưởng anh.

Tô Đường được anh cảm ơn thì nóng lên, lắc mạnh đầu: “Không phải, không phải như anh nghĩ, đây là trò chơi cực kỳ vô vị...”

Không đợi Tô Đường nói xong, Thẩm Dịch đã cười vỗ lên tay cô, dịu dàng cắt ngang lời giải thích của cô, sau đó đánh lên điện thoại.

—— Anh biết. Tần Tĩnh Dao và Triệu Dương cũng đã nói cho anh, nhưng mà anh chưa từng chơi trò như vậy, cho nên anh hơi lo.

“Có phải anh đến phòng hát tìm em không?”

Thẩm Dịch khề mím môi, có chút xin lỗi, khề gật đầu.

—— Anh nhờ người phục vụ đưa tới phòng em để nhìn, hi vọng không quấy rầy bọn em.

Tô Đường không biết nói cái gì cho phải, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Em xin lỗi, em không nên đồng ý đùa với bọn họ như vậy...”

Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu, tốc độ đánh chữ nhanh gấp đôi.

—— Công việc của em rất vất vả, hiếm khi được ra ngoài thư giãn một lần, anh chưa từng nghĩ sẽ chiếm hết thời gian của em, anh rất hi vọng em có thể vui vẻ cùng với bạn bè.

Thẩm Dịch đánh xong những lời này, ngón tay hơi dừng lại, nhẹ nhàng cong miệng, bổ sung thêm một câu.

—— Anh rất hâm mộ bọn họ, vì có thể nghe em hát.

Lúc Thẩm Dịch đánh những lời này, giữa hàng mi toát lên một chút khát vọng, như một cô bé nghèo khổ mơ ước một chiếc váy xinh đẹp trong tủ kính,

đơn thuần, chân thành tha thiết, mãnh liệt, lại vẫn biết rõ xa không thể chạm tới, vì bản thân mình sinh ra khát vọng không thực tế mà tự trách mình.

Trái tim Tô Đường nhói lên, vừa đau vừa nóng, đoạt lấy di động trong tay anh ném qua một bên, ôm cổ anh, hôn sâu lên đôi môi an tĩnh nhất trên đời, cảm giác Thẩm Dịch từ kinh ngạc khản trương sau đó trầm tĩnh, đáp lại nhiệt tình mà dịu dàng.

Tô Đường nói nhỏ trong tầm mắt của anh: “Em muốn ngủ bên cạnh anh. ...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thẩm Dịch hơi ngần ngại, đôi môi đỏ rực vì nụ hôn kia của cô bỗng nở nụ cười dịu dàng, rồi anh nhẹ nhàng gạt đầu, vòng tay xuyên qua đầu gối cô, mạnh mẽ bế thẳng cô lên, đi vào phòng ngủ của mình.

Chú mèo đi bên cạnh liên tục cọ người vào ống quần anh muốn gây chú ý, nhưng Thẩm Dịch cũng chẳng thêm để ý tới nó.

Tuy Thẩm Dịch hơi gầy, dáng người cũng ốm, nhưng xem ra cũng không phải người cường tráng gì, vậy mà khi nằm trong vòng tay anh cô lại có cảm giác an tâm không nói được thành lời, giống như bất luận có xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ được anh bảo vệ rất an toàn vậy.

Tô Đường đắm mình trong cảm giác an toàn và dịu dàng ấy, trong lòng bỗng nóng rực lên, cô chợt kích động nghiêng người hôn một cái thật nhẹ lên hầu kết anh.

Thẩm Dịch không chuẩn bị tâm lý chút nào, Tô Đường cảm giác được rất rõ khi môi mình vừa chạm nhẹ vào da thịt anh, thì Thẩm Dịch bỗng hít vào một hơi thật mạnh, người anh cũng run lên, bước chân nặng nề hơn hẳn.

Cánh tay đang ôm cô kia hơi run rồi trong nháy mắt anh xiết chặt cô hơn, Tô Đường nhanh chóng áp tai vào lồng ngực anh, dường như cô có thể nghe rõ tiếng trái tim ai đó đang đập rất dồn dập.

Không biết là anh bị cô dọa sợ hay đang xấu hổ, gương mặt vốn xanh xao của Thẩm Dịch giờ đây bỗng đỏ hồng một mảng từ trán kéo dài xuống tận xương quai xanh, anh cúi đầu trừng mắt liếc nhìn cô, Tô Đường mau chóng vui đùa vào ngực anh, cười khúc khích.

Dường như sợ cô sẽ làm ra trò gì nữa, nên bước chân của Thẩm Dịch cũng nhanh hơn hẳn, vừa vào phòng ngủ anh liền thả bịch cô xuống giường, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi nhào tới hôn một cái thật nhanh lên cổ cô coi như cảnh cáo.

Nụ hôn của Thẩm Dịch vẫn dịu dàng như thế, thậm chí khi cúi người xuống hôn cô anh còn rất cẩn thận tránh đè lên người cô, để cô không cảm thấy nặng nề, nhưng dường như Tô Đường cảm thấy không được tự nhiên, cô né người sang, đưa tay đẩy đẩy bờ vai của anh, Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên, anh vội ngừng đầu nhìn cô.

Tô Đường chau mày, mím môi thật chặt, tất nhiên là đang nhin đau, Thẩm Dịch thấy vậy thì mặt mày bối rối, cứng người không biết phải làm sao, vết đỏ trên mặt cũng lập tức nhạt dần.

Tô Đường nhìn chăm chú gương mặt vô tội bối rối không biết làm sao của người trước mặt.

Trong phòng ngủ không bật đèn, nhưng tấm rèm lại được kéo ra hết, hiện tại đã gần năm giờ sáng nên trời cũng có chút ánh sáng, với khoảng cách như vậy, Thẩm Dịch khó khăn lắm mới thấy rõ khẩu hình miệng của cô.

“Tay anh đang đè lên tóc em.”

“.....”

Đối với Thẩm Dịch luôn tuân theo một lịch trình ngủ nghỉ mà nói tính đến hiện tại thì anh đã thức suốt đêm, đối với Tô Đường mà nói cũng là suốt đêm, cả hai thả lỏng tinh thần sau một đêm vật vờ, cảm giác mệt mỏi vì say cũng bắt đầu xuất hiện.

Thẩm Dịch vừa rút cánh tay đè nặng vào tóc cô này giờ, Tô Đường liền lật người lại, nửa khuôn mặt vùi vào gối trong tư thế thoải mái nhất, mơ mơ màng màng mà ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại lần nữa, trong phòng ngủ cũng chỉ có mình cô, với tư thế hình chữ bát nằm ngửa chính giữa chiếc giường king-size trông thật ngang ngược.

Tô Đường choáng váng đẩy chân ra nhòe người ngồi dậy, cô phát hiện mình vẫn đang mặc bộ quần áo trước khi ngủ, cuối giường chất đầy một đống chăn màn với màu sắc và hoa văn khác biệt, chắc hẳn là đồ Thẩm Dịch dùng hôm qua.

Tô Đường nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên tường, đã hơn một giờ chiều rồi.

Tối hôm qua giống như giấc mơ vậy.....

Cửa phòng ngủ vẫn đóng, cánh cửa kính thủy tinh bị cô phá trước đây giờ đã được sửa lại, Tô Đường mơ màng nghe thấy tiếng máy hút khử mùi đang hoạt động, cô đi ra ngoài nhìn qua thì thấy Thẩm Dịch quả nhiên đang bận rộn trong phòng bếp, trên bếp có đặt một cái nồi, từng luồng khói trắng bay lên, phả ra một mùi thơm thoang thoang của canh cá.

Thẩm Dịch đang đứng bên cạnh bồn rửa nhặt một mớ rau cải dầu, vừa quay sang thấy Tô Đường đi vào, anh liền ngừng đầu nờ nụ cười tươi với cô.

Tô Đường ngáp một cái, dụi dụi đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ, nhìn người tinh thần phấn chấn trước mặt mà hỏi, “Anh mới ngủ được mấy tiếng thôi, không mệt à?”

Canh cá cũng đã thơm thế này rồi, vậy thì muộn nhất là mười một giờ kém anh đã dậy rồi, cho dù anh ngủ cùng lúc với cô, vậy thì cũng mới chỉ ngủ được sáu tiếng mà thôi.

Anh làm gì có sức mà nấu ăn chứ.....

Thẩm Dịch đem mớ rau bỏ vào bồn rửa, rồi bật vòi nước rửa những bụi bẩn trên tay, anh lau tay vào tạp rề, lấy chiếc di động trong túi quần mặc ở nhà, cười đánh một dòng chữ khiến Tô Đường quần chí chí muốn chôn mặt vào trong chiếc nồi cá kia luôn.

— Mười giờ bảy phút bị em đá xuống giường sau đó thì không còn buồn ngủ nữa.

Tô Đường vốn muốn nói một lời xin lỗi rất nghiêm túc, nhưng vừa tưởng tượng ra cảnh anh to như vậy mà bị cô đập ngã khỏi giường, liền cảm thấy hình ảnh ấy thực buồn cười, cô không nhịn được cười thật to, nhất thời không nói được lời nào.

Thẩm Dịch khoa trương nhăn mặt ra vẻ rất đáng thương, sau đó còn viết thêm một câu.

— Em thực sự muốn ngủ cạnh anh nữa không?

“Rất muốn, rất muốn.....”

Tô Đường vừa cười, vừa nhanh chân chạy tới, kiễng chân lên hôn nhẹ vào má anh một cái coi như có thành ý, lúc này Thẩm Dịch mới cảm thấy hài lòng mà thả lỏng cơ mặt, lại nở một nụ cười tươi còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Tô Đường chỉ chỉ bó cái đầu trong bồn rửa mà nói, “Em giúp anh nấu com bồi tội nhé.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Sắp làm xong rồi, em đi đánh răng rửa mặt trước đã.

Nhìn thấy chữ “rửa” này, Tô Đường đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cô kéo mái tóc rối vòng qua trước vai, đưa lên mũi ngửi một chút, rồi lại nâng cánh tay lên ngửi chỗ tay áo, nghiêng đầu ngửi ngửi cổ áo.

Thẩm Dịch nhìn cô, cũng tiến tới ngửi ngửi đầu cô một chút.

Dáng vẻ chạy tới góp vui của anh khiến Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, cổ chọc chọc vào trán anh mấy cái, rồi đẩy mái tóc xù đang đặt trên vai cô lùi ra, “Anh ngửi thấy gì chứ?”

Thẩm Dịch nghiêm túc mà đánh chữ.

— Một bữa tiệc rất náo nhiệt.

Thấy anh nhận xét mùi rượu khó chịu trên người mình bằng một câu như vậy, cảm giác xấu hổ trong lòng Tô Đường tan biến không còn một mảnh, cô cười cười trừng mắt nhìn anh, “Đêm qua sao anh không đoán ra được?”

Thẩm Dịch nhòe miệng cười mỉm, giống như đang nhớ tới một câu chuyện gì đó rất buồn cười, mặc dù anh chỉ cười mỉm, nhưng ý cười trong ánh mắt lại nồng đậm giống hệt mùi thơm từ nồi canh cá, dù có che kín nắp vung cũng tỏa hương thơm lừng.

— Đêm qua nghe chừng còn quây hơn bây giờ.

“Vậy sao anh không gọi em dậy, tốt xấu gì cũng phải để em tắm rửa xong rồi lên giường chứ, cả người đầy mùi hôi thể này dậy ra giường thì rất khó giặt.”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

— Không sao, di giúp việc sẽ xử lý được

Tô Đường méo máo, thờ dài một cái, “Hình như đêm qua em không chỉ lăn qua lộn lại trên giường, còn cọ cả vào người anh.....”

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với anh mà trên người lại có mùi vị khó ngửi như vậy, Tô Đường không thể phủ nhận cảm giác thất bại trong lòng, dường như cô cũng hơi hiểu vì sao Thẩm Dịch lại để ý chuyện quần áo dơ của cô như vậy rồi.

Thẩm Dịch càng cảm thấy thất bại hơn cô mà gật đầu nhiệt tình.

— Ai đó đã thổi lửa lại không chịu trách nhiệm mà ngủ luôn ấy.

Tô Đường bất ngờ không kịp đề phòng, cô bật cười thành tiếng, ngay cả muốn thất bại cũng không thể thất bại được.

“Anh cứ tính đầy đủ tất cả những tổn thất đêm qua mình phải chịu đi, em đi tắm qua một lượt, lúc ra sẽ theo giá mà bồi thường, tuyệt đối không quyệt nợ.”

Tô Đường nói xong đang định đi, liền bị Thẩm Dịch cản lại.

Lúc Thẩm Dịch cúi đầu gõ chữ thì hơi chau mày, vẻ mặt trông có vẻ như rất lo lắng.

— Em đã chưa ăn gì mười mấy tiếng rồi, lượng đường trong máu giờ đang rất thấp, bây giờ mà đi tắm thì sẽ rất đau đầu, ăn com xong nghỉ một lúc rồi hãy tắm.

Tô Đường cười coi như không sao, có lẽ Thẩm Dịch chưa bao giờ trải qua cảm giác sau một ngày dài ngủ nướng tỉnh dậy đi tắm với cái bụng rỗng rồi mới kiếm ăn là như thế nào, nhưng cô thì có, hơn nữa cũng không phải chỉ một lần.

Tô Đường lựa lời mà nói để Thẩm Dịch có thể dễ dàng chấp nhận nhất, “Không sao đâu, người Pháp thường có thói quen tắm vào sáng sớm, người Mi chẳng phải cũng thế sao?”

Thẩm Dịch hơi do dự, mi tâm chau lại nhìn rõ thấy vài đường, anh nhìn cô thật lâu, mím chặt môi, rồi chậm chạp đánh vài chữ bằng điện thoại.

— Nếu em thật sự xảy ra chuyện gì đó trong phòng tắm, thì không thể gọi anh tới cứu được.

Trong lòng Tô Đường bỗng nặng trĩu.

Thẩm Dịch dịu dàng nuông chiều khiến cô sắp hư rồi, cô gần như đã quên mất vì sao anh lại chăm sóc cô chu đáo như vậy.....

Thẩm Dịch thấy nụ cười trên môi cô nhạt dần thì vội vàng cúi đầu viết thêm một đoạn.

— Nếu em vẫn muốn tắm, thì trên đầu tủ lạnh có gói bánh quy, anh pha cho em ly sữa nóng, em ăn một ít rồi hay đi tắm, nhiều nhất là nhịn hai mươi phút nữa, được không?

“Không cần.” Tô Đường nhanh chóng lắc đầu, cô chỉ vào nồi canh cá trên bếp, “Em muốn giữ bụng ăn com anh làm, ăn no rồi sẽ tắm. Anh dọn đồ trước đi, em đánh răng rửa mặt xong, sẽ vào giúp anh.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người, thả lỏng mi tâm, cười khẽ gật đầu.

Thẩm Dịch còn chưa kịp dứt di động vào túi, chiếc di động liền rung lên trong tay anh.

Có người gọi điện cho anh.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, không có tên người gọi.

Thấy Thẩm Dịch không định bắt máy, Tô Đường vội hỏi, “Có cần em nghe giúp không?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, vẫn không bắt máy.

Tô Đường hơi tò mò, “Anh biết ai gọi à?”

Cùng lúc Thẩm Dịch lắc đầu, đối phương cũng tắt điện thoại, tốc độ rất nhanh, giống như người ở đầu dây bên kia đang đứng ngay bên cạnh thấy anh lắc đầu vậy.

Nhớ tới trò đùa dai đêm qua, Tô Đường vẫn cảm thấy có chút áy náy mà đau lòng, “Chút nữa em giúp anh qua phòng chăm sóc dịch vụ khách hàng xem có thể ngừng dịch vụ gọi thoại hay không, chỉ giữ lại dịch vụ tin nhắn và gọi đồ thôi, để tránh môi giới lung tung gọi điện tới làm phiền anh.”

Thẩm Dịch lắc đầu, lại mở ứng dụng ghi chú trong điện thoại lần nữa, mím cười mà gõ chữ.

— Người thực sự có chuyện tìm anh sẽ không gọi điện cho anh, mấy dãy số lạ này hầu như đều là nhân viên tiếp thị gọi cả. Thành thạo có thể nhìn thấy di động báo tin có cuộc gọi đến, cũng cảm thấy rất thú vị.

Dường như Thẩm Dịch thật sự hứng thú với chuyện này, nhưng Tô Đường lại cảm thấy đau lòng hơn, “Vậy anh xóa sổ em khỏi danh sách chặn đi, đảm bảo ngày em sẽ gọi điện tới cho anh.”

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên, Tô Đường đang định giải thích cho anh hiểu “đăm ba ngày” là gì, liền nhìn anh có chút oan ức gõ một câu bằng điện thoại.

— Anh không cho số em vào danh sách chặn.

Tô Đường còn oan ức hơn cả anh, cô dờ khóc dờ cười lờm anh, “Vậy anh cài đặt số em ở chế độ gì, cả ngày hôm qua em cứ gọi cho anh là lại báo số máy quý khách vừa gọi hiện đang không liên lạc được.”

Thoáng cái Thẩm Dịch nở nụ cười tinh ranh như trẻ con.

— Đó là nhạc chuông điện thoại của anh.

“.....”

Tô Đường tới phòng vệ sinh dành cho khách rửa qua mặt mũi, cuộn mái tóc đằng sau thành búi, lúc quay lại phòng bếp thì Thẩm Dịch đã xử lý xong tất cả nguyên liệu nấu ăn, Tô Đường xắn tay áo làm trợ thủ cho anh, tốc độ nấu cơm của Thẩm Dịch rất nhanh, tay nghề thành thạo, tuyệt đối không giống một người sẽ rần rật khiến mình bị bệnh dạ dày nghiêm trọng như vậy.

Xào xong món ăn, Thẩm Dịch tắt máy khử mùi, anh cời tạp dề, lấy di động ra gõ một câu cho cô đọc.

— Em cứ ăn trước đi, anh đi thay quần áo cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Tô Đường còn tưởng rằng anh không định mặc quần áo ở nhà ăn cơm với cô, cuối cùng, khi Thẩm Dịch thay xong quần áo thì anh vẫn mặc một bộ quần áo ở nhà, chỉ là thay đổi màu sắc, từ tông đậm sang tông bụi.

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua, trên người cô mặc áo màu xám nhạt.

Cơm nước xong, Tô Đường túm anh tới phòng khách, kéo anh ngồi xuống ghế sofa, rồi cô ngồi xuống cạnh anh, giờ điện thoại di động của mình lên chụp một đồng ảnh tự sướng.

Thẩm Dịch bị hành động của cô làm cho ngỡ ngàng, nhìn anh trong bức ảnh cũng sờ rất đáng yêu.

Tô Đường chụp một tấm gương mặt anh, rồi xoay đầu vò tóc anh thành hình dạng rất chất phác dễ gần, rồi giờ tay hình chữ V rất ngốc: “Đó, thế này.”

Thẩm Dịch vô thức giờ tay lên theo cô, giờ được một nửa thì giật mình phản ứng lại, kịp thời cong ngón giữa, chỉ chừa lại một ngón trỏ, cong ta lên khoa tay múa chân thành một dấu chấm hỏi.

Tô Đường vươn tay kéo cổ áo hình chữ V của anh, cười xấu: “Anh đặc biệt mặc áo đôi với em như vậy, em muốn lưu lại kỷ niệm, để không bỏ phí tâm lòng của anh.”

Giữa trưa mùa thu, rèm phòng khách được mở rộng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, biến không gian vắng lặng đáng sợ tối qua thành khung cảnh dịu dàng.

Thẩm Dịch hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn quần áo mình và quần áo cô, vừa bức mình vừa buồn cười, đẩy cánh tay đang túm cổ áo anh, vươn tay lấy di động trên tay cô.

Tô Đường cho rằng anh định xóa ảnh đi, vội vàng đưa di động ra sau lưng.

Thẩm Dịch không đoạt với cô, chỉ dịu dàng cúi người cười cười trong nắng, lấy iPad dưới mặt bàn, dựa vào ghế sofa gõ một hàng chữ, đưa màn hình tới trước mặt cô.

—— Rất vinh hạnh vì lần đầu được mặc áo đôi với em, nhưng anh phải thừa nhận đây không phải là ý của anh. Anh đi thay quần áo vì bộ trước dính chút mùi khói bếp, ngại không thoải mái chút nào.

Tô Đường sừng sốt một chút, nhướn mày, duỗi tay nắm lấy cái mũi của anh, nhéo nhéo hai cái: “Cái mũi này của anh sao lại bắt nạt người khác thế hả,

không chê mùi trên người em khó ngửi, mà lại chê mùi trên người mình khó ngửi thế?”

Tô Đường không néo đau, Thẩm Dịch cười nghiêng nghiêng đầu, Tô Đường thuận thế thả lỏng tay, cũng tiện thể hơi dịch người, cách xa anh một chút.

Thẩm Dịch phát hiện ra, anh vươn tay ôm cô về, để cô tựa đầu vào vai nhìn anh đánh chữ.

—— Đó là mùi trên người em, khác chứ.

Thẩm Dịch vừa đánh xong câu này, Tô Đường đánh anh một cái rồi đẩy anh ra, kéo iPad ra trước mặt mình, xóa sạch lời anh nói, sau đó không khách khí mà đánh một câu.

—— Tất cả mùi đều là kết quả việc vận động.

Thẩm Dịch vừa bực mình vừa buồn cười, dịu dàng đẩy đôi tay đang chiếm lấy công cụ trao đổi của anh.

—— Anh muốn tố cáo em dùng bạo lực cướp đoạt quyền phát biểu của anh.

Tô Đường trừng anh: “Ai bảo ban ngày ban mặt mà anh lại trêu ghẹo phụ nữ đảng hoàng, em tự vệ đấy chứ.”

Thẩm Dịch không cãi với cô, đặt iPad sang bên cạnh, cau mày nâng môi, giờ bàn tay mình bị cô đánh hồng hồng, tủi thân nhìn cô.

Hai người giằng co chưa được ba giây, Tô Đường đã tước vũ khí đầu hàng.

“Được rồi, được rồi... Em sai rồi, anh viết đi, em quý xem, có được không?”

Tô Đường nói xong thì cời giấy ra, hai chân co lên ghế, ngồi xỏm xuống cạnh anh, Thẩm Dịch vẫn không chịu đánh chữ, Tô Đường bất đắc dĩ nắm lấy tay kia, đưa đến bên miệng hôn nhanh một cái, rốt cuộc Thẩm Dịch cũng chẳng thể làm mặt lạnh được nữa, anh bật cười, bả vai run run.

Tô Đường vươn người lấy ‘Quyền nói chuyện’, đặt vào trong tay anh, sắc mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào cái người ham chơi giống y hệt đứa bé chưa đến tuổi đi học: “Viết, nếu anh không viết ra được căn cứ khoa học gì, em sẽ đoạt đi quyền lợi của anh cả đời.”

Thẩm Dịch không cười nữa nhưng trên mặt vẫn còn nét vui vẻ, anh thả iPad lại trên đùi, đổi thành hai tay đánh chữ, ngón tay xinh đẹp chạm nhẹ trên màn hình, trong mắt Tô Đường, những con chữ hiện dưới ngón tay anh đều như đang cười.

—— Từ sau khi tai anh từ chức, nhiệm vụ thuộc về tai phải chia ra cho các giác quan khác làm. Cái mũi của anh gánh chịu một bộ phận công việc đến từ tai, nó cố gắng gấp nhiều lần để anh cảm giác được người và sự vật tồn tại, nếu như mùi trên người anh quá nặng thì nó sẽ tạo thành gánh nặng.

Thẩm Dịch đánh xong những lời này, ngẩng đầu nhìn Tô Đường đã chẳng còn tức giận chút nào, cười viết thêm một câu.

—— Anh còn cần nói thêm những lời nói có trọng lượng nữa không?”

Cổ áo Thẩm Dịch hơi trễ, anh hơi nghiêng người như thế, lộ ra một mảng lớn trước ngực, lúc quay đầu nhìn cô vì một vài phần thịt hơi căng cứng mà cảm giác phần vai như gầy trơ xương.

Có thể là vì bệnh dạ dày lâu nên ảnh hưởng tới khí huyết, làn da Thẩm Dịch rất trắng, còn có thể nhìn thấy vài mạch máu, giống như làn da anh cực mỏng, không cần kéo ra mà chỉ cần ánh mặt trời hơi mãnh liệt một chút là có thể đâm rách nó rồi.

Yếu ớt như vậy khiến lòng Tô Đường run lên, cô hơi nhếch miệng, dường như tự nói mà lầm bầm một câu: “Quyền nói chuyện cái gì chứ...”

Thẩm Dịch không thấy rõ lời cô, anh hơi sững sờ một chút, Tô Đường đột nhiên khề cau mày, vươn tay chọc hai cái lên bụng cô: “Anh đối tốt với mũi của mình thế, không sợ dạ dày sẽ ghen sao?”

Cái người này dịu dàng với cả cái mũi của mình, chỉ có chịu làm khổ cái dạ dày của anh, giống như dạ dày của mình thuận tay lấy ra từ đâu đó vậy.

Thẩm Dịch bị cô chọc chọc hơi ngứa, cả người cũng hơi ngứa về sau, ỷ vào ghế tựa, anh bất đắc dĩ cười cười.

—— Anh đã cố gắng.

Lòng bàn tay Tô Đường nhẹ nhàng đặt lên phần bụng vẫn xẹp lép sau khi ăn xong, cau mày bất công vì phần dạ dày bị tổn thương: “Vậy tại sao nó còn bị cắt đi một phần ba chứ?”

Anh nấu ăn ngon nhưng lại có nhiều đồ anh có thể làm mà không thể ăn, còn có những thức ăn phải nhai kỹ nuốt chậm, cuối cùng ăn vào cũng chẳng được nhiều, Tô Đường nhìn anh ăn cơm mà cảm thấy vừa đau lòng vừa sốt ruột.

Thẩm Dịch yên lặng nở nụ cười, vừa cảm nhận độ ấm từ lòng bàn tay Tô Đường, vừa giải thích cho mình.

—— bệnh dạ dày của anh là do di truyền, tai của anh cũng thế, anh không thể nào chinh phục được nó hoàn toàn, chỉ có thể cố gắng chung sống hòa bình với chúng mà thôi.

Tô Đường sùng sốt một chút, bàn tay trên bụng anh khẽ run lên, cô cũng không phát hiện ra,

Có vài người, bởi vì gen, thậm chí là nhóm máu mà bẩm sinh đã dễ bị dạ dày hơn những người khác, điều này cô đã biết từ trước, điều khiến cô sững sờ chính là hai câu nói liên quan tới nhau nhưng lại mang một tầng nghĩa khác.

Nếu như vấn đề tai anh cũng là di truyền, vậy mẹ của anh...

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Tô Đường đột nhiên nhớ tới, Triệu Dương đã từng nói trước kia mẹ anh là phóng viên.

Có thể làm phóng viên sao có thể bị cảm được?

Tô Đường còn đang kinh ngạc nghĩ, Thẩm Dịch như hiểu được, nụ cười của anh càng sâu hơn, anh vỗ vỗ trên mu bàn tay cô, sau đó gõ vào công cụ tìm kiếm bốn chữ tiếng Anh, Ivas.

Tổ hợp bốn chữ lạ lẫm này ra được mấy vạn kết quả, trong đó có Thẩm Dịch mở một trang, nhìn lướt qua rồi đưa cho Tô Đường.

Trang mà Thẩm Dịch mở chính là một bài luận văn, đề mục chính là ‘Phát triển nghiên cứu hội chứng Ivas, câu đầu tiên trích trong luận văn đã viết rõ, đây là một loại gen bẩm sinh bất thường trong tai, thông thường là do di truyền nhiễm sắc thể ẩn.

Tô Đường chưa từng đọc luận văn y học bao giờ, nhưng những lời này chỉ cần có trình độ sinh học cấp 2 là có thể đọc hiểu được.

Di truyền nhiễm sắc thể ẩn, thường thường có nghĩa là dưới tác dụng của tất cả điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hoà, cả bố và mẹ không hện mà cùng di truyền một nửa đặc điểm giống nhau sẵn có của tổ tiên mỗi người, đồng thời cũng di truyền cho thế hệ của họ, có đoạn gen mất một mĩ, có đoạn gen khác là bệnh di truyền..

Tô Đường ngẩng đầu lên: “Anh bị bệnh này sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, giống như anh vừa tự giới thiệu nhanh về bản thân.

Về mặt Thẩm Dịch thản nhiên, dường như tuyệt đối không để ý vì đã cho cô biết chuyện này. Tô Đường cũng an tâm hơn, cô cúi đầu nhìn lại luận văn kia, đột nhiên ánh mắt bị một câu trong phần sau hấp dẫn: Tồn thương bên ngoài hoặc vận động mạnh có thể làm cho thính lực đột nhiên giảm sút.

Tô Đường sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn cái người đang dựa lưng vào ghế sofa, như đang đợi cô đặt câu hỏi.

Anh đột nhiên không thể nghe được là vào năm ba tuổi.

Anh và mẹ gặp tai nạn vào năm ba tuổi...

“Có phải vì tai nạn xe lần đó...” Tô Đường nhẹ nhàng mà ngừng lại một chút: “Anh mới dần dần không nghe thấy gì?”

Thẩm Dịch gật đầu, nở nụ cười như đang tán dương cô.

Một đứa trẻ ba tuổi mất đi âm thanh, đồng thời không còn mẹ làm bạn, hẳn nào anh lại có cảm giác sợ hãi sâu như vậy, thế cho nên bao nhiêu năm cũng không hề giảm bớt...

Tô Đường khó có thể tưởng tượng được, Thẩm Dịch của ngày hôm nay sẽ thành người như thế nào, nếu như lúc đó viện trưởng Thẩm không kịp thời phát hiện sự tồn tại của đứa con trai này, hoặc là không muốn tiếp nhận đứa con trai này.

Có lẽ sẽ giống như anh nói, không thể sống được tới bây giờ.

Tô Đường bị suy đoán này làm cho hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nhìn bài luận văn này, Thẩm Dịch không quấy rầy cô, cũng không thúc ép cô, chỉ lặng lẽ ngồi đó nhìn cô.

Cho đến khi nhìn cách trị liệu ở cuối bài luận văn, Tô Đường mới ngẩng đầu lên: “Anh đã thử cách trồng vào tai chưa?”

Thẩm Dịch gật đầu, lấy iPad ở trong tay Tô Đường, rồi khoi trang luận văn đó, lại đánh chữ tiếp lên phần văn bản kia.

—— Đã thử ba lần, không có hiệu quả với anh, mà tác dụng phụ còn xuất hiện rất nhiều. Bác sĩ làm giải phẫu cho anh, bởi vì nghiên cứu bệnh án của anh mà công bố hơn mười bài luận văn. Sau khi anh kể cho Triệu Dương thì anh ấy gọi anh là chuột trắng nhỏ.

Tô Đường bị câu cuối chọc cười, nhưng trong họng lại như bị gì đó chặn lại, nhất thời cô không biết nên nói cái gì, Thẩm Dịch vẫn luôn dịu dàng mỉm cười, lại viết thêm một đoạn.

—— Trong quá trình tiến hóa của tự nhiên sẽ đào thải những cá nhân trong hoàn cảnh xấu, anh đấu tranh với quy luật tự nhiên cho tới ngày hôm nay, chắc là có tư cách đặt được cái tên vinh dự Thánh đầu sủi đây.

Tô Đường cười, nhấc mông lên, quỳ thẳng người, hai tay chống nạnh, rất uy vũ nói: “Bây giờ anh là người của em rồi, em xem tự nhiên nào dám đào thải anh!”

Thẩm Dịch cười, con mắt cong cong, anh đứng thẳng người trên sofa, tay phải bao lấy tay trái, bái sâu với Tô Đường, bày tỏ thái độ cam tâm tình nguyện cúi đầu.

“Đứng rồi, đứng rồi...”

Không đợi Thẩm Dịch nâng người lên, Tô Đường đột nhiên vỗ vai anh, nghiêm mặt nói: “Anh vừa nói đấu tranh, đột nhiên em nhớ tới một việc.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn ra, nghiêm túc gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

Tô Đường ngồi xuống ghế sofa, nhú mảy, hơi do dự nói: “Em cũng không biết có phải do em suy nghĩ nhiều không... Hôm thứ năm, Trần Quốc Huy đến chỗ bọn em họp, tìm em nói chuyện vài câu.”

Thẩm Dịch nhú mảy khi thấy Tô Đường nói ba chữ ‘Trần Quốc Huy’, anh hơi gật đầu, ý bảo cô tiếp tục.

“Em cảm thấy hình như ông ta muốn hỏi em gì đó, nhưng mà lại không nói nội dung chính, cho nên hai ngày trước em mới không nói cho anh nghe.”

Thẩm Dịch vẫn lắng nghe, khẽ gật đầu.

“Cái ngày ông ta nói chuyện với em, bên cạnh còn có mấy người, ông ta hỏi em chút chuyện làm ăn, cũng không nhắc đến anh, nhưng nói đến chuyện ngày đó ở rạp hát.”

Tô Đường cố gắng nói chậm, nói từng chữ từng chữ cho anh nhìn: “Ông ta nói với em, ngày đó trông thấy Tần Tĩnh Dao trong rạp hát, sau đó nhìn thấy Tần Tĩnh Dao đi với một người đàn ông nào đó, không phải anh, em nói đó có thể là chồng cô ấy, ông ta nói chưa gặp người đó bao giờ, sau đó không nói gì khác.”

Thẩm Dịch nghiêm túc nhìn, vẫn gật đầu.

Tô Đường khẩn trương nhìn anh: “Em có nói sai gì không?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

“Vậy ông ta nói với em có mục đích gì sao?”

Thẩm Dịch duỗi tay ôm lấy vai cô, cúi đầu khẽ hôn lên mi tâm đang nhú lại, sau đó anh cầm lấy iPad, đánh dòng chữ vừa dụ dằng lại quyết đoán.

—— Yên tâm, anh sẽ nhanh chóng xử lý chuyện nhanh. Em đi tắm rửa, anh đi rửa bát, sau đó bắt đầu học.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Thẩm Dịch đặt chiếc laptop nặng trĩu vào tay Tô Đường rồi đứng dậy đi vào nhà bếp.

Hành động của Thẩm Dịch vẫn thông dong nhẹ nhàng như vậy, nhưng Tô Đường rõ ràng cảm nhận được, vừa rồi trong một khoảnh khắc thoáng qua, trên gương mặt luôn hiền lành kia bỗng xuất một chút khó chịu, hình như anh đã tức giận thật rồi.

Cô không biết anh đang giận chuyện gì, nhưng ý của Trần Quốc Huy nhất định anh đã hiểu.

Tô Đường đến phòng tắm dành cho khách tắm rửa qua một lượt, lúc mặc áo ngủ đi ra, cô phát hiện trên giường có thêm một bộ đồ ngủ nữ giới được xếp rất gọn gàng, phía trên bộ quần áo còn có đặt một tờ giấy, trong giấy có chữ của Thẩm Dịch.

— Anh vẫn chờ em

Tô Đường nghĩ chắc là do mình tắm quá lâu, Thẩm Dịch chờ sốt ruột, nên đã mau chóng lấy quần áo thay rồi.

Vừa cảm chiếc áo lên, đưa mắt nhìn thoáng qua nhãn hiệu in trên cổ áo, thì Tô Đường hơi ngẩn người, rồi cô bật cười.

Lời này là bộ trang phục đang nói với cô đây

Thẩm Dịch chọn size lớn hơn một số so với số thường mặc, độ dài thì vừa hợp, chỉ là hơi rộng thùng thình và không nhìn thấy eo đâu, nhưng lại rất rộng rãi thoải mái.

Sau khi Tô Đường thay quần áo xong liền đi tìm anh, quả nhiên Thẩm Dịch không phải đang sốt ruột, anh đang đứng trước giá sách trong thư phòng yên lặng lật từng trang sách, lông mày anh hơi chau lại, Tô Đường đi tới nhìn thoáng qua quyển sách anh đang đọc, rồi dờ khóc dờ cười giữ chặt cánh tay anh.

“Anh định bắt đầu dạy em từ ‘Tam Tục kinh’ à?”

Thẩm Dịch đang cầm sách trong tay, còn rất nghiêm túc mà gật đầu.

Tô Đường liếc mắt lờm anh, vươn tay đoạt lấy quyển ‘Chú thích Tam Tục kinh’ kiêu cổ trong tay anh, cô mở tạm mấy trang phía sau, nhìn lướt qua, rồi ngẩng đầu hỏi anh, “Anh nói thử em nghe, cái gì gọi là ‘Đạo lương thực, mạch thử tắc?’” [1]

[1] Sáu loại lương thực bao gồm: Lúa, kê, đậu, lúa mạch, lúa nếp, cao lương.

Trong mắt Thẩm Dịch tràn ngập ý cười, anh thân nhiên lắc đầu.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, gấp quyển sách lại rồi đập mạnh vào ngực anh mà nói, “Chính anh còn không hiểu thì định dạy em kiểu gì đây?”

Dường như Thẩm Dịch cũng biết về quyển sách này, anh ôm sách tới ngồi trước bàn làm việc, vươn tay lấy một tờ giấy trắng trong khay máy in, rồi lấy thêm chiếc bút máy trong bình đựng bút, cúi đầu viết chữ.

— Em dạy anh trước, anh sẽ dạy lại cho em

Tô Đường ngẩn người, thử lý giải qua hàm ý của mười con chữ ngắn ngủi này, “Ý anh là..... em giảng ‘Tam Tục kinh’ cho anh, anh sẽ phiên dịch lời em giảng thành thủ ngữ mà dạy cho em à?”

Thẩm Dịch gật đầu thật mạnh.

Tô Đường có cảm giác như muốn lật bàn luôn, “Anh bảo em giảng ‘Tam Tục kinh’ sao!”

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô không ăn nằm với môn ngữ văn lần nào nữa, ngay cả trong quá trình đi học cũng không có thầy cô nào dạy cô về ‘Tam Tục kinh’ cả, cho dù đây chỉ là mấy bài về xưa rất dễ thuộc, nhưng nó cũng là thể loại văn dân gian đó ạ.....

Thẩm Dịch cười vô cùng tự tin, rồi duỗi tay nhẹ nhàng chỉ vào hai chữ “chú thích” in trên bìa sách.

Tô Đường đen mặt rút quyển sách ra khỏi tay anh, một tay cầm sách, một tay cô chỉ vào chữ ‘Thanh’ có đánh dấu móc đặt cạnh tên tác giả ở phía trên của quyển sách, mà tròn tròn mắt trừng anh, “Thẩm đại thiếu gia ạ, đây là bản chú thích thời Thanh, anh có biết thời Thanh là thời nào không hả, chính là thời Hoàng a mã vạn tuế vạn tuế vạn tuế đấy, là cái thời mà chú thích cũng cần có chú thích mới hiểu được!”

Tô Đường không biết mình nói dễ hiểu như vậy nhưng anh không hiểu chỗ nào chứ, chỉ thấy mặt Thẩm Dịch có chút hoang mang, anh hơi chau mày, cúi đầu nghiêm túc hỏi câu tiếp theo.

— ‘Tam Tục kinh’ không phải bài học truyền thống dạy trẻ con từ hồi còn vỡ lòng của Trung Quốc sao?

Câu này Tô Đường không biết phải phản đối thế nào, “Vâng.....”

Không đợi Tô Đường nói chữ ‘Nhưng’, Thẩm Dịch lại cúi đầu viết thêm câu nữa.

— Bà ngoại nói bà giáo dục em theo đúng truyền thống nước nhà.

Tô Đường mở miệng ba lần cũng chưa nghĩ ra cách phải giải thích với anh hai chữ “Truyền thống” này có gì khác nhau, lúng túng đến mức mặt cô cũng tái xanh rồi.

Dưới cái ánh nhìn hoang mang mà nghiêm túc của Thẩm Dịch, Tô Đường nhận ra, trước khi dạy anh hiểu rõ hoàn toàn về tiếng Trung, thì có một số việc cô không thể giải thích rõ ràng cho anh được.

“Vậy.....” Tô Đường cắn chặt răng, “Đề em thử xem sao.”

Sau khi bắt tay vào làm, Tô Đường mới hiểu được tại sao Thẩm Dịch lại chọn một phương pháp chín khúc mười tám đường cong này mà dạy cho cô.

Cô đi học đã hơn hai mươi năm nay, từng biết rất nhiều phương pháp học của trong nước và nước ngoài, nhưng không thể phủ nhận, cách dễ khiến người ta cảm thấy mệt mỏi thậm chí là buồn ngủ nhất, chính là liên tục đưa tri thức vào cho học sinh theo kiểu một chiều thụ động.

Ví dụ như một tiết học thủ ngữ đến tận trưa của hôm nay.

Dù thầy dạy có là Thẩm Dịch đi nữa, Tô Đường cũng không đảm bảo chăm chú nghe giảng sau một tiếng đồng hồ, mong muốn cá nhân là một chuyện,

bản năng con người lại là một chuyện khác.

Mà Thẩm Dịch chọn phương pháp này khiến cho sức lực hữu hạn của cô trong lúc đưa vào lại đồng thời phải phát ra nên cần thời gian nghỉ ngơi để phục hồi sức lực, hai người không giống như ai đang dạy ai môn gì, mà giống như đang phân công nhau hợp tác cùng làm một việc, khi Thẩm Dịch đề nghị nghỉ ngơi giữa giờ, Tô Đường mới nhận ra đã hơn hai tiếng trôi qua rồi.

Thẩm Dịch pha cho cô một chén trà sữa trộn hồng trà nóng, khi Tô Đường ôm chén uống trà, Thẩm Dịch ngồi ngắm cô rồi suy nghĩ gì đó mà khẽ mỉm cười, anh lấy giấy bút tới, chậm rãi viết mấy câu, chờ Tô Đường đặt chén xuống bàn, anh mới đưa giấy cho cô đọc.

— Em rất thông minh, khả năng tiếp thu còn cao hơn anh nghĩ rất nhiều, anh tin em có thể nhanh chóng sử dụng thủ ngữ giao tiếp trong những tình huống cơ bản thường ngày, nhưng em có thể đồng ý với anh một chuyện không? Sau khi học được thủ ngữ thì đừng nói chuyện với anh bằng thủ ngữ nhé.

Tô Đường đọc xong thì ngạc nhiên, cô vội ngẩng đầu hỏi anh, “Vì sao chứ?”

Thẩm Dịch vừa cúi đầu viết chữ, nụ cười khẽ nở trên môi, ngay cả tiếng ngòi bút chạy xoẹt xoẹt trên giấy nghe ra cũng dễ chịu hơn hẳn.

— Đáng tiếc là anh không thể nghe được giọng nói của em, nhưng anh hy vọng mình có thể ở bên cạnh em như những người khác, để khi chúng ta ngồi bên nhau anh vẫn có cảm giác về giọng nói của em. ...Em biết không, anh thật sự có thể cảm giác được sự tồn tại của nó.

Tô Đường khẽ cắn môi dưới, trên môi cô còn lưu lại chút dư vị của chén trà sữa, vừa xộp vừa mềm lại không thiếu mùi thơm dịu nhẹ, cực kỳ giống người đã pha chén trà sữa này cho cô.

“Cũng được, có điều anh cũng phải đồng ý với em một chuyện.”

Dường như Thẩm Dịch không nghĩ cô sẽ ra điều kiện, anh khẽ ngẩn người, rồi cũng gật đầu đồng ý.

“Anh nói thật cho em biết, vì sao Trần Quốc Huy lại nói với em những lời đó.” Tô Đường nhìn về mặt ngạc nhiên của Thẩm Dịch, bình tĩnh nói thêm một câu nữa, “Nhất định anh đã biết lý do rồi.”

Thẩm Dịch nhẹ chau lông mày, dường như anh đang do dự, nhất thời không nhắc nổi bút viết.

Tô Đường bỗng ngẩng thẳng người dậy bên chiếc ghế ngay cạnh anh, “Em là kỹ sư công trình, công việc chính của em là phân tích vấn đề và giải quyết vấn đề, em không sợ vấn đề xuất hiện, nhưng hiện nay rõ ràng đã biết có vấn đề xuất hiện, nhưng em lại không biết nó là gì, cảm giác này là đáng sợ nhất, anh có hiểu không?”

Thẩm Dịch buông cây bút trong tay xuống, dùng thủ ngữ nói với cô câu “rất xin lỗi”, sau đó anh lại cầm bút lên, cẩn thận nắn nót viết từng chữ.

— Vì anh không ở đó, nên không thể kết luận lung tung, chỉ là anh có một vài suy đoán riêng.

“Em ở đây, anh còn cần bất cứ chứng cứ gì chứng minh suy đoán của mình, em sẽ nói hết cho anh biết.”

Tô Đường nói rất bình tĩnh và kiên quyết, rốt cục Thẩm Dịch cũng gật đầu thỏa hiệp, anh vươn tay lấy thêm một tờ giấy nữa, viết một câu hỏi cô.

— Lúc Trần Quốc Huy nói chuyện với em, bên cạnh ông ta có ai mà em đã từng gặp không?

Tô Đường không chút do dự mà lắc đầu, “Không có, tất cả đều là người bên tập đoàn sang hợp, chỉ là chức vụ của bọn họ cũng không cao lắm, không phải là những người trong bữa tiệc mời anh đâu.”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, lại hỏi thêm một câu nữa.

— Trong số những người đó có người nào cứ nhìn em chằm chằm không?

“Có, nhưng không chỉ là một người.” Tô Đường có chút miễn cưỡng thổi phồng má lên, “Bọn họ thấy Trần Quốc Huy đưa theo một nhân viên nhỏ bé như em tới cuộc họp, thì cũng rất tò mò.”

Thẩm Dịch gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi lại tiếp tục hỏi.

— Có ai nhìn em mà mặt căng thẳng nhất?

Tô Đường do dự một chút rồi nói, “Em nói nhưng anh đừng giận nhé.”

Thẩm Dịch khẽ giật mình, nhưng vẫn gật đầu như cũ.

“Bên phía phòng tài vụ của tập đoàn có một anh chàng rất ưa nhìn. Lúc cậu ta nhìn em thì rất kỳ lạ, giống như rất muốn nhìn em, lại ngượng ngùng không dám nhìn, lúc em không để ý cậu ta cứ nhìn em chằm chằm, khi em vừa quay sang nhìn thì cậu ta lại quay ngay đi được, cứ có cảm giác hình như là.....”

Tô Đường cân nhắc một vài câu chữ, rồi cuối cùng chọn những từ hay nhất mà nói, “Đề ý em.”

Thẩm Dịch ngạc nhiên, đột nhiên anh tựa người vào lưng ghế mà bật cười như điên.

Chuyện này là Tô Đường tự suy đoán, cô không có bằng chứng, cô vốn không nên nói ra, nhưng Thẩm Dịch lại cười như vậy, nhất thời mặt cô đỏ bừng, thẹn quá thành giận, cô vươn tay nhéo vào eo anh mấy cái.

“Anh cười cái gì mà cười! Chỉ cho phép anh yêu em chứ không muốn người khác thích em chắc!”

Thẩm Dịch buồn buồn cong người co thành một khối, cười đến mức nước mắt sắp trào ra, anh không thể mở miệng cầu xin cô tha mạng, chỉ đành nhìn cô với ánh mắt tội nghiệp, giờ hai tay lên cao mà xin đầu hàng.

Ghế ngồi được làm từ gỗ lim, Thẩm Dịch lại gầy, ăn mặc cũng rất mỏng manh, Tô Đường sợ chiếc ghế dựa cứng nhắc này sẽ khiến người anh đau, nên cũng thuận theo ý anh, thu tay về.

Thẩm Dịch ngồi dựa lưng vào ghế, điều chỉnh lại hô hấp, rồi vẫn vui vẻ mà cầm bút lên viết.

— Anh đoán cậu ta không thích em đâu.

Tô Đường tức giận lườm anh, “Anh lấy đâu ra tự tin đó thế?”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng viết câu trả lời.

— Anh đoán cậu ta đang quan sát em.

Tô Đường không phục, “Vậy không phải người ta rất vừa ý em đó sao?”

Thẩm Dịch viết câu trả lời rõ ràng hơn.

— Cậu ta muốn biết em có nhận ra mình hay không.

Lúc này Tô Đường mới cảm thấy suy nghĩ của mình quả thực là có gì đó không đúng, “Vì sao chứ?”

Thẩm Dịch cười nhạt, viết một đoạn trả lời thiếu chút nữa khiến Tô Đường cũng muốn rút luôn mắt xuống đất.

— Anh đoán, hôm đó người cùng tới buổi hòa nhạc với Tần Tĩnh Dao chính là cậu ta, Trần Quốc Huy hỏi em những câu đó, chính là vì ông ta muốn biết đêm đó em có thấy ông ta và Tần Tĩnh Dao ngồi cùng nhau hay không.

Không đợi Tô Đường hỏi thêm gì, ngay sau đó Thẩm Dịch viết thêm một dòng nữa, trong nụ cười còn có chút khổ sở.

— Trần Quốc Huy không khuyên nổi anh, nên bắt đầu tìm cách tấn công những người thân thiết bên cạnh anh.

Tô Đường đột nhiên nhận ra, con tức giận lóe qua của anh, hẳn là vì nguyên nhân này.

Anh không ngại đánh thái cực quyền với Trần Quốc Huy, nhưng anh thực sự không muốn người thân vì chuyện của anh mà phải khó xử, đối với cô cũng vậy, mà đối với Tần Tĩnh Dao cũng vậy.

Tô Đường chau mày, “Nếu Tần Tĩnh Dao đã muốn cùng người của ông ta đi nghe hòa nhạc, có phải đồng nghĩa với việc cô ấy bị ông ta mua chuộc rồi không?”

Thẩm Dịch lắc đầu, có thể là đã viết rất nhiều, nên cổ tay anh có chút mỏi, viết được vài chữ rồi lại dừng, nhưng không chút ảnh hưởng đến sự thoải mái trong từng con chữ.

— Hẳn vẫn đang thử. Anh đoán hôm đó Tần Tĩnh Dao cũng không biết Trần Quốc Huy cũng ở rạp hát.

Tô Đường cố gắng suy nghĩ về những lời anh vừa nói, “Ý anh là, ông ta để cấp dưới của mình hẹn Tần Tĩnh Dao ra ngoài, sau đó chính mình lặng lẽ đi theo, chỉ huy từ xa sao?”

Thẩm Dịch ý cười càng đậm, gật đầu tán thành ý kiến của cô.

— Trần Quốc Huy là người rất cẩn thận, lúc anh bắt tay với ông ta thì có cảm giác lòng bàn tay ông ta có rất nhiều mồ hôi, hôm ấy ông ta rất lo sợ, cũng giống như anh vậy.

Thẩm Dịch thấy Tô Đường nhất thời không kịp phản ứng lại, thì vừa cười vừa viết thêm một câu.

— Chỉ là anh không chọn cách chạy trốn.

Tô Đường ngẩn người, giật mình hiểu ra anh đang nhắc tới chuyện tỏ tình với cô đêm ấy, khiến cô không khỏi nhớ tới cái đêm mà xui quỷ khiến trời đất đảo lộn đó, gương mặt có chút phỉếm hồng, cô bỗng nhiên nhớ tới một câu Tần Tĩnh Dao đã nói với cô lúc đứng ngoài cửa WC.

“Không đúng. . . .” sống lưng Tô Đường dựng thẳng dậy, “Nếu Tần Tĩnh Dao không phải đang giúp Trần Quốc Huy, vậy tại sao cô ấy nói dối với em là mình đến cùng ông xã?”

Thẩm Dịch cười khê.

— Trước khi cô ấy nói thế, thì có hỏi em đến đây với ai không?

Tô Đường gật đầu, “Em nói mình đến với bạn.”

Nụ cười của Thẩm Dịch bỗng nhiên ngọt ngào hơn hẳn.

— Cô ấy cũng quen anh, sao em không nói thẳng với cô ấy?

Tô Đường ghen hòng một chút.

Thẩm Dịch vẫn giữ nụ cười tươi trên môi cúi đầu giúp cô viết câu trả lời.

— Em lo lắng cô ấy sẽ không hiểu tại sao một người khiêm tốn như anh lại đi nghe hòa nhạc mà nói những lời tổn thương anh phải không?

Tô Đường mím môi đỏ mặt khê gật đầu.

Thẩm Dịch hơi dướn người tới, khê hôn một cái lên môi cô, rồi mới ngồi xuống tiếp tục viết chữ.

— Cô ấy cũng lo lắng em không hiểu tại sao cô ấy thân là trợ lý của anh lại đi nghe hòa nhạc với người của Trần Quốc Huy mà nói những lời tổn thương cô ấy.

Tô Đường nhìn anh ngạc nhiên, “Anh tin tưởng cô ấy vậy sao?”

Thẩm Dịch không gật đầu cũng không lắc đầu.

— Cho dù Trần Quốc Huy có thể mua chuộc được Tần Tĩnh Dao, thì cô ấy cũng không thể thuyết phục được anh, anh cũng từng nhắc chuyện đó với Tần Tĩnh Dao nên cô ấy rất hiểu ý kiến của anh, vì vậy luôn tìm cách từ chối bên đó giúp anh.

Tô Đường vẫn hơi lo lắng, “Vậy tại sao cô ấy lại tới buổi hòa nhạc?”

— Đó là cách đối nhân xử thế giữa con người với nhau, cô ấy khéo léo hơn anh rất nhiều.

Thẩm Dịch viết xong câu này, thì vừa ngẩng đầu liền nhìn Tô Đường đang đắm chiêu suy nghĩ, anh nở nụ cười áy náy, lại cầm bút viết thêm một câu nữa sau đó.

— Xin lỗi em, đã khiến em lo lắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.